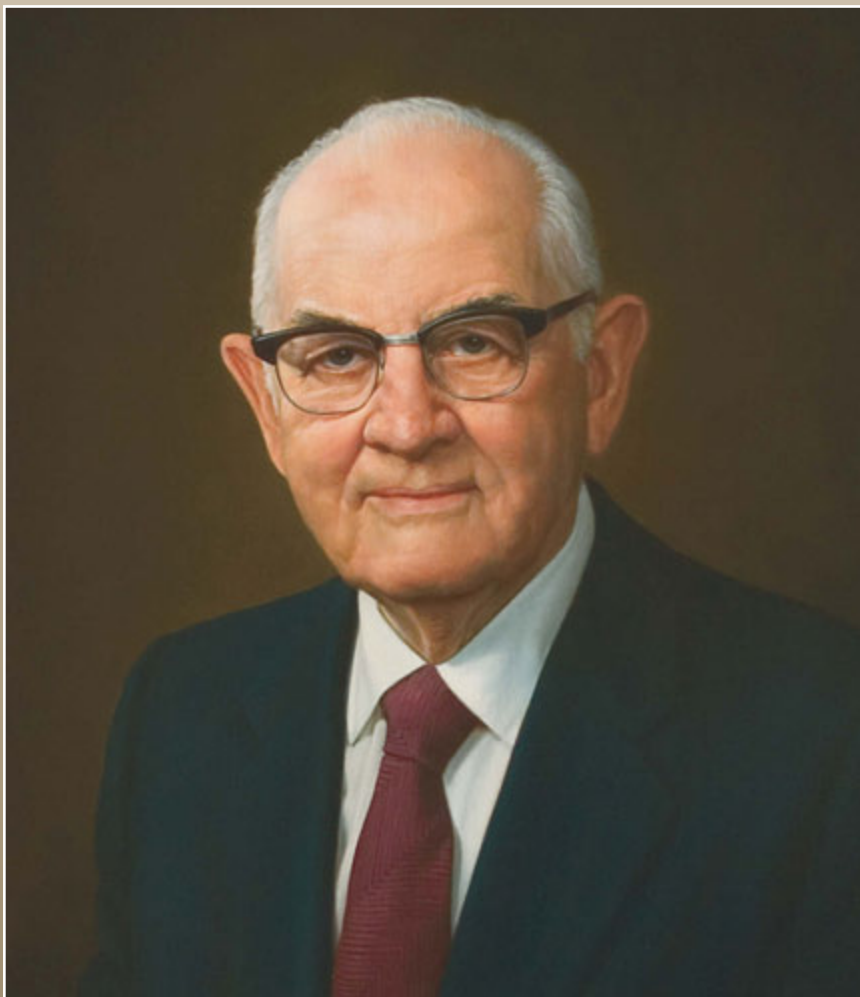

KYRKANS PRESIDENTERS LÄRDOMAR

SPENCER W KIMBALL

KYRKANS PRESIDENTERS LÄRDOMAR
SPENCER W KIMBALL

Utgiven av
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
Salt Lake City, Utah, USA

Vi uppskattar förslag och synpunkter på denna bok. Var vänlig skicka dem till Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA. E-post: cur-development@ldschurch.org

Var vänlig ange namn, adress, församling och stav. Glöm inte ange bokens titel. Skriv sedan vad du anser vara bokens styrka samt förslag på sådant som skulle kunna förbättras.

© 2006 Intellectual Reserve, Inc.

Med ensamrätt

Printed in Germany

Engelskt original godkänt: 8/00

Godkänt för översättning: 8/00

Originalets titel: *Teachings of the Presidents of the Church:*

Spencer W Kimball

Swedish

36500 180

ISBN 91-86881-44-2

Innehåll

Titel	Sida
Inledning	V
Historiskt sammandrag	X
Spencer W Kimballs liv och verksamhet	XIV
1 "Återvända kan till Gud"	1
2 Tragedi eller bestämmelse?	11
3 Jesus Kristus: Min Frälsare, min Herre	23
4 Förlåtelsens under	34
5 Bönen, inkörsporten till andlig kraft	49
6 Att upptäcka skrifterna för egen räkning	61
7 Ett personligt vittnesbörd	71
8 Osjälviskt tjänande	81
9 Att förlåta av hela vårt hjärta	91
10 Skydda oss mot onda inflytanden	105
11 Att leva förutseende: Tillämpa principerna om oberoende och beredskap	115
12 Redbarhet	125
13 Trosviss lydnad	136
14 "Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig"	146
15 Vi bör vara ett vördnadsfullt folk	155
16 Sabbaten — en glädje	165
17 Kyskhetslagen	179
18 Ett hedervärt, lyckligt och framgångsrikt äktenskap	191
19 Stärka vår familj	204
20 Kyrkans kvinnor	216
21 Profeten Joseph Smith	228
22 Uppenbarelse: "En fortlöpande melodi och ett kraftfullt upprop"	239
23 Hjordens herdar	252
24 Sprida evangeliet	261
Förteckning över bilder	275
Register	277

Spencer W. Ambrose

Inledning

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum har börjat använda serien *Kyrkans presidenters lärdomar* för att hjälpa dig få en djupare insikt i det återställda evangeliet och komma närmare Herren genom lärdomarna från vår tids profeter. Allteftersom kyrkan lägger till fler böcker i denna serie kan du bygga upp ett evangeliebibliotek i ditt hem.

I denna bok belyses president Spencer W Kimballs lärdomar, som verkade som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga från den 30 december 1973 till den 5 november 1985.

Enskilda studier

Sök inspiration från Anden när du studerar president Kimballs lärdomar. Kom ihåg Nephis löfte: ”Den som flitigt söker skall finna, och Guds hemligheter skola uppenbaras för dem genom den Helige Andens kraft.” (1 Ne 10:19) Inled dina studier med bön och fortsätt att ha en bön i hjärtat när du läser.

I slutet av varje kapitel finner du frågor och skriftställehänvisningar som hjälper dig förstå och tillämpa president Kimballs lärdomar. Gå gärna igenom dem innan du läser kapitlet.

Fundera också över följande riktlinjer:

- Sök efter nyckelord och -uttryck. Om du finner ett ord som du inte förstår så slå upp det i en ordbok eller annan källa för att bättre förstå dess betydelse.
- Fundera över innebörden i president Kimballs lärdomar. Du kan markera enskilda ord eller meningar som berör ditt sinne och hjärta.
- Fundera över sådant du upplevt som har samband med president Kimballs lärdomar.
- Begrunda på vad sätt president Kimballs lärdomar är tillämpliga på dig. Fundera över vilket samband lärdomarna har med

sådant som du är bekymrad över eller har frågor om. Bestäm dig för vad du ska göra till följd av det som du har lärt dig.

Undervisa från denna bok

Denna bok kan användas för undervisning i hemmet eller i kyrkan. Följande riktlinjer är till hjälp för dig:

Inrikta dig på president Kimballs ord och på skrifterna

Herren har befallt att vi inte ska undervisa om "något annat än det, som profeterna och apostlarna skrivit och det som Hugsvalaren lär [oss] genom trons bön". (L&F 52:9)

Din uppgift är att hjälpa andra förstå och tillämpa evangeliet genom president Kimballs lärdomar och genom skrifterna. Lägg inte denna bok åt sidan eller förbered lektioner med hjälp av annat material. Ägna en stor del av lektionen åt att läsa och diskutera president Kimballs ord i denna bok och diskutera deras betydelse och tillämpning.

Uppmuntra deltagarna att studera kapitlen före söndagens möten och att ta med sig boken till kyrkan. När de gör detta är de bättre beredda på att delta och bygga upp varandra.

Sök den Helige Andens vägledning

När du ber om hjälp och flitigt förbereder dig så vägleder den Helige Anden dina ansträngningar. Han hjälper dig att betona de delar av varje kapitel som hjälper andra att förstå och uppmuntrar dem att tillämpa evangeliet.

Be i ditt hjärta när du undervisar att Andens kraft ska åtfölja dina ord och diskussionerna i klassen. Nephi sade: "När en människa talar genom den Helige Andens kraft, så bringar denna kraft det till människobarnens hjärtan." (2 Ne 33:1; se även L&F 50:13–22.)

Lektionsförberedelser

Kapitlen i denna bok har ordnats för att hjälpa dig med dina lektionsförberedelser. Fundera också över följande riktlinjer:

1. *Studera kapitlet.* Läs kapitlet under bön för att bli mer förtrogen med president Kimballs lärdomar. Du undervisar med större uppriktighet och kraft när hans ord har påverkat dig personligen. (Se L&F 11:21.) När du läser, ha i åtanke behoven

hos dem du undervisar. Du kan markera de avsnitt som du tror är till hjälp för dem. Var uppmärksam på underrubrikerna i fetstil. De sammanfattar kapitlets huvudpunkter.

2. *Bestäml vilka delar som ska användas.* Varje kapitel innehåller mer än du kan ta upp under en lektion. Istället för att försöka täcka hela kapitlet väljer du under bön ut avsnitt som du tror är till mest nytta för dem du undervisar.
3. *Bestäm dig för hur du ska introducera lektionen.* För att skapa intresse i början av en lektion kan du berätta en personlig upplevelse eller be att deltagarna läser en berättelse från inledningen av kapitlet eller titta på en bild i kapitlet. Därefter kan du fråga: "Vad lär den här berättelsen (eller bilden) om ämnet i kapitlet?" Du kan också inleda lektionen genom att läsa ett skriftställe eller citat från kapitlet eller sjunga en psalm. En annan bra idé är att låta deltagarna veta vilka huvudpunkter du kommer att ta upp under lektionen.
4. *Bestäm dig för hur du ska uppmuntra till diskussion.* Större delen av lektionstiden bör ägnas åt detta. Gå igenom förslagen på hur man leder upplyftande diskussioner på sidan 00[VIII–IX] i denna bok. Du kan använda frågor från "Förslag till studier och diskussion" i slutet av kapitlet. Du kan själv förbereda en del frågor. Ställ frågor som hjälper dem du undervisar:
 - Var uppmärksam på vad som lärs ut. Sådana frågor hjälper deltagarna att finna och bli bekanta med specifik information i president Kimballs lärdomar. Efter att ha identifierat ett specifikt citat kan du till exempel fråga: "Vilka är några av nyckelorden eller -uttrycken i det här citatet?" eller "Vad handlar det här citatet om?"
 - Fundera över innebörden. Detta slags frågor hjälper deltagarna att bättre förstå president Kimballs lärdomar. Du kan till exempel fråga: "Varför tror ni att den här lärdomen är viktig?" eller "Vad tänker eller känner ni inför det här citatet?" eller "Vad betyder den här lärdomen för er?"
 - Berätta om egna upplevelser. Dessa frågor uppmuntrar deltagarna att koppla samman det president Kimball sade med

något i sitt eget liv. Till exempel: ”Har ni haft några upplevelser som har samband med det som president Kimball sade?”

- Tillämpa det som lärs ut. Dessa frågor hjälper deltagarna att fundera över hur de kan leva i enlighet med president Kimballs lärdomar. Till exempel: ”Vad uppmuntrar president Kimball oss att göra? Hur kan vi tillämpa det som han sade?”
5. *Bestäm dig för hur du ska avsluta lektionen.* Du kan välja att snabbt sammanfatta lektionen eller be att en eller två av deltagarna gör det. Du kan vittna enligt Andens vägledning om de lärdomar som ni har diskuterat. Du kan också inbjuda de andra att bära sitt vittnesbörd. Uppmuntra dem du undervisar att följa de maningar de har fått från den Helige Anden.

I dina lektionsförberedelser kan du söka efter uppslag i *Undervisning: Den högsta kallelsen* (36123 180), del B, kapitlen 14, 16, 28 och 29, eller i *Handledning för undervisning* (34595 180).

Leda uppbyggande diskussioner

Följande riktlinjer hjälper dig att uppmuntra till och att leda uppbyggande diskussioner:

- Sök den Helige Andens vägledning. Han kan mana dig att ställa vissa frågor eller ta med vissa personer i diskussionen.
- Hjälp deltagarna att inrikta sig på president Kimballs lärdomar. Låt dem läsa hans ord för att uppmuntra till diskussion och besvara frågor. Styr diskussioner som börjar avvika från ämnet eller som är spekulativa eller stridslystna.
- Vid lämpligt tillfälle kan du återge upplevelser som berör principerna i kapitlet.
- Uppmuntra deltagarna att delge sina tankar, ställa frågor och undervisa varandra. (Se L&F 88:122.) Du kan till exempel be dem kommentera vad andra har sagt, eller också ställa en fråga till flera deltagare.
- Var inte rädd om det blir tyst när du har ställt en fråga. Deltagarna behöver ofta tid att tänka efter eller leta i sina

böcker innan de är redo att framföra tankar, vittnesbörd och upplevelser.

- Lyssna uppriktigt och försök förstå vad var och en säger. Uttryck tacksamhet för deras bidrag.
- När deltagarna framför några olika tankar kan du skriva upp dem på tavlan eller låta någon annan göra det.
- Försök komma på olika sätt att få med deltagarna i diskussionen. Du kan till exempel låta dem diskutera frågor i små grupper eller tillsammans med den som sitter bredvid dem.
- Kontakta gärna en eller två deltagare i förväg. Be dem komma till klassen redo att besvara en av de frågor som du har förberett.
- Avbryt inte en bra diskussion bara för att du vill täcka allt material som du har förberett. Det viktigaste är att deltagarna känner Andens inflytande och stärker sin beslutsamhet att leva efter evangeliet.

Information om källorna som citeras i denna bok

President Kimballs lärdomar i den här boken utgörs av direkta citat från en mängd olika källor. Dessa utdrag har behållit originalkällornas interpunktering, stavning, stora begynnelsebokstäver och styckeindelningar, såvida inte redaktionella eller typografiska ändringar varit nödvändiga för att förbättra läsbarheten. Av denna anledning kan du finna mindre inkonsekvenser i texten.

Dessutom använde president Kimball ofta maskulina benämningar när han syftade på alla människor, både män och kvinnor. Han använde ofta pronomenet *han* när han syftade på bägge könen. Detta var ett vanligt uttryckssätt på hans tid. Trots skillnaderna mellan detta språkbruk och mera modernt sätt att uttrycka sig är president Kimballs lärdomar tillämpliga på både kvinnor och män.

Historiskt sammandrag

Den här boken är inte en historiebok utan snarare en sammanställning av evangeliets principer så som de förkunnades av president Spencer W Kimball. Följande kronologi utgör en kortfattad historisk bakgrund till hans liv och en stomme till hans lärdomar. Den utelämnar många viktiga händelser både i kyrkan och i världshistorien. Dessutom utelämnas många viktiga händelser i president Kimballs eget liv, exempelvis hans barns födelse.

1895, 28 mars	Spencer Woolley Kimball föds i Salt Lake City i Utah som son till Andrew Kimball och Olive Woolley Kimball.
1898, maj	Flyttar med sin familj till Thatcher i Arizona där hans far presiderar över S:t Josephs stav under de följande 26 åren.
1906, 18 oktober	Hans mor avlider.
1907, juni	Hans far gifter sig med Josephine Cluff.
1914, oktober	Börjar verka som heltidsmissionär i Centrala staternas mission i Förenta staterna. Han hade kallats till Schweiz-Tysklandmissionen, men kunde inte bege sig dit på grund av första världskriget.
1916, december	Blir avlöst från sin heltidsmission. Strax därefter börjar han studera vid University of Arizona.
1917, 16 november	Gifter sig med Camilla Eyring.
1918	Kallas till stavskamrer i S:t Josephs stav. Börjar arbeta inom bankväsendet som kamrer och kassör.

- 1923 Går med i rotaryklubben, en serviceorganisation som han medverkar i under de följande 20 åren, bland annat som distriktsguvernör.
- 1924, 31 augusti Hans far avlider. Omkring en vecka senare, som ett led i stavspresidentskapets omorganisation, kallas Spencer till andre rådgivare. Han ordineras till högpräst av president Heber J Grant, kyrkans sjunde president.
- 1927 Blir verkställande direktör för Kimball-Greenhalgh Realty and Insurance Company.
- 1938, 20 februari Kallas till president för Mount Grahams stav.
- 1943, 7 oktober Ordineras till apostel av president Heber J Grant.
- 1948 Drabbas av och återhämtar sig från en svår hjärtsjukdom.
- 1950 Förlorar rösten till följd av en allvarlig halssjukdom. Hans röst återställs efter en prästadömsvälsignelse.
- 1957 Genomgår en operation för strupcancer. Ett och ett halvt stämband avlägsnas.
- 1969 *Förlåtelsens under* publiceras.
- 1970 Blir tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum.
- 1972, 12 april Genomgår en öppen hjärtoperation.
- 1972, 7 juli Blir president för de tolv apostlarnas kворum.
- 1973, 26 december President Harold B Lee avlider.

- 1973, 30 december Blir president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, med president N Eldon Tanner som förste rådgivare och president Marion G Romney som andre rådgivare i första presidentskapet.
- 1974, 19 november Inviger templet i Washington D C.
- 1975, 3 oktober Inleder ombildningen av de sjuttios första kvorum.
- 1976 Överinser tillägget av två uppenbarelser till Den kostbara pärlan. Dessa uppenbarelser inkluderas senare i Läran och förbunden som kapitel 137 och 138.
- 1977, 24 augusti Inviger Polen för framtida kyrklig verksamhet — det första besöket av en kyrkans president bakom den så kallade Järnidån.
- 1978, 8 juni Med sina rådgivare i första presidentskapet utfärdar han ett brev i vilket han tillkännager en uppenbarelse som gör alla prästadörets välsignelser tillgängliga för alla värdiga medlemmar, utan hänsyn till ras eller hudfärg.
- 1978, 30 oktober Inviger templet i São Paulo i Brasilien.
- 1979 Överinser publicerandet av de sista dagars heligas utgåva av King James Version.
- 1979, 24 oktober Inviger Orson Hydes minneslund i Jerusalem.
- 1980 Överinser upprättandet av det samlade mötesschemat, vilket gör att sakramentsmötet, församlingens prästadömsmöte, Hjälpföreningens möten, Unga kvinnors klasser, Söndagsskolan och Primär hålls under ett enda trettimmarsblock på söndagen istället för spritt under veckan.

- 1980, 27 oktober Inviger templet i Tokyo i Japan.
- 1980, 17 november Inviger templet i Seattle i Washington.
- 1981 Överinser publiceringen av en ny engelsk utgåva av tre-i-ett, med ett uppdaterat system för fotnoter och register.
- 1981, 23 juli Kallar president Gordon B Hinckley att verka som ytterligare rådgivare i första presidentskapet.
- 1981 till 1985 Överinser invigningarna av 17 tempel.
- 1982, 3 oktober En undertitel till Mormons bok tillkännages: "Ännu ett testamente om Jesus Kristus."
- 1982, 2 december Omorganiserar första presidentskapet, med president Marion G Romney som förste rådgivare och president Gordon B Hinckley som andre rådgivare.
- 1984 Områdespresidentskap upprättas för första gången.
- 1985, 5 november Avlider i Salt Lake City i Utah.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

Under en höstkväll i början av 1900-talet stannade Orville Allen till vid Andrew Kimballs hem för att leverera några pumpor. När de två männen lastade av pumporna hörde de hur Andrews son Spencer sjöng i ladan medan han mjölkade korna. Broder Allen sade till Andrew: "Du måste ha en glad pojke." Andrew svarade: "Ja, han är alltid glad. Han är en ren och lydig pojke och gör alltid det jag ber honom göra. Jag har vigt honom till Herren och till hans tjänst. Han kommer att bli en mäktig man i kyrkan"¹.

Efter årtal av förberedelser blev Spencer en mäktig man. Herren "skulle inte bara förbereda en affärsman eller en samhällsledare, inte bara en talare, inte heller en poet, musiker eller lärare, även om han skulle bli allt detta. Han förberedde en far, en patriark för en familj, en apostel och profet, en president för sin kyrka"².

Fädernesarv

Spencer W Kimballs familj hade djupa rötter i den återställda kyrkan. Både hans morfar och farfar hade framträdande uppdrag under den första tiden i de sista dagarnas verk. Heber C Kimball kallades till de tolv apostlarnas kворum då det organiserades år 1835. Han verkade senare som förste rådgivare till president Brigham Young i över två decennier och var en trofast Herrens tjänare under hela sin verksamhet. Edwin D Woolley, Spencers morfar, var en före detta kväkare från Pennsylvania som tog emot evangeliet på Joseph Smiths tid. Han var en respekterad biskop i Saltsjödalen. Han verkade också tid efter annan som förvaltare av Brigham Youngs personliga affärer. Biskop Woolleys omtanke om de behövande och hans orubbliga hängivenhet mot evangeliet utgjorde ett bestående arv till hans efterkommande.

Spencers farmor, Ann Alice Gheen Kimball, var ”en trofast kvinna ... tillbakadragen i offentliga sammanhang, lång, med ett all-dagligt utseende, med ett ömmande hjärta för de svaga och sjuka”.³ Andrew Kimball var hennes tredje son. Spencers mormor, Mary Ann Olpin Woolley, kom från England och blev mor till elva barn, det sjätte fick namnet Olive.

Andrew Kimball gifte sig med Olive Woolley den 2 februari 1882 i Salt Lake City, där de bosatte sig. Omkring tre år senare fick Andrew en kallelse att lämna hemmet och verka i Indianterritoriets mission, beläget i nuvarande staten Oklahoma. Efter att ha verkat i två och ett halvt år som heltidsmissionär kallades han till att presidera över missionen. Den nya kallelsen gjorde det möjligt för honom att bo hemma och under de nästkommande 10 åren bodde han följaktligen i Utah med sin familj medan han ledde missionen genom brev och resor till området.

Andrews 12-åriga tjänande i Indianterritoriet följdes snart av en annan kallelse, denna gång rörde det sig om att bosätta sig i Gila Valley i sydcentrala Arizona. Där skulle han presidera som stavs-president över kyrkans bosättningar i den regionen, vilka organiserades som S:t Josephs stav. År 1898 packade Andrew och Olive och deras sex barn (bland annat den treåriga Spencer) ihop sina tillhörigheter och flyttade 100 mil söder om Salt Lake City.

Ungdom

Spencer Woolley Kimball föddes den 28 mars 1895 som det sjätte av Andrew och Olive Kimballs elva barn.

Han erinrade sig sin ungdoms landskap i Arizona på följande sätt: ”Det var ett uttorkat land, ändå var det bördigt i händerna på beslutsamma arbetare”⁴. Han erinrade sig vidare: ”Vi bodde på en liten gård i södra utkanten av Thatcher i Arizona. Vårt hem var beläget i ett hörn med öppet jordbruksland söderut och österut. Bakom vårt hem fanns brunnen, pumpen, väderkvarnen, en stor vattenbehållare av trä, redskapsbyggnaden och lite längre bak en mycket stor hög ved. Därefter kom svinstiorna, inhägnaderna, höstackarna och spannmålsmagasinet”⁵.

*Andrew och Olive Kimball år 1897 med sina barn (från vänster till höger):
Ruth, Gordon, Alice, Clare, Spencer (i Andrews knä) och Delbert.*

Spencer lärde sig tidigt viktiga evangelielärdomar av sina föräldrar. ”Jag minns då jag som ung man”, sade han, ”gick med min mor längs den dammiga vägen till biskopens hem på den tid då vi ofta betalade tionde av våra djur och av det som producerades. Då vi gick, sade jag: ’Varför tar vi ägg till biskopen?’ Hon svarade: ’Därför att det är tiondeägg, och biskopen tar emot tiondet åt vår himmelske Fader.’ Min mor berättade sedan hur äggen varje kväll togs in. Det första lades i en liten korg och de nästa nio lades i en stor korg”⁶.

Andrew Kimballs exempel på hängivet tjänande hade stor inverkan på Spencer, som senare sade: ”Mitt första intryck av en stavsidents arbete kom av att observera min far ... Jag tror att min far betjänade sitt folk på ett sätt som uppfyllde en välsignelse som han fått av president Joseph F Smith, vilken lovade att människorna i Gila Valley skulle ’vända sig till honom som ett barn till en förälder’. Fastän jag är säker på att jag då inte helt uppskattade hans exempel, så var hans uppträdande helt värdigt vilken stavsident som helst”⁷.

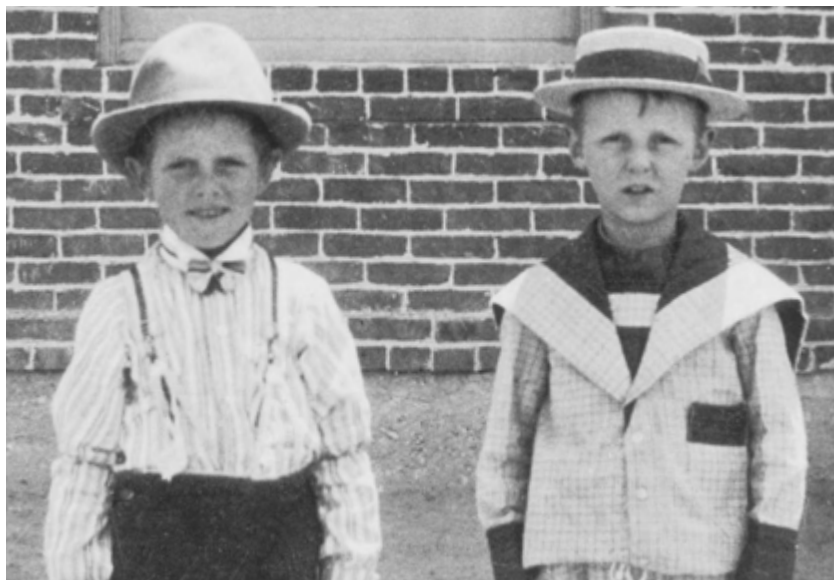
Familjen Kimball levde enkelt. ”Vi visste inte att vi var fattiga”, erinrade sig Spencer. ”Vi tyckte att vi hade det ganska gott ställt”⁸. Deras kläder var hemgjorda och nedärvda. Deras måltider var enkla. De bestod av kött och produkter från den egna gården.

Spencer hjälpte till med sysslorna runt gården. ”Jag brukade pumpa vattnet för hand för att bevattna trädgården”, erinrade han sig, ”och jag lärde mig också att mjölka korna, beskära fruktträden, laga staketen, och allt det andra. Jag hade två äldre bröder, som, det var jag övertygad om, gjorde alla lätta arbeten och lämnade alla de svåra till mig. Men jag klagar inte. Det gjorde mig stark”⁹. Med början vid nio års ålder memorerade Spencer trosartiklarna, de tio budorden, och de flesta av psalmerna från kyrkans psalmbok medan han mjölkade korna och gav hästarna vatten varje dag.

När Spencer var 11 år avled hans mor. Det var en av de svåra prövningarna under hans tidiga år. Han undrade hur familjen skulle kunna fortsätta. ”Men jag fann då”, sade han, ”som jag har funnit många gånger sedan dess, att det går att uthärda nästan allting”¹⁰. Så småningom gifte Andrew Kimball om sig och Josephine Cluff blev Spencers styvmor. ”Josie”, som vänner kallade henne, kunde inte helt fylla Olives plats i Spencers liv, men hennes dugliga och tålmodiga sätt skänkte stabilitet till familjen Kimball.

I sin ungdom lärde sig Spencer inte bara grundläggande hårt arbete i ett hårt klimat utan utvecklade också en hel del färdigheter som förberedde honom på att vara till större nytta senare i livet. Han lärde sig sjunga och leda musik och utsågs till stavens körledare vid 15 års ålder. Även om han hade fingrar som han beskrev som ”korta och knubbiga”¹¹ så gjorde han sitt bästa och lärde sig läsa noter och spela piano. Han blev allt bättre tills han kunde spela psalmerna och delta i en liten orkester. Många år senare turades han och äldste Harold B Lee om vid pianot under de tolv apostlarnas veckovisa kvorummöten.

Spencer började skolan lite senare än de flesta, vilket följande redogörelse visar: ”Spencers mor tyckte inte att barn var tillräckligt mogna för skolan förrän de var sju år, så när Spencer började låg

Den unge Spencer W Kimball (t v) med en barndomsvän, Clarence Naylor.

han ett år efter de andra barnen ... Vid middagstiden sprang han vanligtvis de tre kvarteren från skolan och hem för att pumpa vatten till djuren, mata grisarna och äta sin lunch. En dag sade hans mor: 'Vad gör du hemma på rasten? Klockan är inte tolv än.' Han sprang tillbaka till skolan i panik och fann att hans klasskamrater redan var inne efter den korta rasten. Alla skrattade — utom läraren, som tog tillfället i akt att berätta för klassen att Spencer låg före alla de andra eleverna i tvåan och att han skulle flyttas upp för att vara tillsammans med barn i sin egen ålder"¹².

Efter grundskolan studerade Spencer vid den kyrkägda skolan Gila Academy. Där fick han ständigt goda betyg, deltog i idrott och var skolfunktionär.

Spencer fick också allt större erfarenhet i kyrkan och hade nästan fullständig närvaro. Han prioriterade sina uppgifter i prästadömet, vilket följande redogörelse visar: "Det ingick i diakonernas uppgift att koppla häst och vagn varje månad före fastedagen och bege sig från hus till hus för att samla in fasteoffer till de fattiga i kyrkan. Efteråt tog de vad de samlat in till biskopen, — fruktkonserver, mjöl, squash, honung, ibland en halv dollar eller så i växelpengar. Så mån var Andrew om att undervisa sin

pojke om hans plikt att ingenting annat inkräktade på Spencers insamling den dagen. Familjen Kimballs häst och vagn var aldrig för upptagen för att användas till diakonernas kvorumarbete. Om den andra pojken som utsetts att göra insamlingar tillsammans med honom inte dök upp så gav sig Spencer iväg ensam och utförde arbetet”¹³.

Förutom sina ansvar i hemmet, i skolan och i kyrkan arbetade Spencer som sekreterare åt sin far. Andrew skrev många brev, i genomsnitt sex om dagen. Spencer tog diktamen från honom och skrev sedan ut breven på maskin.

Dessa tidiga erfarenheter lärde Spencer värdet av arbete, något han tillämpade och undervisade om under hela sitt liv. Många år senare, som apostel i sjuttioårsåldern, hände det då och då att han kände sig fysiskt utmattad. Om en sådan dag skrev han: ”Dagen började eländigt och jag undrade om jag skulle klara mig igenom den, men ... jag blev så fångslad av mitt arbete att jag glömde bort mig själv och det blev en bra dag”¹⁴.

Missionsarbete

År 1914 tog Spencer sin examen vid Gila Academy, och han hade för avsikt att börja vid University of Arizona till hösten. Men under skolavslutningen tillkännagav Andrew Kimball att Spencer skulle kallas som missionär.

Som förberedelse för sin mission började Spencer arbeta i Globe i Arizona, som mejeribitråde. Detta var hans första erfarenhet av att bo utanför de sista dagars heligas bosättningar i Gila Valley. Han upptäckte att han, utan att kompromissa med sina normer, kunde anpassa sig till att vara tillsammans med människor vars normer inte helt överensstämde med hans egna. Han vann sina medarbetares respekt. I slutet av sommaren ordnade hans cigarr-rökande chef, som inte var medlem i kyrkan, en avskedsfest för Spencer och överlämnade en ingraverad guldklocka åt honom.

Från oktober 1914 till december 1916 verkade Spencer som heltidsmissionär i Centrala staternas mission med högkvarter i Independence i Missouri. Det var samma område som hans far, hans styvmor och en av hans äldre bröder hade verkat i.

Äldste Kimballs heltidstjänande på missionsfältet var en period av tillväxt. Hans utstod fysiska påfrestningar. Hans missionspresident uppmanade äldsterna att försöka få mat och bostad av dem de missionerade bland. Till följd av detta tillbringade äldste Kimball många obekväma nätter i små kojor i Missouris obygd. Han delade säng med loppor och vägglöss medan mygg surrade omkring honom. Det blev många hungriga dagar, och när mat erbjöds åt han vadhelst som dukades fram åt honom.

Att gå från dörr till dörr var ett hårt arbete, med begränsat resultat. Det finns en redogörelse för ett ovanligt tillvägagångssätt som äldste Kimball en gång använde sig av:

”Medan han skriftade i S:t Louis lade han märke till ett piano genom den delvis öppna dörren, och han sade till kvinnan, som stod i begrepp att stänga dörren mitt för näsan på honom: ’Vilket fint piano du har.’

’Vi har just köpt det’, sade kvinnan, tvekande.

’Det är ett Kimball, eller hur? Jag heter också Kimball. Jag skulle vilja spela och sjunga en sång på det för dig.’

Förvånad svarade hon: ’Visst, kom in.’

Sittande på bänken spelade och sjöng Spencer ’O, min Fader’.

Så vitt Spencer vet blev hon aldrig medlem i kyrkan, men det var inte för att han inte hade försökt¹⁵.

Spencers mission befäste det som hans uppväxt i Arizona redan hade grundlagt: tro på Herren, hårt arbete, hängivenhet, försynt tjänande och uppoffringar.

Äktenskap och familj

Under sommaren 1917, omkring sju månader efter det att Spencer Kimball återvänt hem från sin mission, lade han märke till ett tillkännagivande i den lokala tidningen. Camilla Eyring, som hade flyttat till Gila Valley år 1912 med sin familj, skulle undervisa om hushållsekonomi vid Gila Academy. När Spencer läste artikeln om och om igen beslutade han sig för att han en dag skulle gifta sig med Camilla Eyring. Av en ”tillfällighet” mötte han henne medan hon väntade på busshållplatsen i närheten av skolan och började tala med henne. Han satt tillsammans med henne

Camilla Eyring och Spencer W Kimball vid tiden för deras bröllop.

på bussen där de fortsatte att samtala, och han fick hennes tillåtelse att besöka henne.

Camillas mor blev mycket förtjust i den unge Spencer Kimball. Hon bjöd honom på middag varje gång han besökte Camilla. Och broder Eyring, som var mycket sträng när det gällde kvaliteten på sin dotters friare, hade inga invändningar. Efter 31 dagar hade Spencer blivit stamgäst i familjen Eyrings hushåll. Paret beslöt sig för att gifta sig, men deras planer påverkades av första världskriget. Spencer var förpliktigad att stanna i Thatcher i Arizona för att invänta en tänkbar inkallelse till armén, därför kunde de inte företa den långa resan till ett tempel i Utah. De gifte sig borgerligt den 16 november 1917, men såg fram emot att beseglas i templet så fort som möjligt. Detta mål förverkligades i juni året därpå i Salt Lake-templet.

Spencer och Camilla fick så småningom fyra barn: tre söner och en dotter (Spencer LeVan, Andrew Eyring, Edward Lawrence och Olive Beth). Som föräldrar skapade de en miljö i vilken deras barn inte bara kände sig älskade och fick stöd utan också blev anförtrödda att fatta egna beslut. En av deras söner erinrade sig senare:

”När barnen framförde någonting i skolan, i kyrkan eller någon annanstans, var mina föräldrar alltid närvarande, även om det innebar vissa personliga uppoffringar. De visade alltid intresse och stolthet över oss.

I vår familj fanns det en känsla av samhörighet, inte av äganderätt. Det yttersta ansvaret för våra handlingar vilade på oss. Våra föräldrar brukade uppmuntra och vägleda, men inte befalla.”

Samme son sade vidare om sin far:

”Jag vet ingen mer generös person än min far. Han är vänlig och omtänksam, nästan till ytterlighet. Barn brukar se sina föräldrar som kraftfulla auktoritetsfigurer, inte underkastade vanliga behov. Men jag vet hur mycket min far uppskattar en uppriktig komplimang eller ord av uppskattning. Och inget uttryck för uppskattning eller tillgivenhet räknas riktigt lika mycket som de från ens egen familj.

Jag vet att det inte finns någonting som skänker honom mer tillfredsställelse — när han känner att Herren godkänner hans ansträngningar — än att se sin egen familj följa hans exempel i att försöka leva rättfärdigt.

Om jag kunde välja vem jag skulle vilja dömas av på den yttersta dagen så finns det ingen mänsklig varelse som jag skulle välja framför min far”¹⁶.

Yrkesliv, kallelser i kyrkan och tjänande i samhället

Med Camilla vid sin sida och det familjeansvar som låg framför honom inledde Spencer sitt yrkesverksamma liv som bankkamrer. Allteftersom åren gick övergick han från bankverksamhet till livförsäkringar och fastighetsförvaltning. Det ekonomiska kaoset under den stora depressionen (1929–1939) slog hårt mot Spencers affärsintressen, men familjen klarade sig igenom svårigheterna.

Spencers far gick bort år 1924, efter att ha verkat som stavs-president i nästan tre årtionden. När president Heber J Grant, kyrkans sjunde president, därefter omorganiserade stavs-presidentskapet kallades den 29-åriga Spencer som andre rådgivare.

Förutom sitt familjeliv, yrkesarbete och tjänande i kyrkan tog Spencer aktiv del i samhällslivet. Han hjälpte till med att grunda den första lokala radiostationen. Han var aktiv som medlem i rotaryklubben, en serviceorganisation, och kom så småningom att inneha posten som deras distriktsguvernör.

År 1938 delades S:t Josephs stav och Spencer kallades till president för den nya Mount Grahams stav. Oroad över att någon som han skulle presidera över kanske hade något emot honom sökte Spencer och Camilla upp var och en som kunde tänkas hysa sådana känslor för att "dra ett streck över det förflutna".¹⁷

I september 1941, under hans verksamhet som stavspre-
sident, slog en stor översvämning till mot samhället. Oupphörliga regn höjde nivån på Gila River tills dess att den rann nedför gatorna på några av bosättningarna. Hem och gårdar spolades bort av vattnet. Invånarna, för det mesta medlemmar i kyrkan, var i desperat behov av hjälp. När Spencer fick höra talas om denna ödeläggelse fyllde han sin bil med mat från kyrkans lager och gav sig i väg till de städer som drabbats av översvämningen. Han såg till att smutsiga kläder tvättades. Han hjälpte bönderna med att skaffa foder till boskapen. Snart anlände ett lass med mat och kläder. Inom en vecka var de som drabbats värst av översvämningen på väg att återhämta sig. Kyrkans medlemmar visade prov på oförbehållsam generositet. Spencer vägledde utvärderingen av behov och distributionen av förnödenheter. I allt detta stod han i nära kontakt med äldste Harold B Lee i de tolv apostlarnas kворum, vars ansvar innefattade välfärdsprogrammet.

Apostlaskapet

Den 8 juli 1943 ringde president J Reuben Clark Jr i första presidentskapet till Spencer. Han sade att Spencer hade kallats att fylla en av de två vakanta platserna i de tolv apostlarnas kворum. På detta svarade Spencer: "Oj, broder Clark! Jag? Du kan inte mena mig! Det måste föreligga något missförstånd. Jag måste ha hört fel ... Det tycks omöjligt. Jag är så svag och liten och begränsad och okunnig"¹⁸. Spencer försäkrade president Clark att det

bara fanns ett svar på en kallelse från Herren, men hans villighet att tjäna övervann inte omedelbart hans känslor av otillräcklighet och ovärdighet.

Dessa känslor intensifierades under de närmaste dagarna under vilka Spencer sov föga eller inte alls. Medan han var i Boulder i Colorado för att besöka sin son vandrade han i bergen tidigt en morgon. Allteftersom han klättrade högre och högre reflekterade han över betydelsen av det apostoliska ämbetet. Han plågades av tanken att han kanske inte skulle hålla måttet, att hans kallelse på något sätt var ett misstag. I denna sinnesstämning nådde han toppen av det berg som han besteg och där försjönk han i bön och meditation. ”Som jag bad!” erinrade han sig. ”Som jag led! Som jag grät! Som jag kämpade!” I sin vända såg han i en dröm sin farfar Heber C Kimball och det ”stora verk han utfört”. Denna insikt lugnade Spencers hjärta. ”En lugn känsla av förvisning kom över mig, tvivel och ifrågasättande avtog. Det var som om en tung börda hade lyfts bort. Lugnt och stilla satt jag och såg ut över den vackra dalen och tackade Herren för att han gett ett så tillfredsställande och tröstande svar på mina böner”¹⁹. Den 7 oktober 1943, vid 48 års ålder, ordinerades Spencer W Kimball till apostel.

Äldste Kimballs tjänande i de tolv kvorum spände över tre årtionden. Under denna tid företog han omfattande resor, stärkte medlemmarna och bidrog till rikets tillväxt. På särskilt uppdrag av president George Albert Smith intresserade sig äldste Kimball speciellt för ättlingarna till profeten Lehi i Mormons bok — urbefolkningen i Nord-, Central- och Sydamerika. Han tog deras intressen värtaligt tillvara både i kyrkans seniorledning och bland medlemmarna i stort. Han fördömde all slags rasism och förtryck av de fattiga.

I sina predikningar kunde äldste Kimball både vara poetisk och rakt på sak. Han tog ofta upp ämnen av känslig och praktisk natur för den genomsnittlige medlemmen i kyrkan. Förutom sina många tal författade han boken *Förlåtelsens under*. Denna bok var en följd av äldste Kimballs långa erfarenhet som apostel, då han gett råd till dem som begått allvarliga överträdelser. I boken beskrev han vad Herren förväntar sig av oss, vår gudomliga poten-

De tolv apostlarnas kворum år 1958. Stående, vänster till höger: Delbert L Stapley, Marion G Romney, LeGrand Richards, Richard L Evans, George Q Morris och Hugh B Brown. Sittande, vänster till höger: Joseph Fielding Smith, Harold B Lee, Spencer W Kimball, Ezra Taft Benson, Mark E Petersen och Henry D Moyle.

tial, och den väg vi måste följa för att omvända oss och få förvissning om fullständig gudomlig förlåtelse. Äldste Kimball bar vittne för läsaren om att Herren är barmhärtig och förlåter den som uppriktigt omvänder sig.

Problem med hälsan

I hela sitt liv drabbades Spencer W Kimball av olika slags skador och sjukdomar. Två betydande hälsoproblem stod i förgrunden under hans år som apostel. Det första lämnade efter sig ett bestående kännemärke hos äldste Kimball och som var uppenbart när han talade. I slutet av 1956 kände han sig hes. Diagnosen var cancer i strupen. Han opererades i juli 1957 och ett av hans stämband togs bort och en del av det andra. Efteråt vilade han sin röst för att ge rum åt största möjliga läkning. Under sömnlösa nätter undrade äldste Kimball om han någonsin skulle kunna tala igen.

Sex månader efter operationen förklarade läkarna att äldste Kimballs strupe hade läkt. Äldste Boyd K Packer i de tolv apostlarnas kворum berättade om hur äldste Kimball använde sig av humor för att introducera lyssnarna till sin nya röst:

”Sedan kom provet. Kunde han tala? Kunde han predika?

Han reste tillbaka hem [till Arizona] för att hålla sitt första tal ... Där på en konferens i S:t Josephs stav ... stod han i talarstolen.

’Jag har kommit tillbaka hit’ sade han, ’för att vara bland mina egna. Här presiderade jag som stavsresident.’ Kanske tänkte han att om han skulle misslyckas, så skulle han vara bland de människor som älskar honom mest och som skulle förstå.

Det rådde en stark anda av kärlek. Spänningen i detta dramatiska ögonblick bröts när han fortsatte: ’Jag måste tala om för er vad som hände mig. Jag begav mig österut och medan jag var där råkade jag ut för ’knivmän’ ...’ Efter det spelade det ingen roll vad han sade. Äldste Kimball var tillbaka”²⁰.

Hans nya röst var mjuk, djup och hes. Den var, med äldste Packer ord, ”en tyst, övertygande, mjuk röst, en förvärvad röst, en vädjande röst, en röst ... älskad av sista dagars heliga”.²¹

Äldste Kimball erfor också allvarliga problem med hjärtat. Efter att ha blivit apostel drabbades han av en serie hjärtattacker. År 1972, medan han verkade som tillförordnad president för de tolv kvorum, genomgick han en ytterst riskabel operation. Dr Russell M Nelson var president Kimballs hjärtkirurg vid detta tillfälle. Senare, som medlem i de tolv apostlarnas kvorum, berättade äldste Nelson om vad som hände under operationen: ”Jag ska aldrig glömma bort hur det kändes när hans hjärta började slå igen, hoppande till av kraft och vitalitet. I detta ögonblick kungjorde Anden för mig att denna speciella patient skulle leva för att bli Guds profet på jorden”²².

President för kyrkan

På natten den 26 december 1973 avled plötsligt president Harold B Lee, kyrkans elfte president. I överensstämmelse med kyrkans apostoliska successionsordning blev Spencer W Kimball, som seniormedlem i de tolv apostlarnas kvorum, president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga den 30 december 1973.

Detta kom som en överraskning för kyrkans medlemmar — och särskilt för president Kimball. Han hade ordinerats till apostel två och ett halvt år efter Harold B Lee. Eftersom president Kimball var

President Spencer W Kimball, i mitten, med sina rådgivare i första presidentskapet från 1973 till 1981: President N Eldon Tanner (t v) och president Marion G Romney (t h).

fyra år äldre än president Lee och uppenbarligen vid sämre hälsa, förväntade sig inte alls president Kimball att han skulle leva länge nog att bli president Lees efterträdare. Som han berättade senare: ”Jag var helt förvissad om att jag skulle dö, när min tid var inne, som president för de tolv ... Jag sade vid president Lees begravning att ingen hade bett intensivare än syster Kimball och jag om att han skulle tillfriskna när han var sjuk och att han skulle fortsätta verka när han var frisk”²³.

President Kimball inröstades av kyrkans medlemmar under generalkonferensen i april 1974. Han hade inte sökt ämbetet, men Herren hade utvalt honom till sin profet, siare och uppenbarare och att leda hans kyrka och rike på jorden.

I samband med denna generalkonferens i april höll president Kimball ett tal om missionsarbete på ett möte för kyrkans ledare. Äldste William Grant Bangerter, senare medlem i presidentskapet för de sjuttio, var regionrepresentant vid denna tidpunkt och var närvarande under mötet. Han erinrade sig senare effekten av president Kimballs ord:

”Vi insåg att president Kimball öppnade andliga fönster och vinkade åt oss att komma fram och se på evighetens planer tillsammans med honom. Det var som om han drog bort förlåten som täckte den Allsmäktige avsikter och inbjöd oss att tillsammans med honom beskåda evangeliets bestämmelse och dess ledares vision.

Jag tvivlar på att någon som var närvarande den dagen någonsin kommer att glömma händelsen. Själv har jag knappt läst president Kimballs tal sedan dess, men det väsentliga i det han sade gjorde ett så levande intryck på mig, att jag skulle kunna läsa upp det mesta av det ur minnet just nu.

Herrens ande vilade över president Kimball och den utstrålade från honom mot oss som en påtaglig närvaro, vilket på en och samma gång var både gripande och slående. Inför våra ögon rullade han upp en härlig syn”²⁴.

President Kimballs tal vid detta tillfälle etablerade ett centralt tema i hans verksamhet som kyrkans president:

”Mina bröder, jag undrar om vi gör allt vi kan. Är vi nöjda med det vi gör för att undervisa hela världen? Vi har proselyterat nu i 144 år. *Är vi beredda att ta längre steg? Att vidga vårt synfält?...*

Jag hyser ingen illusion, bröder, om att det ska bli en lätt sak, eller att det kan göras över en kväll, men jag har den tron att *vi kan gå framåt mycket fortare än vad vi nu gör ...*

Jag tror att om vi alla är ett i sinne och i hjärta och i avsikt så kan vi gå framåt och förändra bilden som tycks vara att 'vi gör ganska bra. Låt oss inte väcka den björn som sover' ”²⁵.

Sålunda inleddes ett anmärkningsvärt årtionde av tillväxt och förändring. Även om missionsarbete var det som inledningsvis betonades så blev det snart uppenbart för kyrkans medlemmar att president Kimball inte var intresserad av att stå still inom något område av rättfärdigt strävande.

Missionsarbete

President Spencer W Kimball försökte finna tillfällen att öppna nationernas dörrar för evangeliets predikande. Uppdelningen under det så kallade "kalla kriget" mellan demokratiska och kommunistiska stater förhindrade missionsarbete i många av Europas och Asiens nationer. Dessutom begränsade kyrkans riktlinjer angående ordination till prästadömet missionsarbetet i Afrika, delar av Sydamerika och i Västindien. President Kimball sökte efter varje möjlighet till att utvidga kyrkans geografiska omfång.

Vid samma tidpunkt framhöll han att större möjligheter till att undervisa nationerna var beroende av medlemmarnas villighet att ta tillvara dessa möjligheter. För de unga män som var värdiga och väl förberedda skulle inte tjänande som missionär ses som ett alternativ utan som en gudomlig plikt och möjlighet. Denna skyldighet vilade på unga män oavsett var de bodde. Unga kvinnor kunde också verka som missionärer men befann sig inte under samma förpliktelse som de unga männen. Dessutom uppmuntrades äldre par att verka i missionärsstyrkan. När Spencer W Kimball inledde sin verksamhet som president för kyrkan verkade 17 000 heltidsmissionärer runt omkring i världen. När han dog omkring 12 år senare hade detta antal utökats till nästan 30 000. Det utökade missionsarbetet bar påtaglig frukt: Kyrkans medlemsantal steg från 3,3 miljoner till nästan 6 miljoner.

I ett tal till en grupp unga medlemmar i kyrkan år 1975 sade president Kimball: "Vet ni vad Herren har gjort för er unga män? Ni är stiliga unga män. Ni ser starka och friska och lyckliga ut. Vem har gett er hälsan? Vem har gett er era ögon? Vem har gett er era öron? Vem har ni fått rösten av? Har ni någonsin funderat över det? Någon måste ha försett er med dessa ovärderliga gåvor."

Han beskrev sedan sin strupoperation och hur den lämnade honom med bara en del av hans röst. Han fortsatte med att säga: ”Låt mig fråga hur många av er som skulle vara villiga att ge avkall på sin röst? Köpte ni den eller idkade ni handel för den? Gav någon den till er? Gav Herren er rösten för att ni skulle kunna uttrycka er? Varför går ni då inte ut i världen och förmedlar världens främsta berättelse, talar om för människorna att sanningen har återställts, att Herren har haft profeter sedan Adam fram tills nu, och att ni själva bär det heliga prästadömet och att ni ska ära det under alla era livsdagar? Tala om det för världen! De behöver det!

Därför frågar jag er igen: Vem har ni fått rösten av? Varför? — för att ni ska kunna sjunga eller tala eller bara ha skoj med varandra? Eller gav han er denna röst för att ni skulle kunna undervisa om evangeliet? ...

Tycker ni inte att vi borde gå ut på missionsfältet — varje pojke som är värdig?”²⁶

Tempeltjänst

Som president för kyrkan hade Spencer W Kimball överinseende över en betydande ökning av tempelbyggandet. I början av hans verksamhet fanns det 15 tempel i verksamhet. När han avled ungefär 12 år senare hade antalet vuxit till 36, mer än det dubbla. President Gordon B Hinckley, andre rådgivare i första presidentskapet, vittnade: ”Denna höga takt i tempelbyggandet angavs av president Kimball under uppenbarelse från Herren”²⁷.

Angående tempelarbete sade president Kimball: ”Dagen kommer och är inte alltför avlägsen när alla tempel på denna jord ska vara igång dag som natt ... Det kommer att finnas en armé av arbetare som dag och natt arbetar nästan till bristningsgränsen, på grund av verkets betydelse och det stora antal människor som vilar i evigheten och som törstar efter, som är i behov av, de välsignelser som de kan få ta del av”²⁸.

Kyrkans styrelse

Under 1975 och 1976 ledde president Kimball en omorganisation och utvidgning av kyrkans styrelse för att hålla takt med kyrkans tillväxt. Som en del av organisationens fortsatta utveckling och generalauktoriteternas ansvar blev de sjuttios första kvorum

ombildat och i oktober 1976 bestod det av 39 bröder. ”I och med denna förändring” förklarade president Kimball, ”har de tre styrande kворumen i kyrkan, som definieras i uppenbarelserna — första presidentskapet, de tolv kворum och de sjuttios första kворum — fått de fastställda platser som Herren har uppenbarat. Detta gör det möjligt att på ett effektivt sätt handha den nuvarande tunga arbetsbördan och att förbereda för den allt snabbare tillväxttakten, i väntan på den dag när Herren återvänder för att överta ledningen av sin kyrka och sitt rike”²⁹. Denna uppenbarelse från Herren till hans profet har sedan dess lett till andra förändringar i kyrkans styrelse såsom ”arbetet i vingården fordrar”. (L&F 107:96)

Skrifterna

År 1976 gav president Kimball anvisningar om att två uppenbarelser, en till profeten Joseph Smith och en till president Joseph F Smith, skulle bifogas skrifternas kanon. (Se L&F 137 och 138.) Under president Kimballs ledning publicerades en sista dagars heliga utgåva av King James Version år 1979, och en ny engelsk utgåva av tre-i-ett (Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan) publicerades år 1981. På tal om framkomsten av dessa utgåvor av standardverken sade äldste Boyd K Packer: ”Detta verk kommer så småningom, i historiens perspektiv, att betraktas som kronan på verket under president Spencer W Kimballs ämbets-tid”³⁰.

Under president Kimballs ämbets-tid kom också skrifterna att utgöra grunden för Söndagsskolans studiekurser.

Förenkling

Allteftersom kyrkans storlek och verksamhetsområde utvidgades insåg president Kimball och andra ledare i kyrkan behovet av att förenkla kyrkans olika program så att det mest väsentliga kunde vara lätt tillgängligt i någon form för dem i den nyaste gren såväl som för dem i länge etablerade församlingar. President Kimball sade:

”Kyrkans uppgift för medlemmarna är att tillhandahålla de principer, program och det prästadöme varigenom de kan förbereda sig för upphöjelse. Vår framgång enskilt och som kyrka beror

huvudsakligen på hur trofast vi anstränger oss att efterleva evangeliet i hemmet. Endast om vi klart inser vars och ens ansvar och familjens och hemmets roll kan vi på rätt sätt förstå att prästadömets kворum och biorganisationer, ja till och med församlingar och stavar, huvudsakligen existerar för att hjälpa medlemmarna att efterleva evangeliet i hemmet. Då kan vi förstå att människor är viktigare än program och att kyrkans program alltid bör stödja och aldrig hindra evangelieinriktade familjeaktiviteter ...

Vårt stöd för efterlevnad av evangeliet i hemmet bör vara det klara budskapet i vart och ett av prästadömets och biorganisationernas program och om så är nödvändigt får man minska på några av de andra aktiviteterna som kan hindra att familjen och hemmet sätts främst”³¹.

En viktig förändring under president Kimballs ämbets tid var införandet av det tre timmar långa mötesblocket på söndagen. Detta slog samman olika veckomöten och söndagsmöten till ett mera behändigt antal möten på söndagen. Införandet av detta samlade mötesblock år 1980 begränsade storligen kostnader i form av tid och pengar för kyrkans medlemmar för att de skulle kunna delta i Herrens samtliga program.

Uppenbarelse om prästadömet

En av de mest betydelsefulla förändringarna som kom under Spencer W Kimballs tid som president var uppenbarelsen om prästadömet. (Se Officiellt tillkännagivande 2 i Läran och förbunden.)

Den 1 juni 1978 kom president Kimball, tillsammans med andra medlemmar i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum, samman i det övre rummet i Salt Lake-templet. President Gordon B Hinckley, som var närvarande vid detta tillfälle som medlem av de tolv apostlarnas kворum, berättade senare:

”Frågan om att utsträcka prästadömets välsignelser till de svarta hade vilat på många av brödernas sinnen under ett antal år. Den hade upprepade gånger tagits upp av kyrkans presidenter. Det hade blivit en särskilt angelägen fråga för president Spencer W Kimball.

Under en betydande tidsperiod hade han bett angående denna allvarliga och svåra fråga. Han hade tillbringat många timmar i det övre rummet i templet för sig själv i bön och meditation.

Vid detta tillfälle tog han upp frågan med sina bröder — sina rådgivare och apostlar. Efter denna diskussion förenades vi i bön i den mest heliga av omständigheter. President Kimball själv var språkrör i denna bön ... Guds ande var där. Och genom den Helige Andens kraft kom till denne profet en förvissning om att det som han bett om var rätt, att tiden hade kommit, att prästadörets underbara välsignelser nu skulle utsträckas till varje värdig man överallt oavsett ras.

Alla män i denna bönering fick veta samma sak genom den Helige Anden.

Det var ett stillsamt och upphöjt ögonblick ...

Ingen av oss som var med vid det tillfället har varit densamme efter det. Inte heller har kyrkan varit densamma”³².

Tillkännagivandet om uppenbarelsen kom i form av ett brev daterat den 8 juni 1978 till alla prästadömsämbetsmän på generalnivå och lokal nivå i kyrkan: ”Varje trofast, värdig man inom kyrkan kan erhålla det heliga prästadömet, med makt att utöva dess gudomliga myndighet och tillsammans med sin älskade familj åtnjuta alla de välsignelser som flödar därifrån, vilket också inbegriper templets välsignelser.” (L&F, Officiellt tillkännagivande — 2)

President Hinckley erinrade sig: ”Brevet offentliggjordes för kyrkan och världen. Jag behöver inte berätta för er om den magiska effekt som upplevdes både inom och utanför kyrkan. Det utgöts många tårar, med tårar av tacksamhet inte bara från dem som tidigare förnekats prästadömet och som blev omedelbara förmånstagare av detta tillkännagivande, utan också av män och kvinnor i kyrkan över hela världen som hade känt som vi angående denna fråga”³³.

Omkring tre månader senare sade president Kimball om uppenbarelsen: ”En av bröderna sade igår att det nu har kommit en av de största förändringar och välsignelser som någonsin kungjorts ... Förutom några få som alltid vill stå i opposition,

har världens människor accepterat denna förändring med tacksamhet ... Därför är vi mycket, mycket glada över detta, särskilt för dem som tidigare varit berövade dessa välsignelser”³⁴.

Kärlek till folket och till Herrens verk

Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kворum beskrev president Kimball på följande sätt: ”En intensiv värme genomströmmade allting som denne man gjorde. Den kärleksfulla men genomträngande blicken i hans ögon, hans omfamning, hans heliga kyss, hans ömhet — som så många kände — skapade alltsammans en välförtjänt utstrålning runt denne man, inte av otillgänglighet, utan av speciell värme. Hans kärlek var allomfattande, ingen kände sig någonsin utanför. Varje generalauktoritet kunde anta att *han* var president Kimballs favorit, för han älskade var och en av oss så mycket! Hur var det möjligt att tänka annorlunda?”³⁵

President Kimball berättade för kyrkans medlemmar: ”Jag skulle vilja bli känd som en som älskar sina bröder och systrar”³⁶. De sista dagars heliga kände och uttryckte kärlek till honom i gengäld, för vilket han var tacksam. Han sade: ”Jag säger alltid till de människor som säger att de älskar mig: ’Det är underbart, för det är det som håller mig vid liv.’ Och jag menar det bokstavligen”³⁷.

På sitt kärleksfulla men bestämda sätt uppmanade president Kimball de sista dagars heliga att anstränga sig ytterligare i Herrens tjänst, att övervinna liknöjdhet, synd, eller andra problem som hindrade dem från att gå framåt. I sitt eget liv utgjorde han ett exempel på att gå framåt i Herrens tjänst, oavsett vilka hinder som förelåg.

Äldste Robert D Hales, dåvarande medlem i de sjuttios första kворum, sade om president Kimball: ”Han är en handlingens man, vilket exemplifieras av den enkla skylten på hans skrivbord där det står: ’Gör det.’ ... Hans exempel och kärlek motiverar dem som följer hans exempel att uppnå högre mål och att ta längre steg mot fullkomning”³⁸.

I ett tal som hölls på generalkonferensen i oktober 1979 återgav äldste Kimball berättelsen i Gamla testamentet om Kaleb,

President Kimball sade: "Jag skulle vilja bli känd som en som älskar sina bröder och systrar."

som i samband med de svårigheter han ställdes inför med att komma in i det förlovade landet, sade: "Ge mig nu denna bergsbygd." (Josua 14:12) Angående dessa ord sade president Kimball:

"Det är så jag för ögonblicket känner för detta verk. Det finns stora utmaningar framför oss, stora tillfällen att ta vara på. Jag välkomnar dessa spännande framtidsutsikter och känner mig benägen att ödmjukt säga till Herren: 'Ge mig denna bergsbygd, ge mig dessa utmaningar.'

Ödmjukt lovar jag Herren och er, mina älskade bröder och systrar, medarbetare i denna heliga sak för Kristus: Jag skall gå vidare med tro på Israels Gud i vetskap om att han leder och styr oss, så att vi till sist kan genomföra hans syften och komma till vårt förlovade land och få våra utlovade välsignelser ...

Uppriktigt och ivrigt uppmanar jag var och en av er att göra samma löfte och ansträngning — varje prästadömsledare, varje kvinna i Israel, varje ung man, varje ung kvinna, varje pojke och flicka"³⁹.

Den 5 november 1985, efter att ha verkat i nästan 12 år som president för kyrkan, gick Spencer W Kimball bort. Vid tiden för hans bortgång förkunnade president Kimballs rådgivare, president Gordon B Hinckley: "Det har varit min förmån och möjlighet att arbeta vid president Kimballs sida i Herrens verk. Vid ett tillfälle försökte jag få honom att ta det lite lugnare, och han sade: 'Gordon, mitt liv är som mina skor — det ska nötas ut i tjänsten.' Han levde på detta sätt. Han dog på detta sätt. Han har begett sig till honom vars tjänare han var, ja, Herren Jesus Kristus, som han vittnade om"⁴⁰.

Slutnoter

1. Se Edward L Kimball och Andrew E Kimball Jr, *Spencer W Kimball* (1977), s 196.
2. Boyd K Packer, "President Spencer W Kimball — En ovanlig människa", *Nordstjärnan*, juli 1974, s 268.
3. *Spencer W Kimball*, s 12.
4. "De falska gudar vi dyrka", *Nordstjärnan*, aug 1977, s 1.
5. "Friend to Friend", *Friend*, jan 1971, s 34.
6. "Det gjorde han av allt sitt hjärta, och det lyckades honom väl", *Nordstjärnan*, aug 1981, s 4.
7. *Nordstjärnan*, okt 1979, s 157.
8. *Spencer W Kimball*, s 23.
9. *Nordstjärnan*, okt 1979, s 157.
10. *Spencer W Kimball*, s 46.
11. *Spencer W Kimball*, s 57.
12. Edward L Kimball och Andrew E Kimball Jr, *The Story of Spencer W Kimball: A Short Man, a Long Stride* (1985), s 16–17.
13. *Spencer W Kimball*, s 56.
14. *Spencer W Kimball*, s 376.
15. *Spencer W Kimball*, s 79–80.
16. Edward L Kimball, i Gerry Avant, "As Father, Prophet Made Time Count", *Church News*, 11 jun 1977, s 5.
17. *Spencer W Kimball*, s 171.
18. *Spencer W Kimball*, s 189.
19. *Spencer W Kimball*, s 195.
20. *Nordstjärnan*, jul 1974, s 269.
21. *Nordstjärnan*, jul 1974, s 269.
22. "Spencer W Kimball: Man of Faith", *Ensign*, dec 1985, s 40.
23. "When the World Will Be Converted", *Ensign*, okt 1974, s 3.
24. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 38.
25. *Ensign*, okt 1974, s 5, 13, 14; kursivering tillagd.
26. Conference Report, Områdeskonferens för Buenos Aires, Argentina, 1975, s 43–44.
27. *Nordstjärnan*, 1986, nr 2, s 43.
28. Tal hållet vid Priesthood Genealogy Seminar Banquet, 4 aug 1977, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 4–5.
29. Conference Report, okt 1976, s 10; eller *Ensign*, nov 1976, s 9.
30. *Nordstjärnan*, apr 1983, s 101.
31. "Lev efter evangeliet i hemmet", *Nordstjärnan*, okt 1978, s 171.
32. "Priesthood Restoration", *Ensign*, okt 1988, s 70.
33. *Ensign*, okt 1988, s 70.
34. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 451.
35. "Spencer, the Beloved: Leader-Servant", *Ensign*, dec 1985, s 12–13.
36. *Nordstjärnan*, apr 1981, s 141.
37. "'News' Interviews Prophet", *Church News*, 6 jan 1979, s 19.
38. *Nordstjärnan*, april 1982, s 35–36.
39. Se *Nordstjärnan*, maj 1980, s 122.
40. "He Is at Peace", *Ensign*, dec 1985, s 41.

På förslag av president Kimball avslutas refrängen i "Jag är Guds lilla barn" med orden "återvända kan till Gud, om jag bar lytt hans lag".

”Återvända kan till Gud”

*Vi kan endast finna glädje, sanning och
självförverkligande genom att leva i harmoni
med vår himmelske Faders plan.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

Kyrkans medlemmar över hela världen älskar primärsången ”Jag är Guds lilla barn”, med dess enkla men djupsinniga budskap om vilka vi är, varför vi är här på jorden och vad Herren lovar oss om vi är trofasta. Syster Naomi W Randall skrev texten till sången år 1957, när äldste Spencer W Kimball var medlem i de tolv apostlarnas kворum. Vid denna tidpunkt avslutades refrängen med orden ”återvända kan till Gud om jag känner till hans lag”.

Under ett besök på en stavs-konferens lyssnade äldste Kimball till en grupp primärbarn som sjöng ”Jag är Guds lilla barn”. Strax efter detta kommenterade han sången i ett samtal med en medlem av Primärs generalkommitté. ”Jag älskar denna barnsång”, sade han, ”men det är ett ord som bekymrar mig. Har syster Randall något emot om vi ändrar orden *känner till* till orden *har lytt?*”¹

Syster Randall samtyckte till förändringen. Nu avslutas refrängen med orden ”återvända kan till Gud, om jag har lytt hans lag”.² Dessa ord återspeglar en princip som president Kimball betonade under hela sin verksamhet: ”Ett celestialt liv kan uppnås av varje själ som uppfyller fordringarna. Att *veta* räcker inte. Man måste *göra*. Det är nödvändigt med både rättfärdighet och förordningar”³. Han lärde att evangeliet är ett ”sätt att leva, en plan för personlig frälsning och att det bygger på personligt ansvar. Det är utvecklat för människan, Guds avkomma. Människan är en blivande Gud och har inom sig gudaskapets frön, och hon kan, om hon vill, uppstiga till stora höjder”⁴.

Spencer W Kimballs lärdomar

I vårt förjordiska liv undervisade vår himmelske Fader oss om sin plan för vår upphöjelse.

Då vi var andevarelser, helt organiserade och med förmåga att tänka, studera och förstå tillsammans med honom, sade vår himmelske Fader ungefär så här till oss: ”Mina älskade barn, i ert andliga tillstånd har ni nu framskridit så långt som ni kan. För att fortsätta er utveckling, behöver ni en fysisk kropp. Jag tänker ge er en plan för hur ni kan fortsätta er tillväxt. Som ni vet kan man endast tillväxa genom att övervinna svårigheter.

”Vi ska”, sade Herren, ”ta de beståndsdelar vi har här och organisera dem till en jord, sätta därpå växter och djurliv samt låta er gå ned på den. Detta blir för er en provoplats. Vi ska ge er en rik jord, generöst beredd för er nytta och glädje, och vi ska se om ni visar er värdiga och gör de saker ni ombeds göra. Jag tänker ingå ett kontrakt med er. Om ni går med på att utöva kontroll över era önskningar, och fortsätta att tillväxa mot fullkomning och guds-kap genom den plan jag ska ge er, så ska jag ge er en fysisk kropp av kött och ben samt en rik jord med god avkastning, med sol, vatten, skogar, metaller, mylla och allt annat som behövs för att ge er föda, kläder och husrum och ge er varje tillfälle till glädje som är rätt och till ert bästa. Dessutom ska jag göra det möjligt för er att till sist återvända till mig då ni förbättrat ert liv, övervunnit hinder och närmat er fullkomning.”

På ovanstående ytterst generösa erbjudande reagerade vi som söner och döttrar till vår himmelske Fader med tacksamhet⁵.

Herren [framlade] klart och tydligt planen med dess förutsättningar och fördelar ... Människan skulle få handlingsfrihet för att kunna välja självständigt.

Livet delades in i tre delar eller tillstånd: Föruttillvaron, jordelivet och odödligheten ... Beteendet i ett tillstånd skulle kraftigt påverka påföljande tillstånd. Om någon höll sitt första tillstånd skulle hon ernå det andra tillståndet eller jordelivet för ytterligare prövningar och erfarenheter. Om hon ärade sitt andra tillstånd, jordelivet, skulle evigt liv vänta henne⁶.

Vi har inget minne av föruttillvaron, men innan vi kom till denna jord förstod vi alla klart avsikten med att vara här. Vi förväntades samla kunskap, bilda oss, utbilda oss. Vi skulle kontrollera våra drifter och önskningsar, bemästra och kontrollera våra känslor samt övervinna våra svagheter, små och stora. Vi skulle få bort underlåtenhetssynder och begående av synder samt följa de bud och lagar vår Fader givit oss ...

Vi förstod också att efter en tidrymd varierande från sekunder till flera årtionden av liv på jorden skulle vi dö, våra kroppar skulle gå tillbaka till moder jord från vilken de skapats, och våra andar skulle gå till andevärlden där vi skulle utbildas ytterligare för vår eviga bestämelse. Efter en tid skulle en uppståndelse eller en återförening mellan kropp och ande ske, vilken skulle göra oss odödliga och möjliggöra en vidare klättring mot fullkomning och gudaskap. Denna uppståndelse har möjliggjorts för oss genom Herren Jesu Kristi offer. Denna jords Skapare utförde denna oförlikneliga tjänst för oss — ett under som vi själva inte förmådde utföra. Sålunda öppnades vägen för vår odödlighet och — om vi befins värddiga — slutliga upphöjelse i Guds rike⁷.

Innan vi kom till denna tårarnas dal var vi väl införstådda med att det skulle förekomma sorg, besvikelse, hårt arbete, blod, svett och tårar, men trots allt detta såg vi ner och såg hur denna jord gjordes redo för oss, och vi sade på ungefär följande sätt: ”Ja, Fader, trots allt detta ser jag vilka stora välsignelser som jag kommer att få ta del av som en av dina söner eller döttrar. Jag inser att jag genom att påta mig en kropp slutligen blir odödlig som dig, att jag kan övervinna syndens följder och bli fullkomnad och jag är så mån om att komma till jorden vid första bästa tillfälle.” Och sålunda kom vi⁸.

Jordelivet är tiden då vi ska förbereda oss att möta Gud.

Vi dödliga, som nu lever på jorden är i vårt *andra tillstånd*. Vår tillvaro här med dödliga kroppar, intygar att vi ”höll” vårt första tillstånd. Vår andemateria var evig och samexisterande med Gud, men den organiserades till andekroppar av vår himmelske Fader. Våra andekroppar genomgick en lång period av tillväxt,

"En bestämd avsikt med att låta våra andar inträda i ett dödligt tillstånd var att ge oss en fysisk kropp."

utveckling och utbildning och fick till slut, efter att ha klarat prövningarna, komma till denna jord och till dödligheten.

En bestämd avsikt med att låta våra andar inträda i ett dödligt tillstånd var att ge oss en fysisk kropp. Denna kropp skulle vara underkastad dödlighetens bräcklighet och alla dess svagheter, frestelser och begränsningar och skulle ställas inför utmaningen att övervinna sig själv⁹.

Ni har inte bara sänts till jorden för att ha det skönt en tid, eller för att tillfredsställa era passioner eller önskningar ... och ha det som världen beskriver som "roligt".

Ni har kommit till den här världen i en mycket seriös avsikt. Man kan säga att ni sänts till skolan för att börja som spädbarn och tillväxa till otroliga proportioner av visdom, urskillning, kunskap och kraft¹⁰.

Ett av de allvarligaste mänskliga felen genom tiderna är senfärdigheten, ovilligheten att ta på sig sitt ansvar *nu*. Människan kom till jorden med avsikten att få sin skolning, sin utbildning och utveckling samt för att fullkomnas. Många har dock låtit sig missledas och blott och bart blivit ... mentalt och andligt lättjefulla och sökande efter världens nöjen¹¹.

Detta jordeliv är tiden att bereda sig att möta Gud. Det är vår första plikt. Efter att ha fått den kropp som ska bli vår andes tabernakel i evigheten, ska vi nu utveckla vår kropp, vårt sinne och vår ande. Viktigast av allt är att vi använder det här livet till att fullkomna oss själva, tygla köttet, ge anden herravälde över kroppen, övervinna alla svagheter och styra oss själva så att vi kan leda andra och utföra alla nödvändiga förordningar¹².

Jesu Kristi evangelium visar oss vägen tillbaka till vår himmelske Fader.

För att hitta en plats där vi inte tidigare varit använder vi vanligen en karta ... Herren Jesus Kristus [har] givit oss en karta — ett rättesnöre av lagar och bud varigenom vi kan uppnå fullkomning och slutligen gudaskap. Dessa lagar och förordningar kallas Jesu Kristi evangelium och är den *enda* plan som kan upphöja människosläktet. Endast Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har i dess helhet detta ovärderliga program, vilket görs tillgängligt för alla som tar emot det¹³.

Herren återställde sitt rike i dessa dagar, med alla dess gåvor, krafter och välsignelser. Alla kyrkor ni känner till kan möjligtvis ta er med på en lång tur, och ge er ett visst mått av frid och lycka och välsignelse, och de kan föra er till förlåten, men där lämnar de er. Jesu Kristi kyrka hämtar upp er på denna sida av slöjan, och om ni lever efter dess bud för den er genom förlåten som om den inte fanns där och vidare genom evigheterna till upphöjelse¹⁴.

Jesu Kristi evangelium är den eviga frälsningsplanen. Det är den plan som utformats och kungjorts av Gud, den evige Fadern, till frälsning för alla som vill tro och lyda¹⁵.

För att kunna nå evigt liv och upphöjelse och gudaskap måste man föras in i riket genom dop, rätt utfört. Man måste motta den Helige Anden genom handpåläggning av bemyndigade män. En man måste ordinerats till prästadömet av bemyndigade prästadömsbärare. Man måste få begåvningar och beseglas i Guds hus genom profeten som innehar nycklarna eller av någon till vilken nycklarna delegerats. Man måste även leva ett rättfärdigt, rent, uppriktigt och tjänande liv. Ingen kan inträda i det eviga livet utom genom den rätta dörren — Jesus Kristus och hans bud¹⁶.

Jesus fullkomnade sitt liv och blev vår Kristus. Hans dyrbara blod utgöts, och han blev vår Frälsare. Hans fullkomliga liv gavs, och han blev vår Återlösare. Hans försoning för oss gjorde det möjligt för oss att återvända till vår himmelske Fader¹⁷.

Frälsarens stora, underbara och förunderliga försoning kan inte få sin fulla frälsande inverkan på oss om vi inte omvänder oss¹⁸.

Vi är så tacksamma att vår himmelske Fader har välsignat oss med omvändelsens evangelium. Det är grundläggande för allt som utgör evangelieplanen. Omvändelse är Herrens lag för tillväxt, hans princip för utveckling och hans plan för lycka. Vi är djupt tacksamma att vi har hans bestämda löfte att där synd och felsteg förekommit, kan dessa följas av uppriktig och tillräcklig omvändelse som i sin tur belönas med förlåtelse.

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila”, sade Mästaren. (Matt 11:28)

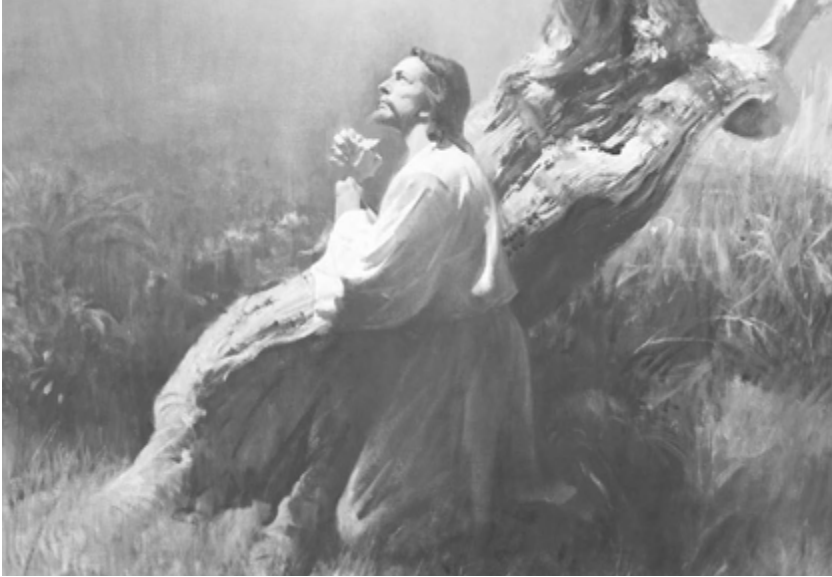
Det underbara med omvändelsen är att skrifterna är lika fulla av Herrens löften att han ska förlåta oss, som de är med hans befallningar till oss att omvända oss, att förändra våra liv och bringa dem i full samklang med hans underbara lärdomar.

Gud är god. Han är ivrig att förlåta. Han vill att vi ska fullkomna oss och bibehålla kontrollen över oss själva. Han vill inte att Satan och andra ska styra våra liv. Vi måste lära att hållandet av vår himmelske Faders bud utgör den *enda* vägen till fullständig kontroll över oss själva, den enda vägen till glädje, sanning och självförverkligande i det här livet och i evigheten¹⁹.

Lyckans skattkammare står öppen för dem som efterlever Kristi evangelium i dess renhet och enkelhet ... Löftet om den högsta lycka, vissheten om ett framgångsrikt liv här och om upphöjelse och evigt liv härefter kommer till dem som planerar att leva sina liv i fullständig harmoni med Jesu Kristi evangelium — och sedan konsekvent följer den kurs de lagt ut²⁰.

Bara de ståndaktiga och trofasta blir upphöjda.

Om vi är sanna och trofasta kommer vi att uppstå, inte endast till odödlighet utan till evigt liv. Odödlighet innebär att leva för

"Jesus fullkommade sitt liv och blev vår Kristus ... Hans försoning för oss gjorde det möjligt för oss att återvända till vår himmelske Fader."

evigt i ett tilldelat rike. Evtigt liv är att uppnå upphöjelse i den högsta himmelen och att leva i en familjeenhet²¹.

En man sade häromdagen att det enda han inte tyckte om med mormonkyrkan var att den gör anspråk på att vara den enda kyrka varigenom människan kan bli frälst. Jag sade: "O, nej, vi gör inte något sådant anspråk. Vi säger att varje god religionsutövare och varje god människa som inte är religiös kommer att bli frälst men att det finns grader av frälsning."²²

De som levt efter världens sätt ska gå till ett telestialt rike vilkens härlighet är såsom stjärnornas.

De som varit anständiga, uppriktiga och som levt respektabla och goda liv går till ett terrestrialt rike, vilkens härlighet är såsom månens.

De som trott på Kristus, som övergivit världen, som tagit den Helige Anden till sin vägledare och som varit villiga att lägga sitt allt på altaret, de som hållit Guds befallningar — de går till ett celestialt rike, vars härlighet är såsom solens²³.

Livets väg är klart utstakad enligt den gudomliga avsikten. Jesu Kristi evangeliums karta finns att tillgå för alla som färdas därpå, och målet, det eviga livet, är klart fastställt. Vid målet väntar Fadern hoppfullt, angelägen att välkomna sina hemvändande barn. Olyckligtvis finns det många som aldrig kommer²⁴.

Varför är det endast få som når upphöjelse i det celestialet riket? Inte därför att det inte var tillgängligt för dem, inte därför att de inte kände till att det var tillgängligt för dem, inte därför att vittnesbördet inte gavs till dem, utan därför att de inte var villiga att sätta sitt liv i ordning och få det att likna Frälsarens liv och förankra det så väl att inte någon avvikelse förekom ända till slutet²⁵.

Det finns ... många medlemmar som är slappa och ansvarslösa och ständigt skjuter upp. De lever efter evangeliet, men utan hän-givelse. De har uppfyllt vissa krav men är inte tappra. De begår inga större brott utan underlåter endast att göra det som fordras — sådant som att betala tionde, leva efter Visdomsordet, hålla familjeböner, fasta, besöka möten och att tjäna ...

Herren omvandlar inte våra förhoppningar, önskingar och föresatser till gärningar. Det måste var och en av oss göra själv ...

Endast de uthålliga kommer att upphöjas och erhålla den högsta härligheten, "många äro kallade, men få utvalda". (L&F 121:40) Som Frälsaren sade: "... den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och det är få som finner den". Och omvänt: "... den port är vid, och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går fram på den". (Matt 7:13, 14)

Det är sant att många sista dagars heliga, som döpts och konfirmerats som medlemmar i kyrkan och några som till och med fått sina begåvningar och vigts och beseplats i det heliga templet, har trott att de sålunda garanterats upphöjelsens och det eviga livets välsignelser. Det är inte sant. Det finns två grundläggande krav som varje själ måste uppfylla för att kunna uppnå de stora välsignelser som erbjuds. Hon *måste* motta förordningarna och *måste* vara trofast och övervinna sina svagheter. Således kommer inte alla som kallar sig sista dagars heliga att upphöjas.

För de sista dagars heliga som är uthålliga, och uppfyller kraven troget och i dess helhet, är emellertid löftena härliga:

”Då skola de vara gudar, emedan de äro oändliga; därför skola de vara från evighet till evighet emedan de förbliva. Då skola de vara över alla, emedan allting är dem underlagt. Då skola de vara gudar, emedan de hava all makt, och änglarna äro dem underdåniga.” (L&F 132:20)²⁶

När man inser hur stora, härliga och rika välsignelser som Herren lovar förlåna de trofasta, är de värda all tålmodighet, tro, upppoffringar, svett och tårar. De eviga välsignelser som utlovas innebär odödlighet och evigt liv, evig tillväxt, gudomligt ledarskap, fullkomning och med allt detta gudaskap²⁷.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Gå igenom det tredje avsnittet på sidan 2 och det tredje fullständiga stycket på sidan 3 i vilket president Kimball beskriver hur vi reagerade i förutgående på vår himmelske Faders plan. Varför tror du att vi reagerade på det sättet?
- Gå igenom det andra och tredje fullständiga stycket på sidan 4. Vad gör du för att finna glädje i livet utan att förlora din ”seriösa avsikt” ur sikte?
- Studera president Kimballs lärdomar om syftet med jordelivet på sidorna 3–5. I ljuset av dessa lärdomar, varför tror du att senfärdighet är ”ett av de allvarligaste mänskliga felen”? Hur kan vi övervinna denna tendens?
- President Kimball lärde att Jesu Kristi evangelium liknar en karta som leder oss till upphöjelse (s 5–8). Begrunda var du befinner dig på denna resa och vad du kan göra för att gå vidare.
- Vad tror du det innebär att vara tapper i evangeliet? (Några exempel finns på sidorna 7–9 och i berättelsen på sidan 1.) Varför räcker det inte med medlemskap i kyrkan och kunskap om evangeliet för att säkerställa upphöjelse i det celestialet riket?

Skriftställen som hör till detta ämne: Jakobs brev 1:22; Alma 34:30–41; 3 Nephi 27:13–22; L&F 76:50–93; Abraham 3:22–26

Slutnoter

1. I Robert D Hales, "Jag är Guds lilla barn", *Nordstjärnan*, nov 1978, Vännen, s 4.
2. *Psalmer*, nr 194.
3. Conference Report, apr 1964, s 94; eller *Improvement Era*, jun 1964, s 496.
4. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 28.
5. "Absolut sanning", *Nordstjärnan*, jul 1979, s 5–6.
6. *Förlåtelsens under*, s 15–16.
7. *Förlåtelsens under*, s 16–17.
8. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 31.
9. *Förlåtelsens under*, s 16.
10. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 31.
11. *Förlåtelsens under*, s 18.
12. "Beloved Youth, Study and Learn", i *Life's Directions* (1962), s 177–178.
- Se också L Tom Perry, "Lära sig tjäna", *Liabona*, maj 2002, s 16.
13. *Förlåtelsens under*, s 17.
14. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 49–50.
15. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 124.
16. *Förlåtelsens under*, s 17.
17. "President Kimball talar om världslighet", *Nordstjärnan*, sep 1981, s 5.
18. "Omvändelsens evangelium", *Nordstjärnan*, mar 1983, s 6.
19. *Nordstjärnan*, mar 1983, s 1–2.
20. *Förlåtelsens under*, s 224.
21. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 125.
22. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 50.
23. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 125.
24. *Förlåtelsens under*, s 27.
25. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 51–52.
26. *Förlåtelsens under*, s 18–20.
27. *Förlåtelsens under*, s 265.

Tragedi eller bestämmelse?

*När vi ställs inför skenbara tragedier som sorg,
lidande och död måste vi sätta vår lit till Gud.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

Tidigt i sin barndom utsattes Spencer W Kimball för den smärta som är följden av nära och käras död. När han var åtta år avled hans syster Mary strax efter födelsen. En månad senare märkte Spencers föräldrar att femåriga Fannie, som lidit i flera veckor, snart skulle gå bort. Spencer berättade senare om den dag då Fannie dog: "På min nionde födelsedag avled Fannie i mammas famn. Alla vi barn väcktes upp tidigt på natten för att vara närvarande. Jag ser framför mig scenen i vårt vardagsrum ... min kära mor som grät med sitt lilla döende femåriga barn i sin famn och oss alla runt omkring henne"¹.

Ännu svårare för den unge Spencer var nyheten han fick två år senare, när han och hans bröder och systrar kallades hem från skolan en morgon. De sprang hem där de möttes av biskopen, som samlade dem omkring sig och berättade att deras mor hade gått bort dagen innan. President Kimball erinrade sig senare: "Det var som ett åsknedslag. Jag sprang från huset ut på bakgården för att få vara ifred med min flod av tårar. När jag var utom syn- och hörhåll för alla, bara grät jag och grät. Varje gång jag sade ordet 'mamma' kom nya tårfloder tills inga tårar fanns kvar. Mamma — död! Men det kunde hon inte vara! Livet kunde inte gå vidare för oss ... Mitt elvaåriga hjärta tycktes brista"².

Femtio år senare återhämtade sig äldste Spencer W Kimball, dåvarande medlem i de tolv apostlarnas kворum, från en stor operation långt borta från hemmet. Oförmögen att sova erinrade han sig dagen då hans mor dog: "Det känns som om mitt hjärta

*Spencer W Kimball och hans syskon, omkring två år före hans syster Fannies död.
Stående, från vänster till höger: Clare, Ruth, Gordon och Delbert.
Sittande, från vänster till höger: Helen, Alice, Fannie och Spencer.*

återigen skulle brista ... när jag i minnet övermannas av denna sorgliga händelse”³.

Mitt i sin djupa sorg under sådan händelser fann Spencer W Kimball alltid tröst i bönen och i evangeliets principer. Till och med i sin barndom visste han vart han skulle vända sig för att finna frid. En vän till familjen skrev om den unge Spencers böner: ”Hur tungt vilade inte förlusten av hans mor på hans lilla hjärta och ändå hur modigt kämpade han inte med sin sorg och sökte tröst från den enda källan”⁴.

President Kimball skänkte ofta ord av tröst till dem som sörjde nära och käras bortgång. Han vittnade om eviga principer och försäkrade de heliga att döden inte innebär slutet på vår existens. I ett begravningsstal sade han:

”Vi har ett begränsat synfält. Med våra ögon kan vi bara se ett fåtal kilometer bort. Med våra öron kan vi bara höra ett fåtal år. Vi är inneslutna och inneslängda, liksom i ett rum, men när vårt ljus sträcker sig utanför detta liv kan vi se bortom dödlighetens begränsningar ...

Väggarna viker undan, tiden upphör och avstånden suddas ut och försvinner när vi inträder i evigheten ... och omedelbart träder vi in i en fantastisk värld där det inte finns några jordiska begränsningar”⁵.

Spencer W Kimballs lärdomar

I sin visdom förhindrar Gud inte alltid tragedier.

Dagstidningens löpsedlar ropade ut: ”43 döda i flygplanskrasch. Inga överlevande i bergstragedi”, och tusentals röster frågade gemensamt: ”Hur kunde Herren låta detta fruktansvärda ske?”

Två bilar krockade när den ena körde mot rött ljus och sex människor dödades. Varför förhindrade inte Gud detta?

Varför behövde den unga modern dö av cancer och lämna sina åtta barn moderlösa? Varför botade inte Herren henne?

Ett litet barn drunknade och ett annat blev överkört. Varför?

En dag dog en man plötsligt i en hjärtattack när han gick upp för en trappa. Man fann hans kropp hopsjunken på golvet. Hans hustru skrek ut i ångest: "Varför? Varför gör Herren så här mot mig? Kunde han inte ha tänkt på mina tre små barn som fortfarande behöver en far?"

En ung man dog på missionsfältet och människor frågade kritiskt: "Varför beskyddade inte Herren denne unge man medan han utförde missionärsarbete?"

Jag önskar att jag kunde besvara dessa frågor med myndighet, men det kan jag inte. Jag är säker på att vi en dag kommer att förstå och förlika oss med det. Men för närvarande måste vi söka insikt så gott det går i evangeliets principer.

Var det Herren som styrde planet in i bergväggen för att släcka passagerarnas livslåga, eller var det frågan om mekaniska fel eller mänskliga misstag?

Var det vår Fader i himlen som såg till att bilarna kolliderade och att sex människor skickades in i evigheten, eller var det föraren som gjorde ett misstag genom att strunta i säkerhetsföreskrifterna?

Var det Gud som tog den unga mammans liv eller fick barnet att falla ner i kanalen eller knuffade ut det andra barnet framför den mötande bilen?

Var det Herren som gjorde så att mannen fick en hjärtattack? Gick missionären en för tidig död till mötes? Svara på det om ni kan. Jag kan det inte, för även om jag vet att Gud ingriper i våra liv, så vet jag inte hur mycket han orsakar eller hur mycket han bara tillåter hända. Vad än svaret är på den frågan, finns det ett annat svar som jag är säker på.

Kunde Herren ha förhindrat dessa tragedier? Svaret är: Ja. Herren är allsmäktig och har all makt att kontrollera våra liv, bespara oss från sorg, förhindra alla olyckor, köra alla flygplan och bilar, ge oss mat, skydda oss, skona oss från arbete, ansträngningar, sjukdomar och till och med döden, om han vill. Men det vill han inte

Vi borde kunna förstå detta eftersom vi kan inse hur oklokt det vore för oss att skydda våra barn från alla ansträngningar, från besvikelser, frestelser, sorger och lidande.

Den grundläggande evangelielagen är handlingsfrihet och evig utveckling. Att tvinga oss att vara försiktiga eller rättfärdiga skulle omintetgöra denna grundläggande lag och göra tillväxt omöjlig⁶.

**Med ett evigt perspektiv förstår vi att prövningar
är nödvändiga för vår eviga utveckling.**

Om vi såg på jordelivet som summan av vår existens skulle smärta, sorg, misslyckanden och ett kort liv vara en katastrof. Men om vi ser på livet som något evigt som sträcker sig långt bakåt till förutgången och in i den eviga framtiden efter döden, kan allt som händer oss sättas i rätt perspektiv.

Visst var det vist av honom att ge oss prövningar så att vi kan höja oss över dem, ansvar så att vi kan åstadkomma saker, arbete så att vi kan stärka våra muskler och sorger för att pröva våra själar? Utsätts vi inte för frestelser för att vår styrka ska prövas, sjukdomar så att vi kan lära oss tålmod, döden så att vi kan bli odödliga och förhärligade?

Om alla de sjuka som vi ber för skulle bli botade, om alla rättfärdiga skulle vara beskyddade och de onda förintas, skulle hela Faderns handlingsplan gå om intet och evangeliets grundprincip, handlingsfrihet, upphöra. Ingen skulle behöva leva av tro.

Om glädje och frid och belöningar genast gavs till den som gör gott, skulle inte ondskan kunna finnas — alla skulle göra gott men inte för att det är rätt att gott. Vår styrka skulle inte prövas, vår karaktär skulle inte utvecklas, inga krafter skulle stärkas och det skulle inte finnas någon fri vilja, bara satanisk kontroll.

Om alla böner skulle besvaras omedelbart enligt våra själviska önskemål och vår begränsade insikt, då skulle det varken finnas lidande, sorg, besvikelser eller ens död, och om detta inte fanns så skulle det inte finnas någon glädje, framgång, uppståndelse och inte heller evigt liv eller gudaskap.

”Ty det måste vara så, att det finnes en motsats till allting ... rättfärdighet ... ondska ... helighet ... elände ... gott ... ont” (2 Nephi 2:11)

Eftersom vi är mänskliga skulle vi från våra liv ta bort fysisk smärta och mental oro och försäkra oss om en ständigt behaglig tillvaro, men om vi skulle stänga dörrarna för sorg och smärta skulle vi utestänga våra bästa vänner och välgörare. Lidande kan göra människor till heliga allteftersom de lär sig tålmod, långmodighet och självkontroll ...

Jag älskar följande vers i ”En grundval blev lagd” —

*När blint ut i mörkret du kallas att gå,
i sorg och i nöd skall du ändock bestå.
Jag rikt dig välsignar och står nära dig,
jag belgar dig blott uppå lidandets stig.
[Psalmer, nr 38; denna vers saknas i
den svenska psalmboken]*

Och äldste James E Talmage skrev: ”All den smärta någon man eller kvinna på jorden lider kommer att kompenseras på något sätt ... om det möts med tålmod.”

Å andra sidan kan dessa ting krossa oss med sitt mäktiga inflytande om vi ger efter för svaghet, klandersjuka och kritik.

”Ingen smärta vi genomlider, ingen prövning vi utstår är bortkastad. Den bidrar till vår fostran, till att utveckla sådana egenskaper som tålmod, tro, själstyrka och ödmjukhet. Allt vi lider och allt vi uthärdar, speciellt när vi genomgår det med tålmod, bygger upp vår karaktär, renar vårt hjärta, utvidgar vår själ och gör oss mer ömsinta och kärleksfulla, mer värdiga att kallas Guds barn ... och det är genom sorg och lidande, hårt arbete och prövningar som vi får den utveckling som vi kommit hit för att få och som gör oss mer lika vår Fader och Moder i himmelen. ...” (Orson F Whitney)

Det finns människor som blir bittra när de ser hur deras nära och kära utstår ändlös smärta och kval. En del beskyller Herren för hårdhet, likgiltighet och orättvisa. Vi är så inkompetenta att döma! ...

"Hade jag obegränsat med makt, men ändå begränsad framsynthet och insikt, skulle jag kanske ha räddat Abinadi."

Prästadömetts kraft är obegränsad men Gud har i sin visdom givit oss alla särskilda begränsningar. Jag kan utveckla min prästadömskraft när jag fullkomnar mitt liv, men ändå är jag tacksam att jag genom prästadömet inte kan bota alla sjuka. Jag skulle kunna helbräddagöra människor som borde dö. Jag skulle kunna ta bort lidanden från människor som borde lida. Jag känner att jag löper risken att gå emot Guds vilja.

Hade jag obegränsat med makt, men ändå begränsad framsynthet och insikt, skulle jag kanske ha räddat Abinadi undan lågorna när han brändes på bålet, och genom att göra det skulle jag ha kunnat tillfoga honom obotlig skada. Han dog som martyr och fick en martyrs belöning — upphöjelse.

Jag skulle troligen ha tröstat Paulus i hans smärtfyllda utrop om min makt var obegränsad. Jag skulle helt säkert ha botat hans "törntag i köttet". [2 Kor 12:7] Och genom att göra detta skulle jag ha kunnat omintetgöra Herrens avsikter. Tre gånger bad han att Herren skulle avlägsna "törntaggen" från honom, men Herren besvarade inte hans böner genom att göra detta.

[Se 2 Kor 12:7–10.] Paulus kunde många gånger ha gått vilse om han varit värtalig, frisk, ståtlig och fri från det som gjorde honom ödmjuk ...

Jag är rädd för att om jag hade befunnit mig i Carthagefängelset den 27 juni 1844 så skulle jag ha avlett de kulor som genomträngde profetens och patriarkens kropp. Jag skulle ha räddat dem undan lidanden och ångest, men berövat dem en martyrs död och belöning. Jag är glad över att jag inte behövde fatta detta beslut.

Med sådan oinskränkt makt skulle jag helt säkert ha velat förskona Kristus från ångesten i Getsemane, kränkningarna, törnekronan, skymferna under rätttegången, de fysiska skadorna. Jag skulle ha tagit hand om hans sår och helat dem, gett honom svalkande vatten istället för ättika. Jag skulle ha befriat honom från lidande och död och berövat världen hans försoningsoffer.

Jag skulle inte våga ta på mig ansvaret att kunna återföra till livet mina nära och kära. Kristus själv erkände skillnaden mellan hans vilja och Faderns när han bad att lidandets kalk skulle tas ifrån honom, men ändå tillade han: ”Men ske inte min vilja utan din.” (Luk 22:42)⁷

Döden kan öppna dörren till härliga möjligheter.

För den som dör går livet vidare och hans handlingsfrihet fortsätter, och döden, vilken för oss ter sig som en katastrof, kan så småningom visa sig vara till välsignelse ...

Om vi säger att tidig död är en olycka, något förfärligt, en tragedi, skulle det inte vara detsamma som att säga att dödligheten är att föredra framför ett tidigare inträde i andevärlden och till slutlig frälsning och upphöjelse? Om dödligheten vore det fullkomliga tillståndet, då skulle döden vara något hemskt, men evangeliet lär oss, att det inte finns någon tragedi i döden, endast i synden. ”Välsignade äro de döda som dö i Herren.” (L&F 63:49)

Vi vet så lite. Vårt omdöme är så begränsat. Vi dömer Herrens vägar utifrån vårt eget begränsade perspektiv.

Jag talade vid en begravningsgudstjänst för en ung elev vid Brigham Young-universitetet som avled under andra världskriget.

Hundratusentals unga män hade i förtid störtat in i evigheten på grund av detta krigs hemsökelse, och jag hävdade att det var min åsikt att denna rättfärdige unge man hade kallats till andevärlden för att predika evangeliet för dessa behövande själar. Detta kanske inte gäller alla som dör, men jag kände att det gällde honom.

I sin syn om ”de dödas återlösning” såg president Joseph F Smith detta ... Han skriver:

”Jag insåg att Herren icke personligen gick för att undervisa de ogudaktiga och olydiga som hade förkastat sanningen. Men se, bland de rättfärdiga organiserade han sina styrkor ... Sedan förordnade han dem att gå åstad och föra evangeliets ljus till dem ...

Vår Återlösare tillbringade sin tid ... i andarnas värld med att undervisa och bereda de trofasta[s] ... andar, som hade vittnat om honom i köttet, så att de måtte föra budskapet om återlösning till alla döda, till vilka han icke kunde gå personligen på grund av deras uppror och överträdelse ...

Jag såg att denna tidshushållnings trofasta äldste, när de lämna detta dödliga liv, fortsätta sitt arbete med att predika evangelium om omvändelse och återlösning.” [L&F 138: 29–30, 36–37, 57]

Döden kan därigenom öppna dörren till möjligheter, bland annat möjligheten att undervisa om Kristi evangelium⁸.

I tider av prövningar måste vi förlita oss på Gud.

Trots det faktum att döden öppnar nya dörrar så eftersträvar vi den inte. Vi uppmanas att be för dem som är sjuka och använda vår prästadömskraft till att bota dem.

”Kyrkans äldster, två eller flera, skola tillkallas och de skola bedja för och lägga sina händer på honom i mitt namn; och dör han, så dör han i mig, och lever han, så lever han i mig.

Du skall så leva tillsammans i kärlek, att du begråter förlusten av dem som dö, och i synnerhet av dem som dö utan hopp om en härlig uppståndelse.

Och det skall ske, att de som dö i mig icke skola smaka döden, ty den skall vara söt för dem, men ve dem som icke dö i mig, ty deras död är bitter.

Åter, det skall ske, att den som har tro på mig att bliva botad skall bliva botad, om det icke är bestämt, att han skall dö.” (L&F 42:44–48)

Herren försäkrar oss att den sjuke skall bli helad om det i välsignelsen finns tillräckligt med tro, och om den sjuke inte är bestämd att dö. Men det finns andra faktorer, vilka alla spelar en roll. Många åtlyder inte välsignelsen, och många är ovilliga eller oförmögna att frambringa nödvändig tro. Men denna tidigare nämnda faktor är också viktig: Om det inte är bestämt att han skall dö.

Alla måste dö. Döden är en viktig del av livet. Vi är naturligtvis aldrig helt beredda på förändringen. Eftersom vi inte vet när den ska komma så kämpar vi rättmätigt för att bevara vårt liv. Ändå bör vi inte vara rädda för döden. Vi ber för de sjuka, vi smörjer och välsignar de plågade, vi vädjar till Herren om att hela och minska smärtan och rädda liv och uppskjuta döden, och med all rätt, men inte därför att evigheten är så skrämmande. ...

Precis som Predikaren säger (Pred 3:2) är jag övertygad om att det finns en tid för att dö, men jag tror också att många människor dör ”före sin tid” eftersom de är oförsiktiga, missbrukar sin kropp, tar onödiga risker, eller utsätter sig för risker, olyckor och sjukdom ...

Gud styr vårt liv, leder och välsignar oss, men ger oss vår handlingsfrihet. Vi kan leva vårt liv i enlighet med hans plan för oss eller också kan vi helt dåraktigt avkorta det.

Jag är säker på att Herren har planerat vårt öde. En gång kommer vi att förstå fullkomligt och när vi ser tillbaka från framtidens utsiktspunkt kommer vi att bli glada över många händelser i detta liv som tycktes oss så svåra att förstå.

Ibland önskar vi att vi visste vad som ligger framför oss, men nykter eftertanke gör att vi tar livet en dag i taget och gör det bästa av denna dag ...

Vi visste innan vi föddes att vi skulle komma till jorden för att få en kropp och få erfarenhet och att vi skulle känna glädje och sorg, smärta och välbehag, sorglöshet och prövningar, hälsa och sjukdom, framgång och misslyckanden. Vi visste också att vi

skulle dö. Vi accepterade alla dessa möjligheter med glatt hjärta, villiga att ta emot både det fördelaktiga och det ofördelaktiga. Vi accepterade villigt möjligheten att komma till jorden även om det bara skulle bli för en dag eller ett år. Kanske brydde vi oss inte så mycket om ifall vi skulle dö av en sjukdom, av en olycka eller av ålderdomssvaghet. Vi var villiga att komma och ta livet som det kom och som vi kunde organisera och kontrollera det, och detta utan att knorra, klaga eller ställa orimliga anspråk.

När vi står inför det som liknar en tragedi måste vi förlita oss på Gud, och veta att trots vårt begränsade perspektiv så kommer hans avsikter inte att misslyckas. Trots alla sina svårigheter erbjuder livet oss enorma möjligheter att tillväxa i kunskap och visdom, tro och gärningar, och förbereda oss för att återvända och ta del av Guds härlighet⁹.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Varför beskyddar Herren oss inte från all sorg och allt lidande? (Se s 13–15.)
- Studera sidorna 15–16, och sök efter vad vi skulle gå miste om ifall Herren inte tillät oss att uppleva prövningar. Hur bör vi reagera på våra prövningar och lidande? Hur har Herren stärkt dig i dina prövningar?
- Läs det sista stycket på sidan 16. Varför är det så svårt att se nära och kära lida? Vad kan vi göra för att undvika att bli bittra eller modfällna vid sådana tillfällen?
- Gå igenom sidorna 16–21, och sök efter vad som lärs ut om prästadömsvälsignelser. När har du bevittnat prästadömetts helande eller tröstande kraft? Hur kan vi reagera när vi får veta att det inte är Herrens vilja att en nära och kär ska bli helad eller att döden ska skjutas upp?
- Hur skulle du förklara president Kimballs lärdomar om döden för ett barn?

- President Kimball lärde: ”När vi står ansikte mot ansikte inför det som liknar en tragedi måste vi förlita oss på Gud” (s 21). Vad kan den person som litat på Gud göra i prövningens stund?

Skriftställen som hör till detta ämne: Psaltaren 116:15; 2 Nephi 2:11–16; 9:6; Alma 7:10–12; L&F 121:1–9; 122:1–9

Slutnoter

1. Edward L Kimball och Andrew E Kimball Jr, *Spencer W Kimball* (1977), s 43.
2. Spencer W Kimball, s 46.
3. Spencer W Kimball, s 46.
4. Joseph Robinson, i *Spencer W Kimball*, s 46.
5. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 40–41.
6. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 95–96.
7. *Faith Precedes the Miracle*, s 97–100.
8. *Faith Precedes the Miracle*, s 100, 101, 102.
9. *Faith Precedes the Miracle*, s 102–103, 105–106.

Jesus Kristus: Min Frälsare, min Herre

*Jesus Kristus är Guds Son och människosläktets
Frälsare och vi kan få alla de välsignelser som
han levde och dog för att ge oss.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

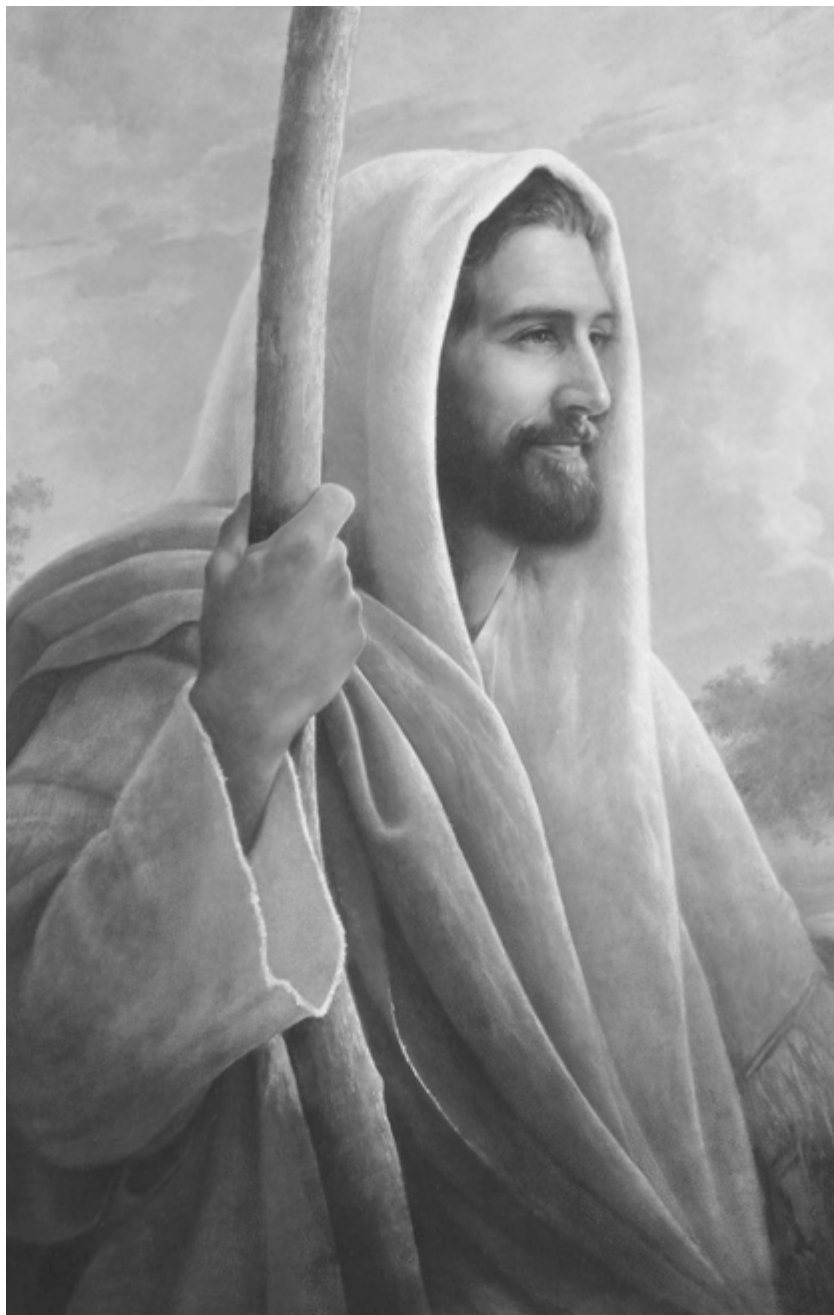
I början av sin verksamhet som apostel drabbades äldste Spencer W Kimball av tre hjärtattacker inom en period av ungefär två veckor. Efter nästan sju veckor av återhämtning i hemmet ”började han söka efter ett sätt att komma ifrån sin monotona isolering i hemmet”. Han bestämde sig för att återhämta sig bland sina älskade Navajo-vänner i staten New Mexico¹.

”En morgon under denna återhämtningsperiod upptäcktes det att äldste Kimballs säng var tom. Eftersom de trodde att han tagit en morgonpromenad och skulle vara tillbaka i tid till frukost, återgick hans skötare till sina plikter. Men när han inte återvänt till klockan 10:00 började de oroas. Ett sökande inleddes.

Slutligen upptäckte man honom flera kilometer bort under ett pinjetråd. Hans Bibel låg bredvid honom, uppslagen på det sista kapitlet i Johannes evangelium. Hans ögon var slutna och när spaningspatrullen kom fram till honom förblev han lika stilla som när de först fick syn på honom.

Deras skrämda röster väckte honom emellertid till liv och när han lyfte på huvudet kunde de se spår av tårar på hans kinder. På deras frågor svarade han: ’Det var idag [fem] år sedan jag kallades att vara en Herren Jesu Kristi apostel, och jag ville bara tillbringa dagen med honom vars vittne jag är’ ”².

President Kimball bar vittne om Frälsarens gudomlighet ”om och om och om igen”.³ Han förkunnade: ”Oavsett hur mycket

"Jag vet att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son."

vi säger om honom är det ändå för lite”⁴. Och president Kimballs goda liv motsvarade kraften i hans vittnesbörd. Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kворum observerade: ”President Kimball var Herrens man och ingen annans. Hans djupaste önskan var att tjäna Herren, och han lät inget annat få inflytande över hans beslut”⁵.

Spencer W Kimballs lärdomar

Jesus Kristus är mer än en stor lärare, han är den levande Gudens Son och människosläktets Frälsare.

I tidningen *Time*, i ett färskt nummer, redogör en berömd pensionerad professor från en av våra största universitet i ett långt citat för sina rationalistiska uppfattningar. Han tillskriver Jesus av Nasaret mänsklig värme, en stor förmåga till kärlek, ovanlig insikt. Han kallar honom för en stor humanist, en stor lärare, en stor dramatiker. I typisk rationalistisk stil förklarar han att Lazarus inte var död, utan bara ”återförd till hälsa’ av Jesus, genom sinnets och kunskapens kraft och genom hans ’överflödande vitalitet’ ”!

Jag vill idag bära vittne om att Jesus inte bara är en stor lärare, en stor humanist och en stor dramatiker, utan att han i varje avseende är den levande Gudens Son, Skaparen, denna världes Återlösare, människosläktets Frälsare⁶.

Jag vet att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son. Jag vet det⁷.

Kristus förkunnade själv att han var Herren Gud den Allsmäktige, Messias Herren, begynnelsen och änden, världens Återlösare, Jesus Kristus, den starke i Israel, Skaparen, den levande Gudens Son, Jehova.

Fadern Elohim presenterar Jesus som *min enfödde Son, min makts ord*. Och vid åtminstone två tillfällen, vid dopet i Jordanfloden och på Förklaringsberget, förkunnade han:

”Du är min Son, den Älskade. I dig har jag min glädje” (Mark 1:11; Luk 3:22) och fastslog att *”världarna blevo till genom honom. Människorna blevo till genom honom. Allting blev gjort genom honom och av honom.”* [L&F 93:10]⁸

Vi vittnar tillsammans med Johannes Döparen, som, när han såg Herren närma sig, sade: ”Se Guds lamm, som tar bort världens synd.” (Joh 1:29) Inte bara en människa med mänsklig värme, utan Guds Lamm.

Vi vittnar tillsammans med Natanael, en israelit utan svek: ”Rabbi, du är Guds Son, du är Israels konung.” (Joh 1:49) Inte bara en stor lärare, utan Guds Son själv.

Vi vittnar återigen tillsammans med den älskade lärjungen Johannes, som när han såg Jesus på stranden utropade med övertygelse: ”Det är Herren.” (Joh 21:7) Inte bara en stor humanist utan Herren, himmelens Gud.

Och tillsammans med Simon Petrus, som när han blev tillfrågad av Herren: ”Vem säger ni att jag är?” sade: ”Du är Messias, den levande Gudens Son” (Matt 16:15, 16), och fick höra Frälsaren säga följande: ”Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen.” (Matt 16:17)

Och slutligen vittnar vi med profeten Joseph Smith som var villig att ge sitt liv för sitt vittnesbörds skull⁹.

Jag vet att Jesus Kristus är den levande Gudens Son, och att han korsfästes för världens synder. Han är min vän, min Frälsare, min Herre och min Gud¹⁰.

Frälsarens verksamhet sträcker sig genom evigheterna — det förflutna, nuvarande och framtiden.

Jag vill ... vittna om att [Jesus Kristus] inte bara levde i tidens mitt i ungefär trettiofyra år, utan att han levde i evigheterna före detta, och kommer att leva i evigheterna efter detta, och jag vittnar om att han inte bara organiserade Guds rike på jorden, utan att han är denna världens Skapare, människosläktets Återlösare¹¹.

Jesus Kristus var Gamla testamentets Gud. Det var han som samtalade med Abraham och Moses. Det var han som inspirerade Jesaja och Jeremia. Det var han som genom utvalda män förutsade framtiden, ända till den sista dagen och stunden¹².

Det var han, Jesus Kristus, vår Frälsare, som presenterades för överraskade åhörare vid Jordanfloden (se Matt 3:13–17), vid det heliga Förklaringsberget (se Matt 17:1–9), vid nephiternas tempel (se 3 Nephi 11–26), och i lunden i Palmyra i New York [se J S skrifter 2:17–25]; där han introducerades av ingen mindre än sin bokstavlige Fader, den helige Elohim, i vars avbild han skapades och vars vilja han genomförde¹³.

Jag vet att Herren lever och jag vet att han uppenbarar sitt sinne och sin vilja för oss dagligen, så att vi kan få inspiration om vad vi behöver göra¹⁴.

Han är hörnstenen. Han är rikets överhuvud — dessa är hans efterföljare — detta är hans kyrka — dessa är hans lärdomar och förordningar — dessa är hans bud¹⁵.

Idag ser vi fram emot att han ska komma en andra gång, vilket han har lovat. Detta löfte kommer bokstavligen att uppfyllas liksom hans många andra löften, och under tiden prisar vi hans heliga namn och tjänar honom, och bär vittne om hans gudomliga mission, tillsammans med profeterna under generationernas lopp! ...

Jag vet att Jesus, genom förflutna och framtida evigheter, är Skaparen, Återlösaren, Frälsaren, Guds Son¹⁶.

Genom sin försoning räddar Jesus Kristus alla människor från fallets följder och frälser den botfärdige från personliga synder.

Mina älskade bröder och systrar, Gud lever och jag bär vittnesbörd om det. Jesus Kristus lever och han är upphovsmannen till livets och frälsningens sanna väg.

Detta är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas budskap. Det är det allra viktigaste budskapet till världen i dag. Jesus Kristus är Guds Son. Han utvaldes av Fadern till Frälsare för denna värld¹⁷.

När Adam avsiktligt och klokt tog del av den förbjudna frukten i Edens lustgård bringade han två slags död över oss alla, sina efterkommande — den fysiska eller ”kroppsliga döden”, och den andliga döden eller förvisningen från Herrens närhet¹⁸.

I Guds gudomliga plan ingick att en återlösare skulle bryta dödens bojar och genom uppståndelsen möjliggöra en återförening av anden och kroppen för alla människor som levt på jorden.

Jesus av Nasaret var den som innan världen skapades valdes att komma till jorden för att utföra denna tjänst, att besegra den kroppsliga döden. Denna frivilliga handling skulle försona Adams och Evas fall och göra det möjligt för människans ande att återta sin kropp och därigenom återföre kropp och ande¹⁹.

Den uppståndelse vi talar om är Jesu Kristi, Frälsarens verk, som, emedan han var både dödlig (Marias son) och gudomlig (Guds Son) kunde övervinna de krafter som styr köttet. Han gav faktiskt sitt liv och tog bokstavligen upp det igen som ”förstlingen”, och kommer häri att följas av varje själ som någonsin har levat. [Se 1 Kor 15:22–23.] Eftersom han var en Gud, gav han sitt liv. Ingen kunde ta det ifrån honom. Han hade utvecklat, genom sin fullkomning i att övervinna allt, kraften att ta upp sitt liv igen. Döden var hans sista fiende och han övervann också den och inledde därigenom uppståndelsen²⁰.

Det är tack vare vår himmelske Faders gåva, hans Son, som alla människor — förr, nu och i framtiden — kan återvända för att leva hos honom som är våra andras Fader. Men för att möjliggöra detta, var det först nödvändigt att Jesus kom till jorden för att genom sitt exempel lära människor det rätta sättet att leva och sedan villigt ge sitt liv och på något förunderligt sätt ta på sig bördan av människosläktets synder²¹.

Att rensa ut synden vore omöjligt utan en total omvändelse från syndarens sida och Jesu Kristi stora nåd och försoningsoffer. Endast genom dessa kan människan återhämta sig, bli frisk och renad och fortfarande ha möjlighet att uppnå evighetens härlighet. Helaman påminde sina söner om kung Benjamins ord om Frälsarens stora del i detta:

”... inget annat sätt eller medel finns, varigenom en människa kan bli frälst, utom genom Jesu Kristi försonande blod, hans, som skall komma, ja, kommen ihåg, att han kommer för att återlösa världen!” (Helaman 5:9)

"Döden var hans sista fiende och han övervann också den och inledde därigenom uppståndelsen."

Helaman mindes också de ord som Amulek talade till Zeezrom och betonade vad människan måste göra för att få förlåtelse — omvända sig från sina synder:

"... han sade till honom, att Herren visserligen skall komma för att återlösa sitt folk, men icke att han skall komma för att återlösa dem *i deras synder* utan för att återlösa dem *från deras synder*.

Honom är makt given av Fadern att återlösa dem från deras synder, *om de omvända sig*" (Helaman 5:10–11. Kursiveringar tillagda.)²²

[Frälsaren] dog till försoning för våra synder för att öppna vägen för vår uppståndelse, för att visa oss vägen till fullkomning, för att visa vägen till upphöjelse. Han dog avsiktligt, frivilligt. Han föddes i ringhet, hans liv var utan vank, hans föredöme manade

till efterföljd. Hans död upplät dörrar för oss, och människan erbjöds varje god gåva, varje välsignelse²³.

**För att få alla välsignelser i Frälsarens försoning
måste vi samarbeta med honom.**

Varje själ har sin handlingsfrihet. Vi kan alla få de välsignelser som Kristus levde och dog för att ge oss. Men Kristi död och plan är förgäves om vi inte drar nytta av dem: ”Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, på det att de som omvända sig icke måtte lida.” (L&F 19:16)

Frälsaren kom för att ”åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan”. (Moses 1:39) Hans födelse, död och uppståndelse åstadkom odödligheten. Men vi måste hjälpa till för att åstadkomma och nå det eviga livet²⁴.

När vi tänker på vår Herre Jesu Kristi stora offer och det lidande han genomled för oss, skulle vi vara otacksamma om vi inte uppskattade det så långt vi kan. Han led och dog för oss. Men om vi inte omvänder oss, var all hans vanda och smärta för vår skull förgäves²⁵.

Hans lidande före och på korset och hans stora offer kan betyda lite eller ingenting för oss om vi inte lyder hans bud. För han säger:

”Varför kallar ni mig ’Herre, Herre’, när ni inte gör vad jag säger?” (Luk 6:46)

”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.” (Joh 14:15)²⁶

De som känner Gud och älskar honom och efterlever hans bud och lyder hans sanna förordningar, kan i detta liv, eller i det kommande livet, se hans ansikte och veta att han lever och kommunicerar med dem²⁷.

Vi *tror*, och det är vårt vittnesbörd och vi förkunnar det för världen ”att intet annat namn skall givas, ej heller någon annan väg eller något annat medel varigenom människobarnen kunna erhålla frälsning än i och genom Kristi namn, hans, som är Herren, den Allsmäktige.” (Mosiah 3:17)

Vi *vet*, och det är vårt vittnesbörd, och vi förkunnar också detta för världen, att för att bli frälsta måste människor ”tro att frälsning kom, kommer och skall komma i och genom Kristi försonande blod, hans, som är Herren den Allsmäktige.” (Mosiah 3:18)

Sålunda med Nephi, ”arbeta [vi] flitigt med att skriva för att förmå våra barn och likaledes våra bröder att tro på Kristus och låta försona sig med Gud, ty vi veta, att trots allt vad *vi* förmå göra så är det dock av nåd vi äro frälsta ...

Vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus och vi skriva i överensstämmelse med våra profetior, på det våra barn må veta på vilken källa de måste rikta sina blickar för att få förlåtelse för sina synder.” (2 Nephi 25:23, 26; kursivering tillagd.)²⁸

Vi behagar Herren när vi efterlever hans evangelium.

Jag kan föreställa mig att Herren Jesus Kristus [under sin jordiska verksamhet] log när han betraktade hängivenheten hos sitt folk ...

Jag tror att Herren Jesus Kristus ler när han blickar in i hemmen hos detta folk och ser dem knäfalla i familjebön morgon och kväll, och att också barnen deltar. Jag tror att han ler när han ser unga män och hustrur, och de som är äldre, som med djup tillgivenhet mot varandra fortsätter att uppvakta varandra ... som fortsätter att älska varandra av hela sin själ tills den dag då de dör och därefter fortsätter med detta genom evigheten.

Jag tror att han är nöjd med de familjer som gör uppoffringar och delar med sig ... Jag tror att Herren Jesus Kristus ler när han ser ned på och ser [tusentals] som var inaktiva för ett år sedan, men som idag är lyckliga i riket, varav många har varit i Guds heliga tempel och tagit emot sina begåvningar och beseglingar, och som med tårar av tacksamhet tackar Herren för hans program.

Jag tror att jag ser tårar av glädje i hans ögon och ett leende på hans läppar när han ser ... nya själar som kommit till honom detta år, som har bekänt hans namn, som har gått ned i dopets vatten, och jag tror också att han älskar dem som har hjälpt dem att omvända sig.

Jag ser honom le när han ser sitt talrika folk falla på knä i omvändelse, när de förändrar sitt liv, gör det ljusare och renare, och mer likt deras himmelske Fader och deras broder, Jesus Kristus.

Jag tror att han är nöjd och ler när han ser ungdomar som organiserar sitt liv och tar avstånd från felaktiga inflytanden. Jag tror att han först är sorgsen, och kanske därefter nöjd, när han ser, som han måste ha gjort för några dagar sedan på mitt kontor, ett ungt par som begått ett allvarligt fel och som nu knäfaller tillsammans medan de håller varandras händer i ett fast grepp. Det måste ha varit glädje i hans leende när han såg in i deras själ och såg att de utförde förändringen, då deras tårar vätte mina händer vilka jag ömt hade lagt på deras.

O, jag älskar Herren Jesus Kristus. Jag hoppas att jag kan visa det för honom och lägga i dagen min uppriktighet och hängivenhet. Jag vill leva nära honom. Jag vill bli som han, och jag ber att Herren ska hjälpa oss alla att bli sådana som han sade till sina nephitiska lärjungar: "Vad slags män bören I då icke vara!" och han besvarade sin egen fråga genom att säga: "Sådana som jag är." (3 Nephi 27:27)²⁹

Försoningen ger oss hopp i detta liv och för den evighet som ligger framför oss.

Vi har vårt hopp i Kristus här och nu. Han dog för våra synder. Tack vare honom och hans evangelium är våra synder tvagna i dopets vatten. Synd och orenhet har bränts bort från vår själ som genom eld. Vi har blivit rena, vi har ett rent samvete och har erhållit den frid som övergår allt förstånd. (Se Fil 4:7.)

Genom att efterleva hans evangeliums lagar når vi timlig framgång och bibehåller hälsa till kropp och sinne. Evangeliet välsignar oss i dag.

Men i dag är endast ett sandkorn i evighetens Sahara. Vi har också ett hopp i Kristus för evigheten som ligger framför oss. Om så icke vore skulle vi som Paulus säger vara "de mest beklagansvärda av alla människor". (1 Kor 15:19)

Hur stor skulle inte vår sorg vara — och det med rätta — om ingen uppståndelse fanns! Hur eländigt skulle inte vårt tillstånd

vara om inget hopp om evigt liv fanns! Om vårt hopp om frälsning och eviga belöningar skulle gå om intet, skulle vi förvisso vara mera beklagansvärda än de som aldrig haft en sådan förhoppning.

”Men nu har Kristus uppstått från de döda som förstlingen av de insomnade.” (1 Kor 15:20)

Nu ska frukten av hans uppståndelse tillfalla alla människor, ty ”liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande”. (1 Kor 15:22)

”Och liksom vi har burit den jordiska människans bild, skall vi också bära den himmelska människans bild.” (1 Kor 15:49)

Kristus har åstadkommit att ”detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga kläs i odödlighet ... då skall det ord fullbordas som står skrivet: *Döden är uppslukad och segern vunnit*.” (1 Kor 15:53, 54) ...

Vi har ett evigt hopp i Kristus. Vi vet att detta liv getts oss som förberedelse för evigheten och att ”samma sällskaplighet, som finnes ibland oss här, skall finnas ibland oss där men bliver där förenad med evig härlighet, vilken härlighet vi icke nu njuta”. (L&F 130:2)³⁰

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Läs berättelsen på sidan 23. På vilka sätt kan vi närma oss Herren och ”tillbringa dagen” med honom, som president Kimball gjorde?
- Gå igenom sidorna 25–26, och sök efter namn och titlar som president Kimball använde för Jesus Kristus. Vilka av Jesu Kristi namn och titlar har särskild mening för dig och varför? Vad säger du till någon som påstår att Jesus bara vara en stor lärare?
- Begrunda president Kimballs vittnesbörd om Frälsarens förjordiska, jordiska och efterjordiska verksamhet (s 26–27). Fundera över vad du kan göra för att fördjupa ditt vittnesbörd om Frälsarens mission.

- Studera sidorna 27–30 och sök efter anledningar till varför vi behöver en Frälsare. Vad har Jesu Kristi försoning haft för betydelse för dig i ditt liv?
- På sidorna 25–30 vittnar president Kimball om det som Frälsaren har gjort för oss. På sidorna 30–32 får vi veta vad vi måste göra för att ta del av alla försoningens välsignelser. Vilka känslor får du när du jämför det som Frälsaren har gjort för oss med det som han ber oss göra?
- Gå igenom president Kimballs reflektioner över hur vi kan behaga Herren (s 31–32). Fundera över hur du känner dig när du vet att Herren är nöjd med dig.
- President Kimball lärde att vi kan ha ett hopp i Kristus både nu och för den evighet som ligger framför oss (s 32–33). Hur förändras människors liv när de har ett hopp i Kristus?

Skriftställen som hör till detta ämne: Johannes 14:6, 21–23; 2 Nephi 9:5–13, 21–23; Moroni 7:41; 10:32–33; L&F 19:15–19

Slutnoter

1. Edward L Kimball och Andrew E Kimball Jr, *Spencer W Kimball* (1977), s 249–252.
2. "The Gospel of Love: Stories about President Spencer W Kimball", *Ensign*, dec 1985, s 22–23.
3. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 10.
4. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 7.
5. "Spencer, the Beloved: Leader-Servant", *Ensign*, dec 1985, s 15.
6. Conference Report, okt 1946, s 55–56.
7. *Nordstjärnan*, jun 1984, s 7.
8. Conference Report, apr 1964, s 94; eller *Improvement Era*, jun 1964, s 496–497.
9. Conference Report, okt 1946, s 64.
10. *Nordstjärnan*, apr 1983, s 8.
11. *Faith Precedes the Miracle*, (1972), s 70.
12. *Nordstjärnan*, okt 1977, s 77.
13. Conference Report, okt 1977, s 111; eller *Ensign*, nov 1977, s 73.
14. *Nordstjärnan*, okt 1977, s 79.
15. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 6.
16. Conference Report, okt 1946, s 63, 64.
17. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 8–9.
18. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 68.
19. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 9.
20. "Absolut sanning", *Nordstjärnan*, jul 1979, s 6.
21. "Julbudskap från första presidentskapet till världens barn: Gåvor som varar", *Vännen*, dec 1983, s 1.
22. *Förlåtelsens under*, s 287–288.
23. "Jesus från Nasaret", *Nordstjärnan*, apr 1985, s 1.
24. *Nordstjärnan*, apr 1985, s 1.
25. *Förlåtelsens under*, s 131.
26. *Nordstjärnan*, feb 1973, s 71.
27. Conference Report, apr 1964, s 99; eller *Improvement Era*, jun 1964, s 499.
28. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 126.
29. Conference Report, apr 1956, s 120.
30. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 125–126.

Förlåtelsens under

Genom uppriktig omvändelse och Frälsarens återlösande kraft kan vi uppleva förlåtelsens under.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

President Spencer W Kimball lärde att ”omvändelse ... alltid [är] nyckeln till ett bättre, lyckligare liv. Vi behöver den alla”¹.

Han observerade också att ”hoppet är ... den stora drivfjädern till omvändelse, ty utan det skulle ingen göra den svåra och långvariga ansträngning som krävs”. För att illustrera detta berättade han om en upplevelse som han hade med att hjälpa en kvinna som kom till honom missmodig över den synd som hon begått. Hon sade: ”Jag vet vad jag har gjort. Jag har läst skrifterna, och jag känner till följderna. Jag vet att jag är fördömd och aldrig kan bli förlåten. Varför skulle jag då försöka omvända mig?”

President Kimball svarade: ”Min kära syster, du känner inte skrifterna. Du känner inte Guds kraft eller hans godhet. Du *kan* bli förlåten denna svåra synd, men det kräver mycket uppriktig omvändelse att uppnå detta.”

Därefter citerade han ett flertal skriftställen angående den förlåtelse som kommer dem till del som uppriktigt omvänder sig och lyder Guds bud. När han fortsatte att undervisa henne såg han hur ett hopp vaknade i henne tills hon slutligen utropade: ”Tack, tack! Jag tror dig. Jag skall verkligen omvända mig och tvätta mina smutsiga kläder i Lammets blod och få denna förlåtelse.”

President Kimball erinrade sig att kvinnan efter en tid återvände till hans kontor ”som en ny människa. Hennes ögon sken, hennes steg var lätta och hon var full av hopp när hon talade om för mig att hon sedan den minnesvärda dag då hon sett hoppet skina och klamrat sig fast vid det aldrig återfallit till [synden] eller tagit något steg i den riktningen”²...

Spencer W Kimballs lärdomar

Förlåtelsens under skänker frid och hjälper oss komma närmare Gud.

Ett härligt underverk väntar varje själ som är beredd att ändra sig. Omvändelse och förlåtelse gör mörkaste natt till ljusan dag. När själar föds på nytt, när liv förändras — då kommer det stora undret som förskönar, värmer och lyfter. När den andliga döden hotat och nytt liv kommer i stället — när detta sker är det underverkens underverk. Sådana storslagna under kommer inte att upphöra så länge det finns en enda som tillämpar Frälsarens återlösande makt och sina egna goda gärningar till att åstadkomma sin pånyttfödelse ...

Det väsentliga med förlåtelsens under är att det ger frid till en själ som tidigare varit ängslig, rastlös, vanmäktig och kanske plågad. I denna värld av oro och stridigheter är detta i sanning en kostbar gåva³.

Det är inte lätt att känna frid i dagens oroliga värld. Frid är med nödvändighet något som man måste skaffa själv ... Den ernås endast genom att ständigt omvända sig, söka förlåtelse för både stora och små synder och på så sätt komma allt närmare Gud. För kyrkans medlemmar är detta det väsentliga i förberedelsen, att vara redo att möta Frälsaren när han kommer ... De som är redo kommer att ha frid i sina hjärtan. De kommer att få del av den välsignelse som Frälsaren lovade sina apostlar: ”Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa.” (Joh 14:27)

[En av] Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas uppgift[er] är att ropa omvändelse till människor överallt. Alla som hör sammar ropet, medlemmar eller icke medlemmar i kyrkan, kan få del av förlåtelsens under. Gud torkar bort ångestens, samvetskvalens, förfärens, rädlans och skuldmedvetandets tårar från deras ögon. Tårfulla ögon blir torra och förnöjsamhetens leenden ersätter den oroliga, ängsliga blicken.

"Omvändelse och förlåtelse gör mörkaste natt till ljusan dag".

Vilken lättnad! Vilken tröst! Vilken glädje! De som är nedtyngda av överträdelser, sorg och synder kan bli förlåtna, renade och obefläckade om de återvänder till Herren, lär av honom och håller hans bud. Och alla vi som behöver omvända oss från felsteg och svagheter från dag till dag kan likaså få del av detta under⁴.

Vi behöver alla omvända oss.

"... intet orent kan inträda [i Guds rike] ..." (1 Nephi 15:34) Vidare "Intet orent kan bo hos Gud ..." (1 Nephi 10:21) För profeterna innebär termen *oren* i detta sammanhang detsamma som det innebär för Gud. För människan kan ordet ha en relativ betydelse — så gör exempelvis en liten smutsfläck inte en vit skjorta eller klänning oren. För Gud som är fullkomligheten, betyder renlighet moralisk och personlig renhet. Varje avvikelse, i någon grad, är orenhet och kan således inte finnas hos Gud.

Om det inte vore för omvändelsens och förlåtelsens välsignade gåvor skulle detta vara en hopplös situation för människan. Ty ingen utom Mästaren har någonsin levt syndfri på jorden⁵.

Det finns inte en enda dag i en människas liv då inte omvändelse är väsentlig för hennes välbefinnande och eviga utveckling.

Men, när de flesta av oss tänker på omvändelse, har vi en benägenhet att begränsa vårt synfält och se den som något för våra män, våra hustrur, våra föräldrar, våra barn, våra grannar, våra vänner, världen — vem som helst och alla utom oss själva. På samma sätt finns det en ständig, kanske undermedveten, känsla av att Herren avsåg omvändelse bara för dem som begår mord, äktenskapsbrott, stöld eller andra avskryvda brott. Naturligtvis är det inte så. Om vi är ödmjuka och önskar efterleva evangeliet kommer vi på, att omvändelse skall tillämpas på allt vi gör i livet, det må vara av andlig eller timlig natur. Omvändelsen är till för var och en som ännu inte nått fullkomlighet⁶.

Omvändelse är nyckeln till förlåtelse. Den öppnar vägen till lycka och frid, och pekar ut vägen till frälsning i Guds rike. Den släpper lös ödmjukhetens ande i människohjärtat och gör henne ångerfull och undergiven Guds vilja.

”... synd är brott mot lagen” (1 Joh 3:4), och för överträdelser är ett straff bestämt enligt den eviga lagen. Varje normal människa är ansvarig för de synder hon begår, och blir på samma sätt underkastad det straff som vidhänger de brutna lagarna. Men Kristi död på korset erbjuder oss befrielse från det eviga straffet för de flesta synder. Han tog på sig själv straffet för hela världens synder, varvid skulle gälla att de som omvänder sig och kommer till honom får förlåtelse för sina synder och befrias från straffet⁷.

Erkännande av synden och botfärdighet ingår i sann omvändelse.

Omvändelsen är en god och barmhärtig lag. Den når långt och omfattar allt ... Den [utgörs] av många beståndsdelar, av vilka alla är oundgängliga för en fullständig omvändelse ...

Det finns *ingen kungsväg till omvändelse*, ingen privilegierad stig till förlåtelse. Varje människa måste följa samma kurs vare sig

hon är rik eller fattig, bildad eller obildad, kort eller lång, prins eller tiggare, kung eller undersåte. ”... ty Gud är inte partisk.” (Rom 2:11) ...

Innan omvändelsens många beståndsdelar sätts i rörelse måste det förekomma ett första steg. Det första steget är vändpunkten vid vilken syndaren medvetet erkänner sin synd. Detta är uppvaknandet, övertygelsen om skulden. Utan detta kan ingen sann omvändelse äga rum eftersom synden inte erkänns ...

När vi har uppmärksammat hur allvarlig vår synd är, kan vi ”programmera” vår hjärna till att iaktta sådana tillvägagångssätt som befriar oss från syndens verkningar. Alma försökte förmedla denna till Corianton när han sade: ”Låt endast dina synder göra dig orolig med den ängslan som leder dig till omvändelse ... Försök ej att urskulda dig i allra minsta mån” (Alma 42:29–30)⁸

Den Helige Anden kan spela en viktig roll när det gäller att övertyga syndaren om hans överträdelse. Den hjälper till att ”lära känna all sanning” (Moroni 10:5), att lära oss allt och påminna oss om allt (Joh 14:26) och att låta världen få veta sanningen i fråga om synd. (Joh 16:8)

Människor antyder ofta att de har omvänt sig när de inte har gjort något annat än uttryckt ånger över en felaktig handling. Men sann omvändelse utmärks av en rättfärdig ånger som förändrar, omvandlar och frälser. Att ångra sig räcker inte ... Paulus lade fram det på följande sätt för de heliga i Korint:

”Men nu gläder jag mig, inte därför att ni blev sorgsna utan därför att er sorg ledde till att ni ångrade er. Det var ju efter Guds vilja som ni blev bedrövade, och därför har ni inte lidit någon skada genom oss.

Ty en sorg efter Guds vilja för med sig en ånger som man inte ångrar och som leder till frälsning. Men världens sorg leder till död.” (2 Kor 7:9–10)⁹

För varje förlåtelse finns ett villkor. Plåstret måste vara lika brett som såret. Fastan, bönen, ödmjukheten måste vara i proportion till synden. Man måste ha ett bedrövat hjärta och ett botfärdigt sinne. Man måste bära ”säck och aska”. Tårar och en verklig inre förändring måste förekomma¹⁰.

I syndernas övergivande ingår byggandet av ett nytt liv.

Naturligtvis räcker det inte ens med en övertygelse om skulden. Den kunde bli förhärjande och förödande om den inte åtföljdes av ansträngningar att befria sig själv från den. Med övertygelsen måste alltså följa en allvarlig önskan att rensa upp efter skulden och ersätta förluster som lidits genom misstaget¹¹.

Det finns ett avgörande prov på omvändelse. Det är att överge synden. En person omvänder sig på rätt sätt, om han överger synden på grund av rätt motiv — genom en växande medvetenhet om syndens allvar och genom villighet att lyda Herrens lagar. Herren har givit följande rättesnöre: ”Av följande kunnen I veta, om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och *övergiver dem*.” (L&F 58:43; kursivering tillagd.)

Med andra ord är det inte en verklig omvändelse förrän man har övergett sin felaktiga väg och börjat på en ny stig ... Den frälssande kraften utsträcks inte till den som enbart *vill* förändra sitt liv. Sann omvändelse eggas till handling.

Man får inte bli förvånad över att det krävs arbete och inte enbart önskan. När allt kommer omkring så är det arbete som utvecklar såväl vår moral som vår kropps muskler¹².

Då man överger synden kan man inte bara önska sig bättre förhållanden. Man måste skapa dem. Man måste kanske börja hata de besudlade plaggen och avsky synden. Man måste vara säker på att man inte bara har övergett synden utan att man har förändrat förhållandena omkring synden. Man bör undvika de platser, situationer och förhållanden där synden ägde rum, ty dessa kan mycket lätt åstadkomma den igen. Man måste överge de människor som man begick synden tillsammans med. Man hatar kanske inte vederbörande men man måste undvika dem och allt annat som har anknytning till synden. Man måste slänga alla brev, smycken och saker som påminner om ”de flydda dagarna” och ”den gamla tiden”. Man måste glömma adresser, telefonnummer, människor, platser och situationer från det syndiga förflutna, och bygga upp ett nytt liv. Man måste göra sig av med allt som kan väcka de gamla minnena till liv¹³.

När vi överger det onda, omvandlar liv, förändrar personlighet, formar eller omformar karaktären, så behöver vi hjälp av Herren. Och vi kan vara säkra på att få det om vi gör vår del. Den människa som förlitar sig starkt på Herren blir herre över sig själv och kan utföra allt hon bestämmer sig för att göra, vare sig det är att hämta mässingsplåtar, bygga ett skepp, övervinna en vana eller besegra en djupt rotad överträdelse¹⁴.

Bekännelse lättar bördan.

Att bekänna sina synder är en nödvändig del i omvändelsen och därigenom i erhållandet av förlåtelse. Det är ett av proven på sann omvändelse, ty: "Av följande kunnen I veta, om en människa omvänder sig från sina synder: Se, *hon bekänner dem* och överger dem." (L&F 58:43; kursivering tillagd.) ...

Bekännelsen är kanske ett av de svåraste hindren för den botfärdige syndaren att övervinna. Hans skamkänsla hindrar honom ofta från att tillkännage sin skuld och bekänna sitt misstag. Ibland är det hans låtsade brist på förtroende för de män han borde bekänna sin synd för som ger honom ursäkt för att hemlighålla det hela i sitt eget hjärta ...

Herren, som känner människornas hjärtan, deras avsikter och deras förmåga att omvända och förnya sig själva, väntar med sin förlåtelse tills omvändelsen har mognat. Syndaren måste ha "ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande" och vara villig att ödmjuka sig och göra allt som fordras av honom. Att han bekänner sina synder för vederbörlig auktoritet i kyrkan är ett av de krav som Herren har ställt. Dessa synder omfattar äktenskapsbrott, otukt, andra sexuella överträdelser och synder av jämförbar svårighetsgrad. Bekännelsemetoden garanterar att kyrkan och dess medlemmar har vederbörlig uppsikt, får riktigt beskydd och för in syndaren på vägen till sann omvändelse.

I skam och stolthet har många syndare med några få tysta böner till Herren lugnat sina samveten, åtminstone tillfälligt. De har förklarat detta förnuftsmässigt med att det räckte som bekännelse för synderna. "Men jag har bekänt mina synder för min himmelske Fader", envisas de, "och det är allt som behövs."

"Bekännelse medför frid."

Detta är inte fallet då det gäller en större synd. Då fordras två omgångar förlåtelse för att ge syndaren frid — en från de rätta auktoriteterna i Herrens kyrka, och en från Herren själv. [Se Mosiah 26:29.] ...

Den idealiska bekännelsen är frivillig, inte framtvungad. Den framkallas inifrån syndarens själ och åstadkoms inte därför att han ertappas i synden. En sådan bekännelse är ... ett tecken på en tilltagande omvändelse. Den visar syndarens övertygelse om sin synd och hans önskan att överge de dåliga sederna. Den frivilliga bekännelsen är oändligt mycket behagligare i Guds ögon än en framtvungad bekännelse, som brister i ödmjukhet och framtvungas ur vederbörande genom utfrågning då skulden är uppenbar. En sådan framtvungad bekännelse är inte tecken på det ödmjuka hjärta som framkallar nåd från Herren: "... jag Herren förlåter synder och är full av nåd emot dem som *bekänna sina synder* med ödmjukt hjärta." (L&F 61:2; kursivering tillagd.)¹⁵

Medan de större synderna, som de som nämndes tidigare ... fordrar en bekännelse inför vederbörlig auktoritet i kyrkan, är det tydligt att en sådan bekännelse varken är nödvändig

eller önskvärd i fråga om alla synder. De som är av ringare svårighetsgrad men har sårat andra — äktenskapliga gräl, mindre vredesutbrott, meningsskiljaktigheter och liknande — bör istället bekännas för den eller dem som förolämpats och saken bör klaras upp av berörda parter, normalt utan att dra in någon av kyrkans auktoriteter¹⁶.

Bekännelse medför frid ... En bekännelse är inte bara ett avslöjande av fel inför de rätta auktoriteterna, utan också delandet av bördor för att göra dem lättare. Men lyfter åtminstone en del av sin börda och lägger den på de andra skuldror, som är i stånd och är villiga att hjälpa till att bära. Därefter kommer tillfredsställelsen över att ha tagit ännu ett steg mot befrielse från överträdelsens börda¹⁷.

Gottgörelse är en nödvändig del av omvändelsen.

När någon har erfårit den djupa sorg och ödmjukhet som kommer av en övertygelse om synd, när han har kastat av sig synden och fast bestämt sig för att skylla den i fortsättningen, när han ödmjukt har bekänt sin synd inför Gud och berörda personer på jorden, då återstår kravet på gottgörelse. Han måste gottgöra det som han skadat, stulit eller förorättat¹⁸.

Den botfärdige syndaren måste om det är möjligt ge gottgörelse. Jag säger "om det är möjligt" därför att det finns synder som det inte går att ge en lämplig gottgörelse för, och andra för vilka det bara är möjligt med en partiell gottgörelse.

En tjuv eller rånare kan ge en partiell gottgörelse genom att återlämna det som stals. En lögnare kan göra sanningen känd och till en viss grad rätta till den skada som skett genom lögnen. En pratmakare som har förtalat någon annans karaktär kan ge en partiell gottgörelse genom att ihärdigt försöka återställa den skadades goda namn. Om den felande genom synd eller vårdslöshet har förstört ägodelar kan han gottgöra eller betala för dem, helt eller delvis.

Om en mans handlingar har medfört sorg och vanära för hans hustru och barn, så måste han i sin gottgörelse göra varje ansträngning för att återställa deras förtroende och kärlek genom ett övermått av hängivenhet och trofasthet. Detta gäller

också för hustrur och mödrar. Om barn har förorättat sina föräldrar måste ... en del av deras omvändelseprogram vara att rätta till förorätterna och hedra föräldrarna.

Som regel finns det mycket som en botfärdig själ kan göra för att gottgöra det han förbrutit. ”Ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande” brukar hitta på sätt att återställa något av det som förlorats. Omvändelsens sanna ande fordrar att den som gjort skadan skall göra allt som står i hans förmåga för att gottgöra den¹⁹.

Under omvändelseförloppet måste vi gottgöra fullständigt där det är möjligt, och i annat fall gottgöra i största möjliga utsträckning. Och hela tiden måste vi komma ihåg att den bedjande syndare som vill gottgöra sina handlingar också måste förlåta andra för alla de överträdelser som begås mot honom själv. Herren förlåter oss inte såvida inte vårt hjärta är helt rensat från allt hat, all bitterhet och alla anklagelser mot våra medmänniskor²⁰.

I sann omvändelse ingår beslutsamhet att leva efter Herrens befallningar.

I sitt företal till nutida uppenbarelser klargjorde Herren ett av de svåraste kraven i samband med sann omvändelse. För en del är detta den svåraste delen eftersom det innebär att man måste vara på sin vakt under resten av sitt liv. Herren säger:

”... jag, Herren, kan icke se på synd med den allra minsta grad av overseende.

Dock skall den, som omvänder sig och *håller Herrens bud*, få förlåtelse.” (L&F 1:31–32. kursivering tillagd.)

Detta skriftställe är mycket tydligt. Först omvänder man sig. Efter att ha kommit så långt måste man sedan efterleva Herrens bud för att behålla det man uppnått. Detta är nödvändigt för att få fullständig förlåtelse ...

Eftersom vi alla i större eller mindre grad syndar, behöver vi ständigt omvända oss, ständigt höja våra normer och förbättra vårt uppträdande. Man kan knappast lära sig efterkomma Herrens bud på en dag, en vecka, en månad eller ett år. Detta är en process som kräver ständiga ansträngningar under återstoden av ens liv ...

Omvändelse måste innebära en total hängivenhet mot Herrens verk. Den överträdare som försummar sitt tionde, är borta från möten, bryter sabbatsbudet, inte håller familjeböner, inte stödjer kyrkans ledare, bryter mot visdomsordet och inte älskar Herren eller sin nästa, har inte helt omvänt sig ... Gud kan inte förlåta med mindre överträdaren visar prov på sann omvändelse vilken omfattar alla delar av livet ...

Efterlevnad av buden omfattar många handlingar som krävs av den trofaste ... Goda gärningar i allmänhet och hängivenhet parad med en positiv attityd är vad som behövs. Dessutom är överbringandet av evangeliets ljus till andra som inte nu har del däri ett sunt sätt att neutralisera syndens verkningar i ens liv. Detta kan innebära både att arbeta med inaktiva medlemmar och med icke medlemmar — det senare fallet är kanske vanligast. Märk nu vad Herren säger om syndernas förlåtelse i förhållande till att bära vittnesbörd i de sista dagarna:

”Ty jag vill förlåta eder edra synder med den befallningen, att I skolen förbliva trofasta i edra sinnen i högtidligt allvar, i bödens anda och i att *bära vittnesbörd för världen* om det som givits eder.” (L&F 84:61; kursivering tillagd.)²¹

Kan vi inte förstå varför Herren i tusentals år har vädjat till människan att komma till honom? Ja, Herren talade om förlåtelse genom omvändelse och den lättnad från syndabelastning som kan fås när han efter sin underbara bön till sin Fader uttalade denna upphöjda vädjan och löfte:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt.” (Matt 11:28–30)

Det är min förhoppning och min bön att män och kvinnor överallt skall hörsamma denna milda inbjudan och sålunda låta Mästaren åstadkomma förlåtelsens under i deras liv²².

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- President Kimball kallade förlåtelse ”underverkens underverk” (s 36). I vilken bemärkelse är förlåtelse ett underverk? (På sidorna 35–37 finns några exempel.)
- När du läser det stycke som börjar på sidan 37, fundera då över vilken situation vi skulle befinna oss i utan Frälsaren och hans försoning.
- Läs de femte, sjätte och sjunde styckena på sidan 39. Hur tror du att ”rättfärdig ånger” skiljer sig från andra uttryck för ånger? Nämn några exempel i skrifterna på rättfärdig ånger som är tillämpliga på oss idag.
- På sidorna 40–41 ger president Kimball exempel på hur vi ska överge synden och ”bygga upp ett nytt liv”. Hur kan vi tillämpa detta råd på all synd som vi försöker övervinna — till exempel pornografi, världslighet, eller hasardspel?
- Gå igenom sidorna 41–43. Varför tycker en del att det är så svårt att bekänna sina synder? Vilka välsignelser kommer av att bekänna för Herren? för biskopen eller grens-presidenten? för dem som vi har förorättat?
- Begrunda det första stycket på sidan 44. Hur gottgör man sina synder? Hur kan en botfärdig person bäst avgöra hur hon ska gottgöra sina synder?
- Hur skiljer sig president Kimballs lärdomar i detta kapitel från den falska föreställningen att omvändelse innebär utförandet av en serie rutinartade handlingar?

Skriftställen som bör till detta ämne: Jesaja 1:18; Mosiah 4:3; Alma 36:12–26; L&F 19:15–20; 64:8–9

Slutnoter

1. <i>Förlåtelsens under</i> , s 35.	5. <i>Förlåtelsens under</i> , s 27.
2. <i>Förlåtelsens under</i> , s 288–289.	6. <i>Förlåtelsens under</i> , s 38.
3. <i>Förlåtelsens under</i> , s 305–306.	7. <i>Förlåtelsens under</i> , s 121.
4. <i>Förlåtelsens under</i> , s 309–310.	8. <i>Förlåtelsens under</i> , s 133–134.

9. *Förlåtelsens under*, s 136–137.
10. *Förlåtelsens under*, s 298.
11. *Förlåtelsens under*, s 141.
12. *Förlåtelsens under*, s 145.
13. *Förlåtelsens under*, s 152.
14. *Förlåtelsens under*, s 156.
15. *Förlåtelsens under*, s 157, 158–159, 160.
16. *Förlåtelsens under*, s 164.
17. *Förlåtelsens under*, s 165, 166.
18. *Förlåtelsens under*, s 169.
19. *Förlåtelsens under*, s 172.
20. *Förlåtelsens under*, s 176.
21. *Förlåtelsens under*, s 177, 178, 179.
22. *Förlåtelsens under*, s 310–311.

"Ingen av oss bör bli så upptagen att vi inte kan meditera och be."

Bönen, inkörsporten till andlig kraft

*Genom ärlig och innerlig bön får vi kärlek,
kraft och styrka från vår himmelske Fader.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

”Jag har alltid känt mycket starkt för bönen, dess makt och välsignelser”, sade president Spencer W Kimball. ”Jag har under min livstid tagit emot fler välsignelser än jag någonsin kan tacka tillräckligt för. Herren har varit så god mot mig. Jag har haft så många erfarenheter av sjukdom och hälsa att det tagit bort varje skugga av tvivel i mitt hjärta och sinne på att det finns en Gud i himmelen, att han är vår Fader och att han hör och besvarar våra böner”¹.

En av dessa erfarenheter inträffade när president Kimball och hans hustru Camilla reste till en konferens på Nya Zeeland. När de kom fram till staden Hamilton var de så sjuka att president Kimball bad president N Eldon Tanner, förste rådgivare i första presidentskapet, att representera honom vid en kulturafton som planerats för den kvällen. Några timmar senare vaknade president Kimball ”med ett ryck och frågade Dr Russell Nelson, som satt och vakade över honom: ’Broder Nelson, när skulle kvällens program börja?’

’Klockan sju, president Kimball.’

’Hur mycket är klockan nu?’

’Nästan sju.’

Spencer var våt av svett. Hans feber hade gått ner ... Han sade: ’Tala om för syster Kimball att vi ska åka!’

Camilla steg upp och de klädde båda snabbt på sig och körde därefter den korta biten till arenan där programmet just hade börjat. President Tanner hade i början av mötet förklarat att de

var alltför sjuka för att närvara. Under inledningsbönen hade en tonåring från Nya Zeeland ivrigt bett: 'Vi är tre tusen ungdomar från Nya Zeeland. Vi har samlats här efter att ha förberett oss för att sjunga och dansa för din profet. Vill du bota honom och föra honom hit!' När bönen var över kom bilen med Spencer och Camilla, och människorna på arenan utbröt i ett spontant, öronbedövande rop i reaktion på bönesvaret!²

Spencer W Kimballs lärdomar

**Vi är befallda att be, liksom vi är
befallda att hålla alla andra bud.**

Bönen är inte en frivillig aktivitet; den är en grundläggande del av vår religion³.

Varför bör vi be? Därför att vi är söner och döttrar till vår himmelske Fader, som vi är beroende av för allting vi åtnjuter — vår mat och våra kläder, vår hälsa, livet självt, vår syn och hörsel, vår röst, vår rörelseförmåga, ja, till och med vårt medvetande ...

Tillskriver ni er själva att ni kan andas, leva, existera? Kan ni förlänga ert liv med en enda timme? Har ni sådan styrka utan himlens gåvor? Har er hjärna skapats av sig själv, formade ni den? Kan ni ge liv eller förlänga det? Har ni makt att klara er utan er Herre? Ändå finner jag att många underlåter att be ...

Ni som ber då och då, varför inte be mera regelbundet, oftare, mera hängivet? Är tiden så dyrbar, livet så kort, eller tron så klen? ...

Vi står alla under en tung förpliktelse mot vår Herre. Ingen av oss har nått fullkomning. Ingen av oss är fri från fel. Att be krävs av alla människor liksom det krävs kyskhet, iakttagande av sabbatsdagen och tiondelagen, lydnad mot visdomsordet, närvaro vid möten och inträde i det celestiaala äktenskapet. Det är lika mycket ett bud från Herren som någonting annat⁴.

När jag under tidigare år besökte kyrkans stavar och missioner, träffade jag ofta människor som befann sig i svårigheter och hade stora behov. Min första fråga till dem var: "Hur är det med dina böner? Hur ofta ber du? Hur djupt engagerad är du i din bön?"

Jag har funnit att synden ofta kommer när kommunikationslinjerna är svaga. Av den anledningen sade Herren till profeten Joseph Smith: ”Vad jag säger en, det säger jag alla: Bedjen alltid att den onde icke får makt över eder.” (L&F 93:49)⁵

I dagens värld finns det ett stort behov av bön som kan hålla oss i kontakt med Gud och hålla kommunikationskanalerna öppna. Ingen av oss bör bli så upptagen att vi inte kan meditera och be. Bönen är inkörsporten till andlig kraft⁶.

**Våra böner bör innehålla uttryck för tacksamhet
och en ödmjuk vädjan till vår himmelske Fader
om att välsigna oss och vår omgivning.**

Vad ska vi be om i våra böner? Vi skall uttrycka en glädjefylld och allvarlig tacksamhet för de välsignelser vi erhållit. Herren har sagt: ”I måsten tacka Gud i anden för alla välsignelser, som I välsignas med.” (L&F 46:32) En underbar och trygg ande kommer över oss då vi uttrycker en allvarligt menad tacksamhet till vår himmelske Fader över våra välsignelser — för evangeliet och kunskapen om detta som vi välsignats med att motta, för föräldrars och andras ansträngningar för vår skull, för familj, släkt och vänner, för möjligheter, för sinne och kropp och liv, för goda erfarenheter till vår hjälp livet ut, för all vår Faders hjälp samt hans godhet och de böner han besvarat.

Vi kan be för våra ledare. Paulus skrev:

”Först av allt uppmanar jag till bön och åkallan, förbön och tacksägelse för alla människor,

för kungar och alla i ledande ställning.” (1 Tim 2:1–2)

Vi utvecklar lojalitet mot vårt land och de lagar som styr oss, om vi ber på detta sätt. Vi utvecklar även kärlek till och tro på kyrkans ledarskap, och barnen kommer att respektera dem. Man kan nämligen knappast vara kritisk mot ämbetsmän i kyrkan, om man sänder upp uppriktiga böner för deras räkning. Det är en glädje för mig att jag under hela mitt liv har stött mina ledare, bett för deras välbefinnande. Och under senare år har jag känt en stark kraft strömma till mig på grund av liknande böner från de heliga, böner som sänts upp till himmelen för min räkning.

Det allomfattande missionärsarbetet bör ständigt vara föremål för våra böner. Vi ber att dörrar till nationer skall öppnas så att evangeliet där blir mottaget. Vi ber om tillfälle och vägledning så vi kan dela med oss av det härliga evangeliets budskap till andra. Ett barn som ber under hela sitt liv för missionärsarbetet, blir en bra missionär ...

Vi ber för den människa som vi upplevde som vår fiende, för vi erinrar oss Herrens vackra och kraftfulla råd: ”Men till er som lyssnar säger jag: Älska era fiender och gör gott mot dem som hatar er. Välsigna dem som förbannar er och be för dem som förorättar er.” (Luk 6:27:-28) Kan någon under en längre tid ha en fiende, när han ber för de människor i omgivningen som han kunde hysa agg mot?

Vi ber om visdom, omdöme, förståelse. Vi ber om skydd på farliga platser, om styrka i frestelsens stund. Vi kommer ihåg dem vi älskar och dem som står oss nära. Vi uttalar korta böner i ord eller tanke, högt eller i djupaste tystnad. Vi har alltid en bön i vårt hjärta om att vi skall göra väl ifrån oss under dagens arbete. Kan en människa göra det som är ont, när hon i sitt hjärta och på sina läppar har en uppriktig bön?

Vi ber för vårt äktenskap, våra barn, grannar, arbeten, beslut, uppgifter i kyrkan, känslor, vårt vittnesbörd och mål. Vi tar i sanning emot Amuleks viktiga råd, och ber om barmhärtighet. Vi ber om vår utkomst och vårt levebröd, om vårt hem och emot våra fienders makt. Vi ber ”emot djävulen, som är all rättfärdighets fiende”, samt för grödan på våra åkrar. Och när vi inte åkallar Herren, ”låter vi våra hjärtan vara fyllda och överflöda i bön till honom utan återvändo för vår välfärd och för deras välfärd, som omger oss.” (Se Alma 34:18-27.)⁷

Vi ber om förlåtelse. Jag har intervjuat många blivande missionärer. Alltför ofta finner jag att de inte ber, trots att de gjort dåraktiga saker som de inte fått förlåtelse för. ”Varför ber du inte”, frågade jag, ”när du har en sådan stor skuld att betala tillbaka? Tror du att du bara kan stryka över den eller rycka på axlarna och förklara bort den med att alla andra göra det? Skäms du för att knäfalla, skäms du för Kristus? Saknar du tro på Gud? Vet du inte

"Vi ber för vårt äktenskap, våra barn, grannar, arbeten, beslut, uppgifter i kyrkan, känslor, vårt vittnesbörd och mål."

att han lever och älskar, och förlåter när omvändelse föreligger? Vet du inte att syndar inte kan suddas bort, överträdelser inte förlåtas genom undanflykter och ren och skär glömska?" ...

Vi ber om allting som vi behöver och som är lämpligt. Jag hörde hur en pojke på ungefär fjorton år i familjebönen bad Herren att beskydda familjens får på kullen. Det snöade och var bitande kallt. Jag hörde en familj be om regn när en svår torka pågick och situationen var desperat. Jag hörde en ung flicka be om hjälp med provet hon skulle avlägga den dagen.

Vi ber också för de sjuka och lidande. Herren hör våra uppriktiga böner. Han kanske inte alltid botar dem, men han ger dem frid, mod och styrka att klara av sin situation. Vi glömmer inte i våra böner de människor som behöver välsignelser nästan mer än de fysiskt ofullkomliga — de frustrerade och förvirrade människorna, de frestade, de syndfulla, de uppörda.

Vi ber om våra barns välfärd. Ibland när barnen växer upp kommer det i deras liv in ett upproriskt sinnelag trots allt vi säger eller gör. Alma fann att hans son inte gav akt på hans råd och han bad för [honom], och hans böner var mäktiga. Ibland är detta det enda som återstår för föräldrar att göra. En rättfärdig människas bön är mycket mäktig, står det i skrifterna, och det gäller i sådana fall. [Se Jak 5:16; Mosiah 27:14.]⁸

Det är ett sådant privilegium och en sådan glädje att be till vår Fader i himmelen, en sådan välsignelse för oss. Men upplevelsen är inte slut när vi har bätt färdigt. Amulek undervisade helt riktigt: ”Se, mina älskade bröder ... om I, när I haven [bett], vänden eder bort från de behövande och de blottställda och icke besöken de sjuka och lidande samt icke delen eder egendom, om I haven någon, med dem som stå i behov därav — jag säger eder, att om I icke gören något av detta, se, då är eder bön förgäves och gagnar eder intet, och I ären såsom skrymtare, vilka förneka tron.” (Alma 34:28) Vi får aldrig glömma bort att vi måste leva efter evangeliet lika ärligt och uppriktigt som vi ber⁹.

I våra privata, personliga böner kan vi samtala med Gud och lära känna hans vilja.

Vi ber bäst om somliga ting när vi ber enskilt och inte behöver tänka på tiden eller på att det vi säger kan bli allmänt känt. Bön i ensamhet är ovärderlig. Att be enskilt hjälper oss lägga bort skamkänslor och anspråksfullhet, ja, varje antydan till svek. Den bönen hjälper oss att öppna vårt hjärta och bli fullständigt ärliga och hederliga då vi ger uttryck för våra förhoppningar och vår inställning.

Jag har under lång tid känt starkt för behovet av avskildhet i våra personliga böner. Frälsaren fann det från tid till annan nödvändigt att gå upp i bergen och ut i öknen för att bedja. På samma sätt vände sig aposteln Paulus till öknen och ensamheten efter att ha blivit kallad till verket. Enos befann sig på avsides belägna platser för att samtala med Gud. Joseph Smith fann avskildhet i lunden, där endast fåglar och träd samt Gud lyssnade till hans bön. Lagg märke till några betydelsefulla punkter i hans berättelse: ”Enligt detta beslut att ’utbedja sådan av Gud’ gick jag *ut* i skogen

för att försöka ... Det var första gången i mitt liv som jag gjort ett sådant försök, ty trots all min ängslan hade jag ännu aldrig försökt att bedja med *hörbara ord*.” (J S skrifter 2:14; kursivering tillagd.)

Även vi bör om möjligt finna ett rum, en vrå, en garderob, en plats vi kan ”gå ut” i för att bedja med ”hörbara ord” i avskildhet. Vi kan erinra oss de många tillfällen då Herren uppmanat oss att bedja med hörbara ord: ”Åter befaller jag dig, att du skall bedja högt såväl som i ditt hjärta, ja, för världen såväl som i hemlighet, offentligt såväl som i enrum.” (L&F 19:28)¹⁰

Om vi i dessa speciella bönestunder undanhåller något för Herren, kan det innebära att vissa välsignelser kan undanhållas oss. När allt kommer omkring vädjar vi till en allvetande himmelsk Fader, så varför skulle vi någonsin tänka på att hålla tillbaka tankar eller känslor som rör våra behov och våra välsignelser?¹¹

I våra böner får det inte finnas något överskylande, inget hyckleri, eftersom det här inte kan förekomma något bedrägeri. Herren vet vårt sanna tillstånd. Talar vi om för Herren hur bra vi är, eller hur svaga? Vi står blottade inför honom. Uppsänder vi vår vädjan i anspråkslöshet, uppriktighet, och med ett ”förkrossat hjärta och en bedrövad ande”, eller likt farisén som skröt hur väl han gav akt på Mose lag? [Se Ether 4:15; Luk 18:11–12.] Uppsänder vi några få triviala ord och utslitna fraser, eller talar vi direkt till Herren så länge som situationen kräver det? Ber vi då och då när vi borde be regelbundet, ofta och ständigt?¹²

Bönen är ett sådant stort privilegium — inte bara att tala till vår Fader i himmelen, utan också att ta emot kärlek och inspiration från honom. I slutet av våra böner behöver vi lyssna intensivt — till och med under åtskilliga minuter. Vi har bett om råd och hjälp. Nu måste vi ’bli stilla och besinna att [han] är Gud’. (Ps 46:11)¹³

Vi bör varje dag ta oss tid att be familjebön.

Kyrkan manar till familjebön varje kväll och varje morgon. Det är en knäfallande bön med alla eller så många av familjens medlemmar som möjligt ... Samtliga medlemmar i familjen, vilket inbegriper de små, bör ha möjlighet att vara språkrör i bönen,

Familjebön "är ett steg mot enighet i familjen och familjesolidaritet".

enligt vägledning från den som presiderar, vilket vanligtvis är fadern som bär prästadömet, men i hans frånvaro modern, och i deras frånvaro det äldsta närvarande barnet¹⁴.

Vår Fader i himmelen har givit oss böns välsignelse för att hjälpa oss att nå framgång i våra viktiga verksamheter i hemmet och i livet. Då vi stiger upp på morgonen, då vi går till vila till kvällen och runt bordet vid måltiderna, bör vi be ivrigt och rättfärdigt, enskilt och tillsammans med familjen. Jag vet att när vi gör detta så kommer vi inte endast nära varandra i familjen utan vi tillväxer också andligt. Vårt behov av vår himmelske Fader är så stort då vi söker lära oss evangeliets sanningar och efterleva dem och då vi söker hans hjälp i de beslut vi fattar i vårt liv¹⁵.

Familjebönen bör i längd och utformning anpassas efter behovet. Ett gift pars bön bör skilja sig från den som hålls i en familj med vuxna barn eller från den som hålls med små barn. Den bör helt visst inte vara lång när små barn är närvarande, för då kan de förlora intresset och tröttna på bönen och börja tycka illa om den. När barnen ber är det inte troligt att de ber särskilt länge. Herrens bön, som gavs som ett exempel, är bara ungefär

trettio sekunder och helt visst kan mycket tackande och anhållande äga rum inom två eller tre minuter, även om det uppenbarligen finns tillfällen då det kan vara lämpligt att samtala längre¹⁶.

När vi knäböjer i familjebön lär vi våra barn vid vår sida vanor som kommer att följa dem genom hela livet. Om vi inte tar oss tid att be, säger vi i själva verket till våra barn: ”Tja, det är ju i alla fall inte så viktigt. Det är ingenting att oroa sig för. Om vi kan ha bön utan besvär, så ber vi, men om skolklockan ringer och bussen kommer eller arbetet kallar — tja, bönen är inte så viktig och vi ber när vi tycker det är lämpligt.” Om vi inte planerar in bönen tycks den aldrig komma lämpligt¹⁷.

Ingen mor skulle obetänksamt sända sina små barn till skolan en vintermorgon utan varma kläder till skydd mot snön och regnet och kylan. Men det finns många fäder och mödrar som sänder sina barn till skolan utan det skydd som de kan få genom bönen — ett skydd mot okända faror, onda människor och lumpna frestelser¹⁸.

Förr kanske det räckte med familjebön en gång om dagen. Men i framtiden räcker det inte, om vi ska kunna rädda våra familjer¹⁹.

I familjekretsen lär sig våra barn hur de ska samtala med sin himmelske Fader, genom att de lyssnar till föräldrarna. Snart nog märker de om våra böner kommer från hjärtat och är ärligt menade. Om våra böner är forcerade, ja om de har en benägenhet att bli en tanklös ritual, lägger de märke till även detta. Därför är det bäst att vi såväl inom våra familjer som enskilt, ber som Moroni uppmanade oss till: ”Därför, mina älskade bröder, bedjen till Fadern av allt hjärta.” (Moroni 7:48)²⁰

Familjebönen är mer än bara ett uppsändande av tacksamhet. Den är ett steg mot enighet i familjen och familjesolidaritet. Den bygger upp ett medvetande om familjen och upprättar en anda av ömsesidigt beroende. Här är en stund under den hektiska dagen då skråniga radioapparater stängs av, ljuset dämpas och allas sinne och hjärta vänds mot varandra och mot oändligheten. En stund då världen stängs ute och himlen får en plats i familjen²¹.

**När vi ber som grupp bör vi be på ett sätt
som är anpassat till situationen.**

Då vi samlas till bön, vare sig det är i vårt hem, i kyrkan, i vänners lag eller offentligt, bör vi minnas anledningen till vår bön — att vara i förbindelse med vår Fader i himmelen. När jag bett tillsammans med andra har jag funnit att, fast det kan tyckas svårt, det är bättre för vår inställning att bekymra och intressera oss för att ömt, kärleksfullt och ärligt stå i förbindelse med Gud, än att oroa oss över vad de som lyssnar kan tänka. Naturligtvis är det nödvändigt att ta hänsyn till när och med vem vi ber. Det är en av anledningarna till att offentliga böner och böner i familjen inte kan vara våra enda böner²².

Offentliga böner bör alltid anpassas efter situationen. En invigningsbön kan vara längre men en inledningsbön ska vara mycket kortare. Den bör ta upp de behov som föreligger vid detta särskilda tillfälle. Avslutningsbönen kan vara ännu kortare — en bön av tacksamhet och avskedstagande. Smörjandet med olja är en kort och specifik del av en förordning och bör inte föregripa den efterföljande välsignelsen, vilken kan vidareutvecklas allteftersom det är lämpligt att nedkalla välsignelser över mottagaren. Matbönen behöver inte vara lång, men bör uttrycka tacksamhet för och nedkalla välsignelse över maten. Den bör inte vara en upprepning av den familjebön som just har hållits²³.

Hur ofta hör vi inte människor som är så värtaliga i bönen att det låter som en hel predikan? Åhörarna tröttnar och effekten går förlorad²⁴.

**Eftersom vår himmelske Fader känner
oss och hyser fullkomlig kärlek till oss kan
vi lita på att han besvarar våra böner.**

Är bön bara enkelriktad kommunikation? Nej! ...

Att lära sig bönsens språk är en glädjefylld, livslång erfarenhet. Ibland flödar sinnet över av tankar när vi lyssnar efter det att vi bett. Ibland blir vi hårt ansatta av känslor. En stillhetens ande försäkrar oss om att allt kommer att bli väl. Emellertid, om vi varit ärliga och uppriktiga, kommer vi att uppleva en god känsla — en

varm känsla för vår Fader i himmelen och förstånd om den kärlek han hyser för oss. Det har gjort mig ledsen att några av oss inte lärt sig betydelsen av denna stillhet, andliga värme, ty de är ett vittne för oss om att våra böner har blivit hörda. Och eftersom vår Fader i himlen älskar oss med större kärlek än vi till och med har för oss själva betyder det att vi kan lita på hans godhet, vi kan lita på honom. Det betyder att om vi fortsätter med att be och leva som vi borde kommer vår Faders hand att vägleda och välsigna oss.

Därför säger vi i våra böner, ”Ske din vilja” — och menar det. Vi bör inte be en ledare om råd och sedan låta bli att följa det. Vi får inte be Herren om välsignelser och därefter försumma svaret. Därför ber vi, ”Ske din vilja, o Herre. Du vet bäst, käre Fader. Jag skall ta emot och följa din ledning med tacksamhet”²⁵.

Vi bör be i tro, men vara medvetna om att när Herren svarar är det kanske inte det svar som vi förväntar oss eller önskar. Vi måste tro på att Gud väljer det rätta för oss²⁶.

Efter ett liv i bön känner jag till den kärlek, kraft och styrka som kommer genom uppriktig och allvarlig bön. Jag känner till vår Faders beredvillighet då det gäller att hjälpa oss under jordelivets erfarenheter, då det gäller att undervisa oss, leda oss, vägleda oss. Därför säger Frälsaren med stor kärlek: ”Vad jag säger en, det säger jag alla. Bedjen alltid.” (L&F 93:49)

Om vi vill göra detta, skall vi vinna en personlig kunskap om att vår Fader i himmelen verkligen hör och besvarar böner. Den kunskapen vill han att vi var och en skall få. Sök den, mina älskade bröder och systrar! Sök den!²⁷

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Hur skulle ditt liv vara annorlunda om du inte bad? Begrunda orsakerna till varför Herren befäller oss att be (s 50–51).
- Gå igenom sidorna 51-54. Hur påverkas vi när vi uttrycker tacksamhet i bönen? när vi ber för andra?

- Gå igenom det andra stycket på sidan 54. Varför är våra böner ofullständiga om vi inte ”leva evangeliet lika ärligt och uppriktigt som vi ber”?
- President Kimball sade: ”Bön i ensamhet är ovärderlig” (s 54). Vad kan vi göra för att få tid till meningsfulla personliga böner? Varför tror du att det är till hjälp att då och då be högt i våra personliga böner? Varför är lyssnandet en viktig del av bönen?
- På sidorna 55–57 berättar president Kimball om välsignelser som är en följd av familjböner. Vilka erfarenheter har du haft av dessa välsignelser? Vad kan familjer göra för att ta sig tid till familjbön varje morgon och kväll?
- President Kimball lärde att böner i grupp bör anpassas till den rådande situationen (s 58). När vi blir ombedda att be sådana böner, vilket ansvar har vi då? Vad kan vi lära oss av den unge nya zeeländarens exempel i berättelsen på sidorna 49–50?
- Läs stycket som börjar längst ner på sidan 58. Hur har bönen påverkat ditt förhållande till din himmelske Fader?

Skriftställen som hör till detta ämne: Psaltaren 55:17; Matteus 6:5–15; Jakobs brev 1:5–6; 2 Nephi 32:8–9; 3 Nephi 18:18–21

Slutnoter

1. *Nordstjärnan*, maj 1980, s 6.
2. Caroline Eyring Miner och Edward L Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball* (1980), s 182–184.
3. *Faith Precedes the Miracle*, (1972), s 200.
4. ”Prayer”, *New Era*, mar 1978, s 15, 17, 18.
5. ”Bedjen alltid”, *Nordstjärnan*, mars 1982, s 2.
6. *Nordstjärnan*, okt 1979, s 10.
7. *Nordstjärnan*, mar 1982, s 4–5.
8. *Faith Precedes the Miracle*, s 205–206.
9. *Nordstjärnan*, mar 1982, s 6.
10. *Nordstjärnan*, mar 1982, s 3.
11. *Nordstjärnan*, maj 1980, s 6.
12. *Faith Precedes the Miracle*, s 207.
13. *Nordstjärnan*, mar 1982, s 5.
14. *Faith Precedes the Miracle*, s 200–201.
15. ”Jag har därför fått undervisning”, *Nordstjärnan*, aug 1982, s 3–4.
16. *Faith Precedes the Miracle*, s 201.
17. *Förlåtelsens under*, s 220.
18. *Faith Precedes the Miracle*, s 207.
19. Citerad av James E Faust, *Nordstjärnan*, jan 1991, s 31.
20. *Nordstjärnan*, mar 1982, s 2–3.
21. ”Family Prayer”, *Children’s Friend*, jan 1946, s 30.
22. *Nordstjärnan*, mar 1982, s 2.
23. *Faith Precedes the Miracle*, s 201.
24. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 119–120.
25. *Nordstjärnan*, mar 1982, s 5, 6.
26. *Faith Precedes the Miracle*, s 207.
27. *Nordstjärnan*, mar 1982, s 8.

Att upptäcka skrifterna för egen räkning

*Var och en av oss kan åtnjuta välsignelserna
som kommer av att vi fördjupar oss i skrifterna.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

När Spencer W Kimball var 14 år hörde han Brigham Youngs dotter Susa Young Gates tala vid en stavskonferens om att läsa skrifterna. Han erinrade sig: "Hon höll ett tankeväckande tal om att läsa skrifterna och göra dem till en del av våra liv. Sedan gjorde hon ett avbrott i sin utläggning för att fråga församlingen, omkring tusen personer: 'Hur många av er har läst Bibeln rätt igenom?' ...

Jag överväldigades av självanklagelser och skuld känslor. Jag hade läst många böcker då, serietidningar och lätta böcker, men mitt hjärta anklagade mig: 'Du Spencer Kimball, du har aldrig läst den heliga boken. Varför?' Jag såg mig om på människorna framåt i salen och på båda sidorna för att se om jag var ensam om att inte ha läst den heliga boken. Av de tusen närvarande var det kanske ett halvt dussin som stolt räckte upp händerna. Jag sjönk ner i stolen. Jag tänkte inte på de andra som också underlåtit detta. Jag hade bara starka anklagelser mot mig själv. Jag vet inte vad de andra människorna gjorde och tänkte, men jag hörde inte mer av talet. Det hade utfört sitt verk. Mötet slutade. Jag gick ut genom den stora dubbelporten och sprang till mitt hem, som låg bara ett kvarter österut från kapellet. Jag gnisslade tänderna och sade till mig själv: 'Jag skall. Jag skall. Jag skall.'

Jag kom in genom köksdörren till vår familjs hem, gick till kökshyllan där vi förvarade oljelamporna, valde en som var full med olja, en med nytrimmat veke och gick uppför trapporna till mitt rum på vinden. Där öppnade jag min bibel och började med Första Mosebok, första kapitlet, första versen, och jag satt där långt

När Spencer W Kimball var ung bestämde han sig för att läsa hela Bibeln.

in på natten med Kain och Abel och Adam och Eva och Enok och Noa och genom floden och ända till Abraham”¹.

Ungefär ett år senare hade Spencer läst färdigt Bibeln. ”Vad tillfredsställande det var för mig att inse att jag läst Bibeln från början till slut! Och vilken andlig triumf! Och vilken glädje över den helhetsbild jag fått av dess innehåll!”² Upplevelsen gjorde ett varaktigt intryck på honom och senare i livet talade han ofta om den på general- och områdeskonferenser.

President Kimball fortsatte att åtnjuta välsignelserna av skriftstudier under hela sitt liv och uppmuntrade andra att göra detsamma. Äldste Richard G Scott, senare medlem av de tolv

apostlarnas kворum, erinrade sig: ”Äldste Spencer W Kimball höll uppsikt över vårt område när jag var missionspresident. Jag lade märke till hur väl han förstod och använde sig av Mormons bok i sina inspirerande budskap till både medlemmar och missionärer ... Vid en zonkonferens för missionärer sade han en gång: ’Richard, idag använde du ett skriftställe i Mormons bok på ett sätt som jag aldrig tänkt på att man kunde använda det på.’ Detta utgjorde den noggranna förberedelsen av en mycket viktig lärdom som han ville förmedla till mig. Därefter tillade han: ’Och jag som har läst den boken mer än sjuttiosex gånger.’ Han behövde inte särskilt påpeka att jag inte visste särskilt mycket om skrifterna, och att jag behövde tillbringa en livstid med att begrunda och tillämpa dem. Denna enda kommentar har motiverat mig till att göra det till en livslång målsättning att förstå mer av Guds heliga ord”³.

Spencer W Kimballs lärdomar

Skrifterna är en kostbar ägodel som vi måste upptäcka för egen räkning.

Ibland verkar det som om vi tar skrifterna alldeles för mycket för givna, därför att vi inte förstår vilket sällsynt privilegium det är att äga dem och hur välsignade vi är som har dem. Vi tycks ha slagit oss ner så bekvämt i denna värld och blivit så vana vid att höra evangeliet predikas bland oss att vi har svårt att föreställa oss att det kunnat vara på annat sätt.

Men vi måste förstå att det [inte] har gått [många] år sedan världen kom ut ur den långa natt av andligt mörker som vi kallar det stora avfallet. Vi skulle behöva känna något av djupet i det andliga mörker som rådde före den dagen på våren 1820 då Fadern och Sonen visade sig för Joseph Smith — ett mörker som förutsetts av profeten Nephi och beskrivits som ”det förfärliga blindhetens tillstånd” då evangeliet var undanhållet människan. (Se 1 Nephi 13:32.) ...

Det faktum att jag inte föddes i de tider av andligt mörker då himlarna var tysta och Anden borttagen fyller min själ med tacksamhet. Att vara utan Herrens ord till ledning är verkligen som

att vandra i en stor öken där man inte kan finna några bekanta landmärken eller i djupt mörker i en grotta där det inte finns något ljus som kan visa en vägen till utgången ...

Jesaja [talade direkt] om mörkrets slut och Mormons boks framkomst. [Se Jes 29:11–12.] ...

Och så började det förunderliga verket, ”underbara och förunderliga ting” som Herren lovade att han skulle göra. (Se Jes 29:14.)

Sedan evangeliet återställts genom profeten Joseph Smith har [miljontals] exemplar av Mormons bok tryckts [och distribuerats] ... Ett otal biblar har tryckts, vilket vida överträffar alla andra publicerade verk i kvantitet. Vi har också Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Förutom dessa dyrbara skrifter har vi också i en utsträckning som saknar motstycke i världshistorien utbildning och förmåga att använda dem, om vi vill.

De forna profeterna visste att efter mörkret skulle komma ljus. Vi lever i detta ljus — men förstår vi det till fullo? Med läran om frälsning lätt tillgänglig fruktar jag att några fortfarande behärskas av ”en likgiltighetens ande, ögon som inte ser och öron som inte hör”. (Rom 11:8) ...

Jag ber oss alla att ärligt värdera våra skriftstudier. Det är vanligt att vi har några skriftställen till vårt förfogande, som flyter omkring i vårt minne så att säga, och har illusionen att vi känner till en hel del om evangeliet. I denna mening kan lite kunskap vara ett verkligt problem. Jag är övertygad om att var och en av oss någon gång i vårt liv måste upptäcka skrifterna för egen räkning — och inte bara upptäcka dem en gång, utan återupptäcka dem gång på gång⁴.

Vår hängivenhet till att tjäna Herren fördjupas när vi vänder oss till skrifterna.

Berättelsen om kung Josia i Gamla testamentet [är högst lämplig att] ”tillämpa ... på [oss] själva”. (1 Nephi 19:24) Jag tycker att det är en av de allra finaste berättelserna i samtliga skrifter.

Josia var endast åtta år gammal när han började regera i Juda, och trots att hans närmaste förfäder var oerhört ogudaktiga säger skrifterna oss att ”han gjorde det som var rätt i HERRENS ögon och

vandrade i allt på sin fader Davids väg och vek inte av vare sig till höger eller till vänster". (2 Kung 22:2) Detta förvånar än mer då man vet att på den tiden (bara två generationer före Jerusalems förstörelse år 587 f Kr) hade den skrivna moselagen gått förlorad och var praktiskt taget okänd även bland prästerna i templet!

Men i det artonde året av sin regering befallde Josia att templet skulle repareras. Vid den tiden fann Hilkia, högprästen, lagboken som Mose hade lagt i förbundsarken och överlämnade den till kung Josia.

När lagboken blev uppläst för Josia "rev han sönder sina kläder" och grät inför Herren.

"Ty HERRENS vrede är stor, och den är upptänd mot oss", sade han, "därför att våra fäder inte har lyssnat till vad som står i denna bok och inte har gjort allt som är föreskrivet oss." (2 Kung 22:13)

Kungen läste då boken för allt folket och då gjorde de alla ett förbund att lyda alla bud "av hela sitt hjärta och av hela sin själ". (2 Kung 23:3) Sedan fortsatte Josia med att rensa upp Juda rike, ta bort alla avgudar, de lunder där dessa dyrkades, offerhöjderna och alla de vederstyggligheter som hade samlats under hans förfäders regering och besudlat landet och dess folk ...

"Före Josia hade det inte funnits någon kung som var som han, ingen som så av hela sitt hjärta, hela sin själ och hela sin kraft hade vänt sig till HERREN i enlighet med hela Mose lag. Efter honom kom inte heller någon som var lik honom." (2 Kung 23:25)

Jag känner starkt att vi var och en måste återvända till skrifterna som kung Josia gjorde och låta dem verka inom oss och tvinga på oss en osviklig beslutsamhet att tjäna Herren.

Josia hade endast Moselagen. I våra skrifter har vi Jesu Kristi evangelium i dess fullhet, och om en del är underbar, då finns det stor glädje i fullheten.

Herren leker inte med oss när han ger oss dessa ting, för "var och en som har fått mycket, av honom skall det krävas mycket". (Luk 12:48) Tillgång till dessa ting medför ansvar. Vi måste studera skrifterna enligt Herrens bud (se 3 Nephi 23:1-5); och vi måste låta dem styra våra liv och våra barns liv⁵.

Vi lär oss livets läxor genom studier i skrifterna.

Varje lektion i etiska normer och i hur man lever ett gott andlig liv finns i standardverken. Här återfinns rättfärdighetens belöningar och syndens straff⁶.

Vi lär oss livets läxor med större lätthet och säkerhet om vi ser följderna av ogudaktighet och rättfärdighet i andra människors liv ... Att ingående lära känna Job är att lära sig att bevara tron under de svåraste av prövningar. Att väl lära känna Josefs styrka i det luxuösa Egypten när han frestades av en vällustig kvinna, och att se denne rene unge man motstå alla mörkrets makter förkroppsligade i denna förföriska person, bör förvisso stärka den uppmärksamme läsaren mot sådan synd. Att se Paulus tålmod och kraft när han helt gick upp i sin verksamhet är att skänka mod till dem som känner att de blivit sårade och prövade. Han blev slagen många gånger, fängslades ofta för sakens skull, stenades nästan till döds, led skeppsbrott tre gånger, utsattes för rövare, drunknade nästan, blev offer för falska och illojala bröder. Trots att Paulus svalt, höll på att kvävas, frös, var illa klädd, fortsatte han ändå att tjäna. Han vacklade aldrig efter det att han fått ett vittnesbörd genom sin överjordiska upplevelse. Att se Petrus tillväxt inom evangeliet, hur han förvandlades från en enkel fiskare — obildad, olärd och okunnig, såsom han beskrevs — och blomstrade till en storslagen organisatör, profet, ledare, teolog och lärare ...

Våra barn kan lära sig livets läxor genom den ihärdighet och personliga kraft som Nephi visade, de tre nephiternas fromhet, Abrahams tro, Moses kraft, Ananias bedrägeri och svekfullhet, ammoniternas villighet att dö hellre än att ta till vapen mot sina bröder, den obevekliga tro som de lamanitiska mödrarna förmedlade till sina söner — så mäktig att den räddade Helamans unga krigare. Inte en enda av dem dog i detta krig.

I skrifterna har varje svaghet och styrka hos människan åskådliggjorts, och belöningar och straff har upptecknats. Man skulle sannernligen vara blind om man inte lärde sig att leva ett gott liv genom sådan läsning. Herren sade: "Ni forskar i Skrifterna, därför

"Jag är övertygad om att var och en av oss någon gång i vårt liv måste upptäcka skrifterna för egen räkning — och inte bara upptäcka dem en gång, utan återupptäcka dem gång på gång."

att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig." (Joh 5:39) Och det var samme Herre och Mästare i vars liv vi finner varje god egenskap: gudaktighet, styrka, kontroll, fullkomning. Och hur kan man studera denna storslagna berättelse utan att inhämta något av det i sitt eget liv?⁷

Här [i standardverken] finns biografierna över profeterna och ledarna och över Herren själv, som genom föredöme och vägledning gör så att människorna kan, genom att följa deras exempel, bli fullkomliga, lyckliga, fulla av glädje och ha evigheten som sin målsättning och förväntan⁸.

Andlig kunskap är tillgänglig för alla som studerar och rannsakar skrifterna.

Det finns fortfarande många heliga som inte läser och begrundar skrifterna regelbundet och som har föga kunskap om Herrens undervisning till människornas barn. Många har blivit döpta och erhållit ett vittnesbörd och "beträtt den raka och smala stigen", men har underlåtit att ta nästa nödvändiga steg — att sträva framåt *och glädjas i Kristi ord* samt uthärda intill änden." (2 Nephi 31:19, 20; kursivering tillagd.)

Endast de trofasta ges den belöning som Herren utlovat, vilken är evigt liv. Ty man kan inte erhålla evigt liv utan att bli en "ordets görare" (se Jak 1:22) och troget hålla Herrens bud. Och man kan inte bli en "ordets görare" utan att först bli dess "hörare". Och en "hörare" blir man inte genom att lättjefullt stå och vänta på slumpmässig information som kommer förbi en. Det blir man genom att söka och studera och be och förstå. Därför sade Herren: "Den som icke hörsammar min röst känner icke min röst och är icke av mig." (L&F 84:52.)⁹

Ären har lärt mig att om vi energiskt följer detta värdiga personliga mål [att studera skrifterna] på ett beslutsamt och samvetsgrant sätt, finner vi verkligen svar på våra problem och frid i våra hjärtan. Vi får då erfara hur den Helige Anden utvidgar vår förståelse, finna nya insikter, se hur ett gemensamt mönster utvecklas i samtliga skrifter och Herrens lärdomar får större betydelse för oss än vad vi någonsin trodde möjligt. Till följd av detta finner vi större visdom varmed vi kan styra oss själva och vår familj¹⁰.

Jag [ber er] alla att börja nu att studera skrifterna på allvar, om ni inte redan gjort det¹¹.

När vi fördjupar oss i skrifterna lär vi känna och älska vår himmelske Fader och Jesus Kristus.

Jag märker att när jag blir försumlig i mitt förhållande till gudomen, och när det verkar som om inget gudomligt öra hör och ingen gudomlig röst talar, då är jag långt, långt borta. Om jag då fördjupar mig i skrifterna krymper avståndet och andligheten kommer tillbaka. Jag märker att jag känner större kärlek till dem

jag måste älska av allt mitt hjärta, själ, sinne och styrka, och när jag älskar dem mer finner jag det lättare att följa deras råd¹².

Jag har funnit att allt jag behöver göra för att öka min kärlek till min Skapare, evangeliet, kyrkan och mina bröder är att läsa skrifterna. Jag har tillbringat många timmar med skrifterna ... Jag kan inte förstå hur någon kan läsa skrifterna utan att utveckla ett vittnesbörd om deras gudomlighet och om Herrens verk, vilken är den som talar genom skrifterna¹³.

Få av jordens miljarder människor kan vandra med Gud som Adam och Abraham och Mose gjorde, men ändå är skrifterna i den värld vi lever i tillgängliga för nästan varje själ, och genom dem kan människan i högsta grad lära känna vår himmelske Fader, hans Son Jesus Kristus och de villkor och möjligheter och förväntningar som hör det eviga livet till¹⁴.

Inga slags mänskliga studier kan utforska Gud, men han har uppenbarat sig för sina tjänare profeterna och de har undervisat oss om hans natur. Vi kan var och en få sanningen bekräftad genom fasta och bön. Trots teologiska stormar i vår omgivning kan vi finna lugn i stormens öga genom den enkla, säkra förvisningen om Fadern och Sonen som vi har inhämtat från forntida och nutida skrifter och som bekräftats av Anden. I denna kunskap har vi hopp om evigt liv¹⁵.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Begrunda berättelserna på sidorna 61–63. Hur påverkas du av dessa berättelser? Fråga dig själv hur bra du är på att läsa, förstå och tillämpa skrifterna. Fundera över dina personliga målsättningar för skriftstudier.
- Föreställ dig, när du går igenom avsnittet som börjar på sidan 63, hur ditt liv skulle se ut utan skrifterna. Hur skulle ditt liv vara annorlunda? Vilka är några följder av att ta skrifterna ”för mycket för givna”?

- Varför är det otillräckligt att bara ha några få favoritskriftställen ”flytande omkring i vårt minne”? (s 64). Vad tror du det innebär att upptäcka skrifterna för egen räkning och att ”återupptäcka dem gång på gång”?
- President Kimball uppmuntrade oss att tillämpa berättelsen om kung Josia på oss själva (s 64–65; se också 2 Kung 22–23). Vilka likheter och skillnader finner du mellan ditt liv och kung Josias och hans folks sätt att leva?
- Fundera över några ”livets läxor” du har lärt dig genom att studera skrifterna. (På sidorna 66–67 finns några exempel.)
- Gå igenom det fjärde stycket på sidan 68. Nämn några avsnitt i skrifterna som har hjälpt dig att finna svaren på dina problem och frid i ditt hjärta.
- Läs det första och det andra stycket på sidan 69. Hur har skriftstudier påverkat ditt förhållande till Gud? ditt förhållande till din familj? hur du verkar i dina kallelser i kyrkan?

Skriftställen som bör till detta ämne: Amos 8:11–12; 1 Nephi 19:23; Alma 37:8; L&F 1:37; 18:33–36

Slutnoter

1. Se *Nordstjärnan*, jun 1982, s 48–49.
2. *Children's Friend*, nov 1943, s 508.
3. ”The Power of the Book of Mormon in My Life”, *Ensign*, okt 1984, s 9.
4. ”En kostbar ägodel — de heliga skrifterna”, *Nordstjärnan*, dec 1985, s 1, 3.
5. *Nordstjärnan*, dec 1985, s 3–4.
6. ”The Power of Books” (skriven tillsammans med Camilla E Kimball), *Relief Society Magazine*, okt 1963, s 729.
7. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 131, 132–133.
8. *Relief Society Magazine*, okt 1963, s 729.
9. *Nordstjärnan*, dec 1985, s 1.
10. ”Always a Convert Church: Some Lessons to Learn and Apply This Year”, *Ensign*, sep 1975, s 3.
11. *Nordstjärnan*, dec 1985, s 4.
12. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 135. Se också *Liabona*, aug 2001, s 29.
13. *The Teachings of Spencer W Kimball*, 135; se också *Nordstjärnan*, dec 1985, s 5.
14. *Relief Society Magazine*, okt 1963, s 730.
15. *Faith Precedes the Miracle*, (1972), s 67.

Ett personligt vittnesbörd

En säker kunskap om evangeliets sanningar är en öppen dörr till stora belöningar och outsäglig glädje.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

År 1947 fick äldste Spencer W Kimball ett brev från sin son Andrew, som verkade som heltidsmissionär. Andrew skrev: "Jag sade till en viss person ... att jag visste att det som jag sagt till honom var sant, och att den Helige Anden hade burit vittne om det för mig ... När jag senare funderade över detta var jag lite bekymrad över att jag sagt detta." Till följd av sina samvetsbetänkligheter sade han: "Jag har noggrant undvikit att bära mitt vittnesbörd utöver att säga 'jag känner, jag tror, o s v'."

Äldste Kimball svarade på sin sons brev. "Jag tror att jag vet exakt hur du kände dig", sade han, "för jag genomgick samma erfarenhet på min egen mission. Jag ville vara mycket ärlig mot mig själv, mot programmet och mot Herren. Under en tid vägde jag noga mina ord så att jag skulle kunna bygga upp andra utan att behöva använda de definitiva orden *jag vet*. Jag kände mig också lite tveksam inför detta, för när jag var redo att lyssna och gjorde min plikt så kände jag Anden. Jag *ville* verkligen säga det som jag *verkligt* kände, att jag visste, men jag tvekade. När jag närmade mig ett direkt påstående blev jag rädd, men ändå, när jag var helt i harmoni och andligt inspirerad så ville jag vittna. Jag trodde att jag var ärlig, mycket ärlig, men därefter kom jag fram till att jag lurade mig själv ...

Otvivelaktigt var det så att den dag då du vittnade för din undersökare om att du VISSTE att det var sant, då försökte Herren av all kraft uppenbara denna sanning för dig genom den Helige Andens kraft. Medan du hade Anden och var i harmoni med den och försvarade det heliga programmet, då kände du det djupt, men när

du 'kom bort från Anden' och började resonera med dig själv och ifrågasätta dig själv, så ville du ta ett steg tillbaka ...

Det råder inget tvivel i mitt sinne om ditt vittnesbörd. Jag är säker på att du (liksom jag hade) har otaliga av vittnesbördets gyllene trådar som bara väntar på att Mäster-vävaren ska samla ihop och väva in dem i en gobeläng av utsökt och fullkomlig formgivning. Nu min son, ta mitt råd och KVÄV INTE ANDEN, utan när Anden viskar, följ dess heliga meningar. Bevara den andliga harmonin, lyssna efter meningarna och när du är inspirerad förmedla då dina intryck på ett rättframt sätt. Herren kommer att förhärliga ditt vittnesbörd och vidröra hjärtan. Jag hoppas att du vet att det inte ligger någon kritik i detta, utan endast ett försök att vara till hjälp ...

Jag kan inte avsluta mitt brev till dig utan att bära mitt vittnesbörd. Jag vet att det är sant — att Jesus är Skaparen och Återlösaren, att det evangelium som lärs ut av oss och våra 3000 missionärer är återställt och uppenbart genom en verklig profet, Joseph Smith, att det kommer från Gud, och jag har avsatt resten av mitt liv åt att 'predika om riket'. Jag [har burit] mitt vittnesbörd oförskräckt ... och jag bekräftar det om och om igen. Jag är säker på att du har ett liknande vittnesbörd förutom att dina gyllene trådar kanske behöver vävas in i en fullständig gobeläng, vilket snabbt kommer att ske när du som missionär låter ditt hjärta öppnas och låter det styra ditt sinne.

Må Gud hjälpa dig att väva ett vackert mönster av dina gyllene trådar av erfarenheter och inspiration och må du med allt större kraft fortsätta ... att leva efter och undervisa om den eviga sanningen"¹.

Spencer W Kimballs lärdomar

**Var och en av oss kan få ett vittnesbörd —
en uppenbarelse från vår himmelske Fader
genom den Helige Anden.**

Frälsaren frågade Petrus: "Vem säger ni att jag är?" Och Petrus, som talade för sina bröders räkning, de andra apostlarna, sade: "Du är Messias, den levande Gudens son." Det som Frälsaren

*Som svar på Petrus vittnesbörd sade Frälsaren:
"Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat
detta för dig, utan min Fader som är i himlen." (Matt 16:17)*

sade därefter är mycket betydelsefullt. Han sade: "Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen." (Matt 16:13–17)

Vem uppenbarade denna häpnadsväckande sanning för honom? Vår himmelske Fader. Hur gjorde han det? Genom uppenbarelse. Denna grundläggande kunskap om att Jesus var Kristus, Återlösaren, Frälsaren, kom inte från någon människa eller från någon bok eller från någon skola. Petrus tog direkt emot den från vår himmelske Fader genom den Helige Andens förmedling ...

Varje själ i denna värld kan få samma uppenbarelse som den Petrus hade. Denna uppenbarelse är ett vittnesbörd, en kunskap om att Kristus lever, att Jesus Kristus är denna världs Återlösare. Varje själ kan få denna förvisning och när detta vittnesbörd

kommer så kommer det ifrån Gud och inte enbart genom studier. Studier är naturligtvis en viktig beståndsdel, men studierna måste utföras under mycket bön och strävande efter högre sanningar, och därefter kommer denna uppenbarelse.

När du personligen vet att Jesus inte bara var en stor filosof utan att han verkligen var Guds Son, att han kom till världen på det sätt som han påstod att han gjorde, och att han gick ut ifrån världen i den avsikt som vi påstår att han hade — när du verkligen vet detta, och vet att Joseph Smith var en Guds profet och att detta är den gudomliga kyrka som upprättades av Jesus Kristus, då har du fått en uppenbarelse².

Det finns människor som berömmar sig över sitt skarpa intellekt, som tror att de kan fördjupa sig i mysterier, men de kan aldrig definiera eller förklara eller förstå de andliga tingena genom logik eller tänkande. Andliga ting kan bara förstås genom Anden. Det måste komma genom hjärtat och det är där som vittnesbördet bor³.

En säker kunskap om det andliga är en öppen dörr till stora belöningar och ousäglig glädje. Att ignorera vittnesbördet är som att treva sig fram i grottor av ogenomträngligt mörker, att krypa i dimma över farliga motorvägar. Den person är att beklaga som fortfarande vandrar i mörkret vid middagstiden, som snubblar över hinder som kan avlägsnas, och som vistas i osäkerhetens och skepticisomens skymning när han inte behöver göra det. Sanningens andliga kunskap är det elektriska ljus som upplyser grottan, den vind och sol som skingrar dimman, den kraftfulla utrustning som avlägsnar stenblock från vägen⁴.

Ett vittnesbörd förvärvas och bibehålls genom intensiva bemödanden.

Ett vittnesbörd är en personlig uppenbarelse — en av de viktiga gåvorna — och kan åtnjutas av varje själ som är villig att betala priset⁵.

En bra fråga har ställts av miljontals människor sedan Joseph Smith uttalade den: Hur ska jag veta vilken av alla, om ens någon, av organisationerna som är äkta, gudomlig och erkänd av Herren?

Han har gett oss nyckeln. Du kan *veta*. Du behöver inte tvivla ... Den nödvändiga proceduren är: Studera, begrunda, be och handla. Uppenbarelse är nyckeln. Gud kommer att kungöra det för dig när du väl har kapitulerat och blivit ödmjuk och mottaglig. Då du kastat av dig allt högmod över din intelligens, då du inför Gud erkänt din förvirring, då du gjort dig av med din själv-tillräcklighet och underkastat dig den Helige Andens undervisning, är du redo att börja lära⁶.

Vi kan ha absolut kännedom om att det finns en personlig Gud, att Kristus fortsätter att verka, skild från men lik sin Fader, om gudomligheten i återställelsen genom Joseph Smith och andra profeter i organisationen och lärdomarna i Guds kyrka på jorden, och om kraften i det gudomliga, auktoritativa prästådöme som gavs till människorna genom uppenbarelser från Gud. Detta kan varje ansvarig person få veta lika säkert som kunskapen om att solen skiner. Att misslyckas med att få denna kunskap är att erkänna att man inte har betalat priset. Liksom akademiska betyg erhålls detta genom intensiva bemödanden. Den själ som är ren genom omvändelse och förordningar får den om han önskar och strävar efter den, samvetsgrant undersöker, studerar och trofast ber⁷.

Återlösaren förkunnade:

”Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig.

Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv.” (Joh 7:16–17)

Vad innebär det att *förstå* läran? Det är att ha en orubblig förvissning. Herren har erbjudit en rik belöning, men ordnat det så att den endast kan tas emot om vissa fordringar tillgodoses. I detta fall är den utlovade välsignelsen en *kunskap om lärans gudomlighet*. Och i detta fall är lagen eller fordringen att man måste ”göra hans vilja” ...

Att bara passivt acceptera lärdomarna för inte med sig ett vittnesbörd. Inget halvhjärtat samtycke till programmet för med sig denna förvissning, bara en helhjärtad ansträngning att lyda hans bud.

*För dem som söker ett vittnesbörd är
"den nödvändiga proceduren: studera, begrunda, be och handla."*

Vi bevittnar ofta detta i kyrkans medlemmars liv. En medlem sade till mig i en stav som jag besökte: "Jag undviker nog alla vittnesbördsmöten. Jag står inte ut med det sentimentala och känslomässiga ordsvallet från en del människor. Jag kan inte acceptera vad som sägs om jag inte på ett intellektuellt och rationellt sätt kan bevisa varje steg." Jag känner till den här sortens människor eftersom jag har mött andra som påminner om honom. I inget fall hade de helhjärtat strävat efter att lyda buden: lite eller inget tionde, bara tillfällig närvaro på mötena, betydande kritik av lärdomarna, organisationerna och ledarna. Vi vet mycket väl varför de inte kunde få något vittnesbörd. Kom ihåg att Herren sade:

"Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte." (L&F 82:10)

Sådana människor har underlåtit att "göra vad han säger", så naturligtvis har de inget löfte ...

Det är inte blind lojalitet utan samvetsgrant iakttagande och användande av nycklarna som öppnar förrådshuset till andlig

kunskap. Herren gör inte skillnad på sina barn utan finner behag i att känna och välsigna oss alla, om vi bara släpper in honom⁸.

Vad ska du göra med ditt vittnesbörd? Ska du hålla det lika vasst som den kniv med vilken våra mödrar skär köttet? Tänker du låta det bli trubbigt och rostigt? ... Det har vissa likheter med en ros. Håll den bara borta från regnet, håll den bara borta från konstbevattningen ett litet tag. Vad händer då med din ros? Den dör. Ditt vittnesbörd dör. Din kärlek dör. Allting måste få näring. Du ger mat till din kropp tre gånger om dagen. Herren säger att för att bevara ditt vittnesbörd, för att hålla din ande vid liv, så måste du ge det näring varje dag ... Det är därför han säger att vi ska be varje morgon och kväll. Det är därför han säger att vi ständigt ska be så att vi håller denna linje öppen⁹.

Vi behöver delta i vittnesbördsmöten.

Vittnesbördsmöten är några av [kyrkans] bästa möten under hela månaden, om du har Anden. Om du är uttråkad på ett vittnesbördsmöte så beror det på *dig* och inte på andra. Du kan gå upp och bära ditt vittnesbörd och tycka att det är det bästa mötet under hela månaden, men om du sitter där och räknar de grammatiska misstagen och skrattar åt den som inte kan uttrycka sig särskilt väl, då blir du uttråkad ... Glöm inte det! Du måste *kämpa* för ett vittnesbörd. Du måste *fortsätta kämpa*!

Herren säger i det 60:e kapitlet av Läran och förbunden: "Jag har icke välbehag i alla, ty några vilja icke öppna sin mun." (L&F 60:2) Vad menar han? Han säger att om de inte använder den så kommer de att förlora det som han har gett dem. De förlorar Anden. De förlorar sitt vittnesbörd. Och du kan tappa greppet i ditt liv om det ovärderliga som du har fått.

Varje månad kommer första presidentskapet och de tolv apostlarna samman med samtliga generalauktoriteter i templet. De bär vittnesbörd och de berättar för varandra om hur de älskar varandra precis som ni gör. Varför behöver generalauktoriteterna ett vittnesbördsmöte? Av samma anledning som du behöver ett vittnesbördsmöte. Tror du att du kan gå tre, sex, nio och tolv månader utan att bära ditt vittnesbörd och ändå behålla dess fulla värde? ...

Detta vittnesbörd är någonting oerhört, det är ytterst viktigt. Varje predikant eller präst kan citera skriftställen och framföra dialoger. Men inte varje präst eller predikant kan bära sitt vittnesbörd. Sitt inte där på vittnesbördsmötet och bedra dig själv och säg: ”Jag förmodar att jag inte behöver bära mitt vittnesbörd idag. Jag antar att det inte är rättvist mot de andra medlemmarna eftersom jag fått så många andra tillfällen.” Bär ditt vittnesbörd. Och en minut räcker för att bära det.

Du har ett vittnesbörd! Det behöver naturligtvis byggas upp, och det är vad du gör. Varje gång du bär ditt vittnesbörd blir det starkare¹⁰.

Vittnesbörd uttrycks i ord som är enkla men kraftfulla.

”Jag vet att det är sant.” Bara för att dessa få ord har sagts miljardtals gånger av miljontals människor innebär inte att de är triviala. De blir aldrig utslitna. Jag känner mig ledsen över dem som försöker uttrycka detta med andra ord, eftersom det inte finns några ord som kan jämföras med ”jag vet”. Det finns inga ord som förmedlar de djupa känslor som kan komma från det mänskliga hjärtat som ”jag vet”.¹¹

En del av våra goda medlemmar blir så rädda för upprepningar att de försöker beskriva sitt vittnesbörd med andra ord och tappar bort sig i utsvävningen. Oroa er aldrig över att fraser ska bli utslitna i ett vittnesbörd. När kyrkans president bär sitt vittnesbörd säger han: ”Jag vet att Joseph Smith kallades av Gud, att han var en gudomlig representant. Jag vet att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son.” Som ni ser är det samma sak som alla ni andra säger. Det är ett vittnesbörd. Det åldras aldrig, åldras aldrig! Tala ofta om för Herren hur mycket ni älskar honom.

Ett vittnesbörd är inte en uppmaning, inte en predikan (ingen av er är där för att uppmana de övriga), det är inte en reseskildring. Du är där för att bära ditt eget vittnesbörd. Det är förbluffande vad du kan säga på 60 sekunder i ett vittnesbörd, eller 120, eller 240, eller vilken tid du än får, om du begränsar dig till vittnesbördet. Vi vill veta hur du känner det. Hyser du verkligen kärlek till verket? Känner du glädje i verket? Älskar du Herren? Är du glad över att vara medlem i kyrkan?¹²

Berätta bara hur det känns inombords. Detta är vittnesbördet. Det ögonblick du börjar predika för andra så upphör ditt vittnesbörd. Berätta bara hur du känner dig, vad ditt sinne och ditt hjärta och varje fiber i din kropp talar om för dig¹³.

Fullkomligt medveten om att jag inom kort, under normala förhållanden, måste stå inför Herren och lämna redogörelse för mina ord, bär jag nu mitt personliga och allvarliga vittnesbörd om att Gud, den Evige Fadern och den uppståndne Herren, Jesus Kristus, uppenbarade sig för den unge Joseph Smith. Jag vittnar om att Mormons bok är en översättning av en forntida uppteckning om folkgrupper som en gång bodde på den västra hemisfären, där de hade framgång och blev mäktiga när de höll Guds bud, men som till större delen tillintetgjordes genom hemska inbördeskrig när de glömde Gud. Denna bok bär vittnesbörd om att Herren Jesus Kristus verkligen lever och att han är människosläktets Frälsare och Återlösare.

Jag vittnar om att det heliga prästadömet, både aronska och melkisedekska, med auktoritet att handla i Guds namn återställdes till jorden av Johannes döparen och Petrus, Jakob och Johannes; att andra nycklar och annan auktoritet återställdes till följd härav och att den kraft och auktoritet som tillhör dessa olika gudomliga förlänanden finns bland oss idag. Jag bär allvarligt vittnesbörd om dessa ting för alla som kan höra min röst. Jag lovar i Herrens namn att alla som lyssnar till vårt budskap och accepterar och lever efter evangeliet kommer att tillväxa i tro och kunskap. De kommer att känna en djupare frid i sina liv och i sina familjer och genom den Helige Andens kraft uttala liknande ord av vittnesbörd och sanning¹⁴.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Gå igenom det brev som äldste Spencer W Kimball skrev till sin son Andrew (s 71–72), och lägg märke till jämförelsen av ett vittnesbörd med en gobeläng. Vilka upplevelser och känslor utgör

”de gyllene trådarna” i ditt eget vittnesbörd? Fundera över vad Herren har gjort för att hjälpa dig väva dina egna vittnesbördets trådar till en gobeläng.

- Hur tror du att det hjälpte Andrew Kimball att få detta brev från sin far? Vilka möjligheter har föräldrar att förmedla sitt vittnesbörd till sina barn? Hur kan vi hjälpa ungdomar att ta emot och känna igen de andliga maningar som leder till ett vittnesbörd?
- Gå kortfattat igenom sidorna 74–79 och sök efter ord och fraser som president Kimball använde för att beskriva våra försök att få och stärka vårt vittnesbörd. Om en person känner att hans eller hennes vittnesbörd vacklar, vad kan hon då göra?
- Studera president Kimballs råd om faste- och vittnesbörds-möten (s 77–78). Varför tror du att vi har dessa möten? Varför växer sig vårt vittnesbörd starkare när vi delar med oss av det? Vad kan vi göra för att förvissa oss om att vi tycker att vittnesbördsmötet är ett av månadens bästa möten?
- Gå igenom president Kimballs råd om hur vi bör bära vårt vittnesbörd (s 78–79). Varför är orden ”jag vet” så kraftfulla?

Skriftställen som hör till detta ämne: 1 Korintierbrevet 12:3; 1 Petrusbrevet 3:15; Alma 5:45–46; Moroni 10:4–7; L&F 42:61; 62:3

Slutnoter

1. Brev från Spencer W Kimball till Andrew E Kimball, 1947; från Andrew E Kimballs personliga samling.
2. ”President Kimball Speaks Out on Testimony”, *New Era*, aug 1981, s 4.
3. *Testimony*, sammanst av H Stephen Stoker och Joseph C Muren (1980), s 167–168.
4. *Faith Precedes the Miracle*, (1972), s 14.
5. ”The Significance of Miracles in the Church Today”, *Instructor*, dec 1959, s 396.
6. ”Absolut sanning”, *Nordstjärnan*, jul 1979, s 9.
7. *Faith Precedes the Miracle*, s 13–14.
8. *New Era*, aug 1981, s 4, 6, 7.
9. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 141–142.
10. *New Era*, aug 1981, s 6–7.
11. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 141.
12. *New Era*, aug 1981, s 6.
13. Stoker och Muren, *Testimony*, s 139.
14. *Nordstjärnan*, okt 1980, s 102.

Osjälviskt tjänande

*När vi mister oss själva för att tjäna
andra finner vi större andlighet och lycka.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

President Spencer W Kimball uppmanade de sista dagars heliga att engagera sig i ”små handlingar av tjänande”, vilka är till välsignelse för andra såväl som för dem själva¹. Han fann själv ofta möjligheter att ge sådant tjänande, vilket följande redogörelse visar:

”En ung mor med en tvåårig dotter som reste med nattflyg blev strandsatta på Chicagos flygplats på grund av dåligt väder. Hon hade ingen mat och inga rena kläder till barnet och inga pengar. Hon var gravid och eftersom det var risk för att hon skulle få missfall hade doktorn sagt till henne att hon inte fick bära på dottern, om det inte var alldeles nödvändigt. Timme efter timme stod hon i den ena kön efter den andra och försökte komma med ett plan till Michigan. Terminalen var full av trötta, irriterade och buttra passagerare. Hon hörde kritiska kommentarer då flickan grät, och om hur hon föste henne framför sig i kön med foten. Ingen erbjöd sig hjälpa till att ta hand om det våta, hungriga, uttröttade barnet.

Kvinnan berättade senare: ”Då kom det en man fram till oss och med ett vänligt leende frågade han: ”Kan jag hjälpa till på något sätt?” Med en tacksam suck accepterade jag hans erbjudande. Han lyfte upp min gråtande lilla dotter från det kalla golvet och höll henne kärleksfullt intill sig och klappade henne försiktigt på ryggen. Han frågade om han fick ge henne tuggummi. När hon blivit glad igen gick han fram till dem som stod före mig i kön, fortfarande med min dotter på armen, och förklarade vänligt för dem att jag behövde deras hjälp. De tycktes hålla med honom och han gick fram till biljettdisken [längst fram

*President Kimballs enkla, vänliga handling
på en flygplats i Chicago hade långtgående följder.*

i kön] och ordnade så att jag skulle få komma med ett plan som snart skulle starta. Han gick med oss till en bänk och vi pratade en liten stund, till dess att han var säker på att jag skulle klara resten. Han gick sin väg. Ungefär en vecka senare såg jag en bild av apostel Spencer W Kimball och jag kände igen honom som främlingen på flygplatsen' ”2.

Flera år senare fick president Kimball ett brev som delvis löd:
”Käre president Kimball!

Jag studerar vid Brigham Young-universitetet. Jag har just återvänt från min mission i München i Västtyskland. Jag hade en underbar mission och lärde mig mycket ...

Jag satt på prästadsömsmötet förra veckan, när någon berättade om ett kärleksfullt tjänande som du utfört för omkring tjuugoett år sedan på Chicagos flygplats. Berättelsen handlade om hur du träffat en ung gravid mor med ett ... skrikande barn i ... trångmål, som väntade i en lång kö på sina biljetter. Hon riskerade missfall och kunde därför inte lyfta upp flickebarnet och trösta henne. Hon hade gått igenom fyra missfall tidigare, vilket gav ytterligare skäl till läkarens order att inte böja sig eller lyfta.

Du tröstade det gråtande barnet och förklarade dilemmat för de andra passagerarna i kön. Denna kärlekshandling gjorde att trycket och spänningen lättade för min mor. Jag föddes några månader senare i Flint i Michigan.

Jag vill bara *tacka dig* för din kärlek. *Tack* för ditt föredöme!"³

Spencer W Kimballs lärdomar

Vi bör följa Frälsarens exempel på osjälviskt tjänande.

[Frälsaren] gav sitt allt för sina efterföljare ... Han var alltid mån om att göra det som var rätt och att tillgodose de verkliga och sanna behoven hos dem han tjänade⁴.

Han satte sig själv och sina egna behov i andra hand och gjorde för andra mer än vad plikten krävde, outröttligt, kärleksfullt, effektivt. Så många av svårigheterna i världen idag har sin grund i själviskhet och självupptagenhet, alltför många ställer hårda krav på livet och på andra för att kunna uppnå sina syften⁵.

Ju bättre vi förstår vad som verkligen hände Jesus av Nasaret i Getsemane och på Golgata, desto bättre kan vi förstå vikten av uppoffringar och osjälviskhet i vårt liv⁶.

Om vi följer i [Frälsarens] fotsteg kan vi leva av tro istället för av rädsla. Om vi kan dela hans syn på människorna kan vi älska dem, tjäna dem, och nå ut till dem — istället för att känna oss oroliga för och hotade av andra⁷.

Gud tillgodoser ofta andras behov genom våra små handlingar av tjänande.

Vi behöver hjälpa dem som vi tjänar att själva få veta att Gud inte bara älskar dem, utan att han också ständigt är medveten om dem och deras behov ...

Gud lägger märke till oss, och han vakar över oss. Men det är vanligen genom någon annan som han tillgodoser våra behov. Därför är det viktigt att vi tjänar varandra i riket. Kyrkans medlemmar behöver varandras styrka, stöd och ledarskap, sammanlutna i ett samhälle av troende lärjungar. I Läran och förbunden läser vi hur viktigt det är att ”hjälpa de svaga, upplyfta upp de slappnande händerna och styrka de matta knäna”. (Se L&F 81:5.) Ofta består vårt tjänande av enkel uppmuntran eller av att ge vardaglig hjälp med vardagliga uppgifter — men vilka storartade konsekvenser kan det inte bli av vardagliga handlingar och av små men avsiktliga gärningar! ...

Om vi inriktar oss på enkla principer och små handlingar av tjänande, kommer vi att se att gränsdragningar mellan organisationerna förlorar en del av sin betydelse. Alltför ofta i det förflutna har skillnaderna mellan kyrkans organisationer blivit murar som har hindrat oss från att nå ut till enskilda så fullständigt som vi borde. Vi kommer också att finna att när vi blir mindre fixerade vid vilken organisation eller person som bör få beröm så blir vi mer måna om att tjäna den som vi har blivit uppmanade att nå ut till. Vi finner också att vi har blivit mindre måna om vår plats i organisationen och mer måna om vår sanna och yttersta identitet som son eller dotter till vår Fader i himlen och att hjälpa andra att uppnå samma känsla av tillhörighet⁸.

Vi bör använda våra talanger och förmågor till att tjäna andra.

Ingen av oss bör bli så upptagen i sina formella kyrkliga uppgifter att det inte finns något utrymme över för ett försynt kristet tjänande av vår nästa⁹.

Det är lätt för oss att passa in i de gamla upprättade programmen, att göra de ting som vi uppmanas göra, att leverera ett visst antal timmar, att sjunga så många gånger och be så många gånger, men kom ihåg att Herren sade att den är en lat tjänare som behöver tvingas i allting. [Se L&F 58:26.]¹⁰

”Sannerligen säger jag: Människorna skola verka med iver för en god sak och göra mycket av egen fri vilja och utöva mycken rättfärdighet.” (L&F 58:27)

Alla människor har fått särskilda förmågor och bör inom vissa ramar utveckla dessa förmågor, ge utlopp för sin egen fantasi och inte vara nickedockor. De bör utveckla sina talanger och förmågor så långt det går och använda dem till att bygga upp riket¹¹.

Den kyrkomedlem, som är benägen att lämna över till andra, [kommer] att få mycket att svara för. Det finns många som säger: ”Min hustru arbetar i kyrkan!” Andra säger: ”Jag är helt enkelt inte religiöst lagd”, som om det inte vore påfrestande för de flesta människor att tjäna och göra sin plikt. Men Gud har gett oss talanger och tid, dolda förmågor och tillfällen att använda och utveckla dem i hans tjänst. Därför väntar han sig mycket av oss, sina privilegierade barn¹².

I redogörelsen för det vissnade fikonträdet (se Matt 21:19) så blev det ofruktbara trädet förbannat för dess ofruktbarhet. Vilken förlust för den enskilde och för mänskligheten om inte vinrankan växer, trädet inte bär frukt, själen inte utvidgas genom tjänande! Man måste leva, inte bara existera. Man måste göra, inte bara vara. Man måste tillväxa, inte bara vegetera. Vi måste använda våra talanger i våra medmänniskors tjänst, hellre än att gräva ner dem i en självcentreringens grav¹³.

Vissa observatörer undrar kanske varför vi ägnar oss åt så enkla ting som tjänande i en värld där vi är omgivna av så överväldigande problem. Men en av fördelarna med Jesu Kristi evangelium är att det ger oss ett sant perspektiv på människorna på denna planet, inklusive oss själva, så att vi inser vad det är som egentligen betyder något och undgår att snärjas in i den mängd småsaker som tävlar om människans uppmärksamhet ...

Jag vill råda er att när ni väljer vad ni ska lägga ner er tid och era förmågor och era medel på för att tjäna andra, var noga med att ni kämpar för en god sak. Det finns så många goda saker som ni helt och hållet kan gå upp i och som ni kan åstadkomma mycket glädje och lycka genom både för er själva och dem ni tjänar. Det finns andra ideal, tid efter annan, som kan tyckas mer fashionabla och som kanske framkallar världens applåder, men dessa är vanligtvis mera själviska till sin natur. De senare har en tendens att uppstå ur det som skrifterna kallar för ”människors bud” [Matt 15:9], hellre än ur Guds bud. Sådan verksamhet har vissa förtjänster och viss användbarhet, men de är inte lika viktiga som de som uppstår ur lydnad till Guds bud¹⁴.

Ungdomarna blomstrar när de ges tillfällen att utföra meningsfullt tjänande.

Vi behöver inte vara rädda för att be våra ungdomar att tjäna sina medmänniskor eller att göra uppoffringar för riket. Våra ungdomar har en inneboende känsla för goda ideal, så vi behöver inte vara rädda för att vädja till deras idealism då vi kallar dem att tjäna¹⁵.

När vi läser om brottslighet och kriminalitet ... och när vi lägger märke till att en stor del av den begås av flickor och pojkar, frågar vi oss själva vad som är orsaken till detta och vad som är botemedlet? I en omfattande undersökning framgick det att en majoritet av ungdomarna vill ha ansvar och trivs med det.

”Vad kan vi göra?” frågar [ungdomarna] ...

Handla mat, arbeta på sjukhuset, hjälp grannarna ... diska, dammsuga, bädda sängarna, laga maten, lär er att sy.

Läs goda böcker, reparera möblerna, gör någonting som behövs i hemmet, städa huset, stryk kläderna, kratta löv, skotta snö.¹⁶

Vi är medvetna om ... vårt behov av att bidra med fortlöpande betydelsefulla möjligheter för våra unga män att utvidga sin själ genom tjänande. Unga män blir oftast inte inaktiva i kyrkan för att de får alltför många viktiga saker att göra. Ingen ung man som själv har bevittnat hur evangeliet välsignar människors liv avviker från sina plikter i riket och lämnar dem ogjorda¹⁷.

"Vi behöver inte vara rädda för att be våra ungdomar att tjäna sina medmänniskor eller att göra uppoffringar för riket."

Jag hoppas att våra unga kvinnor i kyrkan tidigt i sitt liv etablerar en vana att utföra kristligt tjänande. När vi hjälper andra människor med deras problem får vi ett nytt perspektiv på våra egna. Vi uppmuntrar kyrkans systrar — unga som äldre — att "verka med iver" [L&F 58:27] i små handlingar av tjänande av vänner och grannar. Varje princip i evangeliet vittnar i sig själv om att den är sann. Därav kommer det sig att handlingar av tjänande inte bara hjälper förmånstagarna av tjänandet, utan de bygger också upp givaren¹⁸.

Osjälviskt tjänande ger oss ett liv i överflöd.

Att tjäna andra fördjupar och förljuvar detta liv samtidigt som vi bereder oss för att leva i en bättre värld. Det är genom att tjäna som vi lär oss att tjäna. Då vi är engagerade i våra medmänniskors tjänst så är det inte bara de som blir hjälpta av det vi gör, vi får också själva ett nytt perspektiv på våra problem. Då vi är mer mån om andra finns det mindre tid till att bekymra oss för oss själva!

Mitt i tjänandets underverk finns Jesu löfte att vi genom att förlora oss själva kommer att finna oss själva! [Se Matt 10:39.]

Det är inte bara så att vi "finner" oss själva genom att vi får gudomlig vägledning i vårt liv, utan också genom att när vi på lämpliga sätt verkar i våra medmänniskors tjänst så utvidgas vår själ. Vi blir mer betydelsefulla när vi tjänar andra. Vi växer när vi tjänar andra — ja, det är verkligen lättare för oss att "finna" oss själva eftersom det finns så mycket mer av oss att finna! ...

Det liv i överflöd som framhålls i skrifterna [se Joh 10:10] är den andliga summa som uppnås genom multiplicerandet av vårt tjänande av andra och genom att investera våra pund i tjänandet av Gud och människan. Jesus sade, som ni vet, att hela lagen och profeterna hänger på de två största buden, och i dessa två bud ingår att utveckla vår kärlek till Gud, oss själva, vår nästa och alla människor. [Se Matt 22:36–40.] Man kan inte ha ett liv i överflöd utan att hålla och följa dessa två stora bud.

Om inte vårt sätt att leva för oss närmare vår himmelske Fader och vår nästa, uppstår ett enormt tomrum i våra liv. Jag finner det till exempel skrämmande att se hur så många av dagens människors livsstil får dem att avskärma sig från sin familj, sina vänner och jämnåriga och istället ägna sig åt ett meningslöst sökande efter nöjen och materiella tillgångar. Så ofta skjuts lojalitet till familjen, samhället och landet åt sidan till förmån för andra strävanden som felaktigt antas främja lycka, när faktum är att själviskheten så ofta är grunden till tvivelaktiga nöjen som snabbt förflyktigas. En av skillnaderna mellan sann glädje och ytliga nöjen är att vissa nöjen bara realiserar på bekostnad av någon annans smärta. Glädje, å andra sidan, har sitt ursprung i osjälviskhet och tjänande, och den lyfter istället för att skada andra¹⁹.

Jag känner en man som i tre kvarts sekel bara tänkte på sig själv ... Han försökte hålla sig för sig själv och samla allt det goda livet har att bjuda på för egen utveckling och njutning. Märkligt nog, genom att dra sig undan ... har han krympt, han har förlorat sina vänner och hans egna skyr honom som pesten.

Och nu, när livet gradvis ebbar ut, finner han sig själv ensam, övergiven, bitter, oälskad och obesjungen, och med självömkan

kan han fortfarande bara tänka på en enda person, sig själv. Han har för egen räkning samlat på sig tid, talanger och tillgångar. Han har mist ett liv i överflöd.

Å andra sidan kände jag en annan man som aldrig ägnade sig själv en tanke. Allt han ville var att hans omgivning skulle vara trygg och ha det bra. Ingen uppgift var för stor, ingen uppoffring för stor för honom att göra för sina medmänniskor. Hans tillgångar medförde befrielse från fysiskt lidande, hans vänliga arbete och omtänksamhet förde med sig tröst och mod. Varhelst det fanns betryckta människor fanns han till hands, han uppmuntrade de nedslagna, begravde de döda, tröstade de sörjande och visade sig vara en vän i nöden. Hans tid, hans tillgångar och hans energi slösades på dem som behövde hjälp. Genom att fritt ge av sig själv har han ökat sin egen mentala, fysiska och moraliska styrka tills han idag på äldre år är en kraft för det goda, ett exempel och en inspiration för många. Han har utvecklats och vuxit tills han överallt hälsas med bifallsrop, är älskad och uppskattad. Han har gett av sig själv och på ett mycket påtagligt sätt har han verkligen funnit ett liv i överflöd²⁰.

Allteftersom kontrasterna mellan världens vägar och Guds vägar genom omständigheterna blir skarpare, prövas kyrkans medlemmars tro allvarligare. En av de viktigaste saker vi kan göra är att uttrycka vårt vittnesbörd genom tjänande, vilket i sin tur medför andlig tillväxt, större beslutsamhet och större förmåga att hålla buden ...

Det ligger stor trygghet i andlighet, och vi kan inte ha andlighet utan tjänande!²¹

Om vi söker sann lycka måste vi lägga ner vår energi på mål som är större än våra egenintressen. Låt oss under bön begrunda hur vi på ett effektivt och kärleksfullt sätt kan tjäna vår familj, våra grannar och medsyskon bland de heliga²².

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Gå igenom berättelsen på sidorna 81–83. Begrunda följderna av president Kimballs enkla och vänliga handling. Vad kan vi lära oss av hans sätt att tjäna?
- Hur skulle du beskriva Frälsarens sätt att tjäna? (På sidan 83 finns några exempel.) Vad kan vi göra för att följa hans exempel?
- Läs det första stycket på sidan 84. När tillgodosåg Gud dina behov genom andra människor? Vad kan vi göra för att vara beredda på att tillgodosä andra behov?
- Gå kortfattat igenom sidorna 84–86 och sök efter vad det kan vara som hindrar oss från att utföra osjälviskt tjänande. Hur kan vi övervinna dessa hinder?
- President Kimball undervisade om att ungdomar behöver tillfällen att tjäna (s 86–87). Varför är det så? Vad kan föräldrar och ledare i kyrkan göra för att förse ungdomar med betydelsefulla tillfällen att tjäna?
- Vad tror du menas med ett "liv i överflöd"? (På sidorna 87–88 finns några exempel.) Varför leder osjälviskt tjänande till ett liv i överflöd?

Skriftställen som hör till detta ämne: Matteus 25:40; Jakobs brev 1:27; Mosiah 2:17; 4:14–16; L&F 88:123

Slutnoter

1. "Små handlingar av tjänande", *Nordstjärnan*, dec 1976, s 1.
2. Edward L Kimball och Andrew E Kimball Jr, *Spencer W Kimball* (1977), s 334.
3. Gordon B Hinckley, "Det skolen I ock göra dem", *Nordstjärnan*, dec 1992, s 6.
4. Möte för regionrepresentanter, 30 mar 1979, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 3.
5. "Jesus: Den fullkomlige ledaren", *Nordstjärnan*, mar 1980, s 15.
6. "Ett rikare liv", *Nordstjärnan*, jun 1979, s 5.
7. *Ensign*, jul 1978, s 5–6.
8. *Nordstjärnan*, dec 1976, s 1–2.
9. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 39.
10. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 257.
11. "How to Evaluate Your Performance", *Improvement Era*, okt 1969, s 16.
12. *Förlätelsens under*, s 92–93.
13. "President Kimball Speaks Out on Testimony", *New Era*, mar 1981, s 49.
14. *Ensign*, jul 1978, s 4–5.
15. "President Kimball talar om att vara missionär", *Nordstjärnan*, feb 1982, s 48.
16. Conference Report, okt 1963, s 38–39; eller *Improvement Era*, dec 1963, s 1073.
17. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 38.
18. "Systrars privilegium och ansvar", *Nordstjärnan*, apr 1979, s 159.
19. *Ensign*, jul 1978, s 3, 4.
20. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 250–251.
21. *Nordstjärnan*, dec 1976, s 1, 2.
22. "Seek Learning, Even by Study and Also by Faith", *Ensign*, sep 1983, s 6.

Att förlåta av hela vårt hjärta

*Herren befäller oss att förlåta andra så
att vi kan få förlåtelse för våra egna synder
och välsignas med frid och glädje.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

När president Spencer W Kimball undervisade om att söka förlåtelse framhöll han också den viktiga principen om att förlåta andra. I samband med att han bönföll alla människor om att utveckla en förlåtande anda återgav han följande upplevelse:

”Jag kämpade med ett problem i en liten församling ... där två framstående män, ledare i samhället, var inbegripna i en långvarig och oförsonlig fejd. En del missförstånd mellan dem hade gjort dem till bittra fiender. Allteftersom dagar, veckor och månader gick blev klyftan mellan dem allt vidare. De inblandades familjer började engagera sig i frågan och till sist var nästan alla människor i församlingen inblandade. Rykten spreds, motsättningar vädrades och skvallret blev till eldstungor och det lilla samhället delades av en djup klyfta. Jag sändes dit för att klara ut det hela ... Jag [anlände] till det drabbade samhället omkring klockan 18 på söndagskvällen. Jag hade genast ett möte med de två huvudmotståndarna.

Så vi kämpade! Hur jag vädjade, varnade och uppmanade! Ingenting tycktes kunna rubba dem. Båda antagonisterna var så säkra på att just han hade rätt att det var omöjligt att få någon av dem att ge efter.

Timmarna gick — det var nu långt efter midnatt och förtvivlan tycktes omsluta platsen. Atmosfären var fortfarande förgiftad av motvilja och elakhet. Det envisa motståndet ville inte ge vika. Då hände det. Förstrött öppnade jag åter Läran och förbunden och där, mitt framför mig hade jag svaret! Jag hade läst det

President Kimball rådde kyrkans medlemmar: "Förlåt och glöm, låt inte gamla oförrätter förändra och påverka er själ och förstöra er kärlek och ert liv."

många gånger under årens lopp men det hade då ingen speciell innebörd. Men i kväll var det svaret. Det var en vädjan, en uppmaning och ett hot och det tycktes komma direkt från Herren. Jag läste det [kapitel 64] från och med sjunde versen, men de trötande gav inte med sig en tum förrän jag kom till den nionde versen. Då såg jag dem rycka till, häpna, undrande. Kunde det

vara så? Herren sade till oss alla: 'Därför säger jag eder, att I skolen förlåta varandra.'

Detta var en plikt. De hade hört det förut. De hade sagt det då de upprepade Fader vår. Men nu: '... ty den som icke förlåter sin broder hans försyndelser är fördömd inför Herren ...'

I sina hjärtan hade de kanske sagt: 'Jag kan kanske förlåta om han omvänder sig och ber om förlåtelse, men han måste ta det första steget.' Sedan tycktes de bli slagna av den sista radens fulla innebörd: '... ty en större synd vilar på honom.'

Vad? Betyder det att jag måste förlåta även om min motståndare förblir kall, likgiltig och elak? Ja, det är inget tvivel om det.

Att tro att den felande måste be om ursäkt och ödmjuka sig innan man behöver förlåta honom är ett vanligt fel. Visserligen skall den som gjort fel rätta till allt för sin del, men för den förfördelade gäller att han måste förlåta oavsett den andres attityd. Ibland kan människor finna glädje i att se den andra parten på sina knän, krälände i stoftet, men detta är inte evangeliets sätt.

Omskakade satte sig de båda männen upprätt, lyssnade, begrundade en stund och började sedan ge efter. Detta skriftställe ovanpå alla de andra skriftställen som lästs för dem fick dem på knä. Klockan två på morgonen var det två bittra fiender som skakade hand, log, bad om förlåtelse och förlät. Två män omfamnade varandra. Detta var en helig stund. Gammalt groll förläts och glömdes och fiender blev vänner igen. Ingen nämnde någonsin de gamla motsättningarna. Skeletten begravdes, skåpen fyllda med gamla torra ben låstes och nyckeln kastades bort. Allt var frid och fröjd igen"¹.

Under hela sin verksamhet uppmanade president Kimball kyrkans medlemmar att vara förlåtande: "Om det förekommer missförstånd, klara upp dem, förlåt och glöm, låt inte gamla oförrätter förändra och påverka er själ och förstöra er kärlek och ert liv. Sätt ert hus i ordning. Älska varandra och älska era grannar, era vänner, de människor som bor i närheten av er, allt eftersom Herren ger er denna kraft"².

Spencer W Kimballs lärdomar

Vi måste förlåta för att bli förlåtna.

Då förlåtelse är ett absolut krav för att få evigt liv, är det naturligt att människan undrar: Hur kan jag på bästa sätt försäkra mig om denna förlåtelse? Av många grundläggande faktorer är det en som omedelbart framstår som oundgänglig: Man måste förlåta för att bli förlåten³.

”Ty om ni förlåter människorna deras överträdelser, skall er himmelske Fader också förlåta er.

Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser.” (Matt 6:14–15)

Svårt? Naturligtvis. Herren har aldrig lovat oss en lätt väg, eller ett enkelt evangelium, eller låga normer, eller en kort måttstock. Priset är högt, men det goda som uppnås är värt allt vad det kostar. Herren själv vände andra kinden till, han lät sig själv bli slagen och misshandlad utan protester. Han led varje oförrätt utan att säga ett fördömande ord. Och hans fråga till oss alla är: ”Vad slags män bören I då icke vara!” Och hans svar till oss är: ”Sådana som jag är.” (3 Nephi 27:27)⁴

Vi måste förlåta andra uppriktigt och fullständigt.

Befallningen att förlåta och den förbannelse som följer av att man inte gör det, kunde inte uttryckas tydligare än i denna nutida uppenbarelse till profeten Joseph Smith:

”Mina lärjungar fordom sökte sak mot varandra och förlåto icke varandra av hjärtat. Fördenskull ledo de bedrövelser och tuktades hårt.

Därför säger jag eder, att I skolen förlåta varandra, ty den som icke förlåter sin broder hans försyndelser är fördömd inför Herren, ty en större synd vilar på honom.

Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor.” (L&F 64:8–10) ...

Detta är en lektion för oss idag. Många människor säger, när de skall försonas med andra, att de förlåter, men de fortsätter att

Jesus lärde: "Ty om ni förlåter människorna deras överträdelser, skall er himmelske Fader också förlåta er." (Matt 6:14)

känna illvilja, fortsätter att misstänka den andre, fortsätter att misstro den andres uppriktighet. Detta är en synd, för när en försoning har uppnåtts och när omvändelse har skett, bör var och en förlåta och glömma, omedelbart bygga upp de staket som brutits ned och återställa den tidigare enigheten.

Lärjungarna i forna dagar hade uppenbarligen sagt att de förlät och på ytan gjort de handlingar som erfordrades, men "förlåto icke varandra av hjärtat". Detta var ingen verklig förlåtelse, den hade en anstrykning av hyckleri, falskhet och undanflykter. I den förebild för bönen som Kristus gav framgår att det måste vara en handling av hjärtat och ett renande av sinnet. [Se Matt 6:12; se också verserna 14–15.] Förlåtelse innebär glömska. En viss kvinna hade "gått med på" en försoning och hade gjort de handlingar och sagt de ord som tydde på detta, hon talade med sin mun förlåtande ord. Sedan sade hon, med

flammande ögon: "Jag förlåter henne, men jag har ett minne som en elefant. Jag glömmer aldrig." Hennes låtsade förändring var värdelös och innehållslös. Hon hårbärgerade fortfarande bitterheten. Hennes vänskapliga ord var lika ett spindelnät, hennes uppbyggda stängsel var som av halm, och hon själv fortsatte att lida utan frid i sitt sinne. Och vad värre var, hon stod "fördömd inför Herren", och inför honom förblev hon i en ännu större synd än den som hon anklagade för att ha skadat henne.

Föga insåg denna motspänstiga kvinna att hon inte hade förlåtit alls. Hon hade endast gjort vissa handlingar. Hennes hjul sli-
rade och hon kom ingenstans. I det skriftställe som ovan citerats, har frasen *av hjärtat* en djup innebörd. Man måste rensa bort onda känslor och bittra tankar. Endast ord tjänar ingenting till.

"Ty se, om en människa som är ond kommer med en gåva, gör hon det med missunnsamhet. Därför tillräknas det henne som om hon hade behållit gåvan själv, och därför anses hon som ond för Gud." (Moroni 7:8)

Henry Ward Beecher uttryckte denna tanke på följande sätt: "Jag kan förlåta men jag kan inte glömma är ett annat sätt att säga jag kan inte förlåta."

Jag vill tillägga att om någon inte förlåter sin broder hans för-
syndelser *av allt sitt hjärta*, är han inte beredd att ta del av sakramentet⁵.

Vi bör överlämna domen åt Herren.

För att vara rättfärdiga måste vi förlåta, och vi måste göra det vare sig *vår motpart omvänder sig eller inte, oavsett* hur allvarlig omvändelsen är, om han ber om förlåtelse eller inte. Vi måste följa Mästarens undervisning och exempel då han sade: "I skolen säga i edra hjärtan: Gud må döma emellan mig och dig och belöna dig efter dina gärningar." (L&F 64:11) Men människor är ofta ovilliga att lämna detta åt Herren, måhända av fruktan att han kommer att vara alltför nådig och mindre sträng än vad som vore lämpligt⁶.

Vissa människor är inte endast oförmögna eller ovilliga att förlåta och glömma andras överträdelser, de går till motsatt

ytterlighet och förföljer den de anser vara en överträdare. Många brev och samtal har kommit till mig från personer som är fast beslutna att ta rättvisans svärd i egen hand och se till att en överträdare straffas. ”Den där mannen bör uteslutas”, sade en kvinna, ”och jag tänker inte vila förrän hans fall tas upp på rätt sätt.” En annan sade: ”Jag kan inte vila så länge den där personen är en medlem i kyrkan.” Ytterligare en annan sade: ”Jag går aldrig in i kapellet så länge den där personen tillåts komma in. Jag vill att hans medlemskap skall prövas.” En man gjorde till och med många resor till Salt Lake City och skrev en mängd långa brev för att protestera emot biskopen och stavs-presidenten som inte vidtog summariska disciplinära åtgärder mot en person som enligt hans åsikt bröt mot kyrkans lagar.

För dem som vill ta lagen i egna händer, läser vi återigen Herrens bestämda uttalande: ”... en större synd vilar på honom.” (L&F 64:9) Uppenbarelse fortsätter: ”I skolen säga i edra hjärtan: Gud må döma emellan mig och dig och belöna dig efter dina gärningar.” (L&F 64:11) När kända överträdelser i rätt ordning rapporteras till vederbörande ämbetsmän i kyrkan, kan den enskilde sluta tänka på saken och överlämna ansvaret till kyrkans ämbetsmän. Om dessa ämbetsmän tolererar synd bland medlemmarna, är detta ett oerhört ansvar för dem och de kommer att hållas ansvariga⁷.

Herren kommer att döma med samma mått som vi själva mäter. Om vi är hårda, bör vi inte vänta oss annat än hårdhet. Om vi är barmhärtiga mot dem som sårar oss, är han barmhärtig mot oss i våra felsteg. Om vi är oförlåtande, kommer han att lämna oss som offer för våra egna synder.

Skrifterna klargör tydligt att människan skall mätas med samma måttstock med vilken hon mäter sin nästa, men utmätandet av en gällande dom skall inte göras av lekmannen utan av rätt auktoritet i kyrkan och staten. Den slutliga domen kommer att utmätas av Herren ...

Herren kan döma människorna såväl genom deras tankar som genom vad de säger och gör, ty han känner till deras hjärtans avsikter. Men detta gäller inte för människor. Vi hör vad folk säger, vi ser vad de gör, men då vi inte kan urskilja deras tankar eller

avsikter, dömer vi ofta orätt om vi försöker förstå avsikterna och motiven bakom deras handlingar och tolka dem på vårt eget sätt⁸.

Även om det verkar svårt kan vi förlåta.

På tal om förlåtelsens anda frågade en broder mig: "Javisst, man borde göra allt det här, men hur skall det gå till? Krävs det inte en övermänniska till detta?"

"Ja", sade jag, "men vi är befallda att vara övermänniskor. Herren sade: 'Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.' (Matt 5:48) Vi är ämnen till att bli gudar, och Herren kräver fullkomning av oss."

"Ja, Kristus förlät dem som gjorde honom illa, men han var mer än människa", återtog han.

Och mitt svar blev: "Men det finns många människor som funnit det möjligt att göra detta gudomliga."

Det finns uppenbarligen många som liksom denne broder omfattar den bekväma åsikten att den förlåtelsens anda ... är mer eller mindre förbehållen personer i skrifterna eller uppdiktade personligheter och knappast kan förväntas finnas hos vanliga människor i dagens värld. Detta är inte fallet⁹.

Jag kände en ung mor som hade förlorat sin make. Familjen hade levat under små omständigheter, och försäkringsbeloppet var endast 2000 dollar [men det var som en gåva från himlen]. Försäkringsbolaget sände genast checken på beloppet så snart dödsattesten företetts. Den unga änkan beslutade sig för att spara pengarna för oförutsedda utgifter, och deponerade dem i en bank. Andra kände till hennes besparingar och en släkting övertalade henne att låna honom pengarna mot en hög ränta.

Ären gick och hon fick varken kapital eller ränta. Hon märkte att den som lånat undvek henne och kom med undvikande löften när hon frågade honom om pengarna. Nu behövde hon pengarna, men kunde inte få dem.

"Så jag hatar honom!" sade hon till mig, och hennes röst andades vrede och bitterhet, hennes ögon blixtrade. Att en frisk och stark karl kunde bedra en ung änka med en familj att försörja! "Jag avskyr honom!" upprepade hon gång på gång. Sedan

berättade jag ... för henne [om en man som förlät den som mördat hans far]. Hon lyssnade uppmärksamt. Jag såg att berättelsen gjorde intryck på henne. Då jag slutat hade hon tårar i ögonen, och hon viskade: ”Tack. Ett uppriktigt tack. Jag måste naturligtvis också förlåta min fiende. Jag tänker nu rensa ut bitterheten ur hjärtat. Jag väntar mig inte att någonsin få tillbaka pengarna, men jag överlämnar den som gjort illa i Herrens händer.”

Flera veckor senare sågs vi igen, och hon bekände att de mellanliggande veckorna varit de lyckligaste i hennes liv. En ny frid hade kommit över henne. Hon kunde be för syndaren och förlåta honom, trots att hon aldrig fick tillbaka en enda dollar¹⁰.

När vi förlåter andra befriar vi oss själva från hat och bitterhet.

Varför ber Herren dig att älska dina fiender och återgälda ont med gott? För din skull. Den person som du hatar skadas inte särskilt mycket, särskilt inte om han befinner sig långt borta och inte kommer i kontakt med dig, men hat och bitterhet fräter på ditt oförlåtande hjärta ...

Kanske Petrus hade träffat människor som fortsatte att förgripa sig på honom, och han frågade:

”Herre, hur många gånger skall min broder försynda sig mot mig och få min förlåtelse?”

Och Herren sade:

”Jag säger dig: Inte sju gånger utan sjuttio gånger sju.” (Matt 18:21–22) ...

När de har omvänt sig och kommit ner på sina knän för att be om förlåtelse kan de flesta av oss förlåta, men Herren har krävt att vi ska förlåta även om de inte omvänder sig eller ber oss om förlåtelse ...

Det borde helt klart framgå för oss att vi fortfarande måste förlåta utan vedergällning eller hämnd, för Herren kommer att göra det som är nödvändigt för oss ... Bitterhet skadar den som hyser den, den förhärdar, förtorkar och fräter upp¹¹.

Det händer ofta att förseelser begås utan att den som begår dem är medveten om det. Någoting som han har sagt eller gjort

"Förlåtelse är den undergörande ingrediens som ger oss harmoni och kärlek i hemmet eller församlingen."

misstolkas eller missförstås. Den förorättade ältar förolämpningen i sitt hjärta och bifogar till den sådant som kan ge ytterligare bränsle till elden och rättfärdiga hans slutsatser. Kanske detta är en av anledningarna till att Herren kräver att den som förorättats bör vara den som tar initiativet till samförstånd.

"Om din broder eller syster felar emot dig, skall du taga det upp emellan eder allena, och om han eller hon bekänner, skall du låta försona dig." (L&F 42:88) ...

Följer vi denna befallning eller ältar vi vår bitterhet och väntar på att den som försyndat sig mot oss ska få kännedom om det och ångerfullt böja knä inför oss?¹²

Vi blir kanske arga på våra föräldrar, eller en lärare, eller biskopen, och går in i anonymitetens mörker och förtärs av bitterhetens och hatets gift. Samtidigt som den som vi hatar fortsätter att utföra sina sysslor, föga anande det lidande som den hatande utstår, den senare lurar sig själv ...

Att sluta gå till kyrkan bara för att ställa till förtret för ledarna eller ge utlopp för sårade känslor är att lura sig själv¹³.

I den disharmoniska omgivning av hat, bitterhet och hämnd som så ofta tar sig uttryck i dagens värld, kommer förlåtelsens mjukhet som en helande balsam. Inte minst har den inverkan på den som förlåter¹⁴.

När vi förlåter andra välsignas vi med glädje och frid.

Paulus har, inspirerad av Herren Jesus Kristus, givit oss lösningen på de problem i livet som kräver förståelse och förlåtelse. ”Var i stället goda och barmhärtiga mot varandra och förlåt varandra, liksom Gud i Kristus har förlåtit er.” (Ef 4:32) Om denna anda av god, barmhärtig förlåtelse kunde föras in i varje hem så skulle själviskhet, misstro och bitterhet som nu splittrar så många hem försvinna och människor skulle leva i frid¹⁵.

Förlåtelse är den undergörande ingrediens som ger oss harmoni och kärlek i hemmet eller församlingen. Utan den finns där stridigheter. Utan förståelse och förlåtelse uppkommer missköligheter, följda av disharmoni. Denna skapar illojalitet i hem, i grenar och i församlingar. Förlåtelse, å andra sidan, står i samklang med evangeliets anda, med Kristi ande. Detta är den ande vi alla måste äga om vi vill få förlåtelse för våra egna synder och stå oklanderliga inför Gud¹⁶.

Ofta kommer vår stolthet i vägen och blir en stötsten. Men var och en av oss borde ställa frågan: ”Är stoltheten viktigare än friden?”

Alltför ofta låter den som åstadkommit mycket gott stoltheten beröva honom den rika belöning han annars gjort sig förtjänt av. Vi bör alltid bära säck och aska, ett förlåtande hjärta och en botfärdig ande. Vi bör alltid vara villiga att visa äkta ödmjukhet som publikanen gjorde [se Luk 18:9–14], och be Herren hjälpa oss förlåta¹⁷.

Så länge som jordelivet varar lever och arbetar vi med ofullkomliga människor, och det kommer att förekomma missförstånd, förolämpningar och sårade känslor. De bästa motiv blir ofta missförstådda. Det är tillfredsställande att finna många som, i sin själsliga storhet, har fått ordning på sina tankar, svält sin stolthet och förlåtit det som de har uppfattat som personliga förolämpningar. Otaliga andra som har vandrat kritiska, ensamma, törnbe-

strödda stigar i ett eländigt tillstånd, har slutligen accepterat tillrättavisning, erkänt fel, rensat sitt hjärta från bitterhet och återigen funnit frid, den dyrbara frid som är så iögonfallande i sin frånvaro. Och klandersjukans och bitterhetens vanmakt, och det resulterande utanförskapet, har gett vika för värme och ljus och frid¹⁸.

Det kan ske. Människan kan besegra sig själv. Människan kan segra. Människan kan förlåta alla som handlat illa mot henne och fortsätta framåt och erhålla *frid* i detta liv och evigt liv i det tillkommande¹⁹.

Om vi kunde eftersträva fred och själva ta initiativet till att lösa meningsskiljaktigheter — om vi kunde förlåta och glömma av hela vårt hjärta — om vi kunde rena vår egen själ från synd, anklagelser, bitterhet och skuldkänslor innan vi kastar sten på andra — om vi kunde förlåta alla verkliga och inbillade förolämpningar innan vi ber om förlåtelse för våra egna synder — om vi kunde betala våra skulder, stora som små, innan vi tvingar våra gäldenärer att betala oss — om vi kunde frigöra våra egna ögon från förblindande bjälkar innan vi förstörar flisorna i andras ögon — vilken underbar värld det här skulle vara då! Skilsmässorna skulle skäras ner till ett minimum. Domstolarna skulle bli fria från obehagliga rutinärenden. Familjelivet skulle bli himmelskt. Rikets uppbyggande skulle gå framåt i ökad takt och den frid som övergår allt förstånd [se Fil 4:7] skulle till oss alla skänka den glädje och lycka som ”människohjärtat inte kunnat ana”. [1 Kor 2:9]²⁰

Må Herren välsigna oss alla att vi ständigt i vårt hjärta ska bära den sanna botfärdighetens och förlåtelsens anda tills vi har fullkomnats, och söka efter de upphöjelsens härligheter som väntar de mest trofasta²¹.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Gå igenom berättelsen på sidorna 91–93. Varför är det ibland så svårt för människor att förlåta varandra? Vad innebär orden ”ty en större synd vilar på honom” (L&F 64:9) för dig?

- Gå igenom Matteus 6:14–15, som citerades av president Kimball på sidan 94. Varför tror du att vi måste förlåta varandra för att erhålla Herrens förlåtelse?
- Vilka attityder och handlingar visar att vi har förlåtit andra på ett helhjärtat och fullständigt sätt? (Se s 94–96.) Varför måste förlåtelse vara en ”handling av hjärtat”?
- Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 96. Vilka evangelie-lärdomar kan hjälpa oss att vara villiga att överlämna domen åt Herren?
- När du läser berättelsen om den unga modern på sidorna 98–99, sök då efter vad som först hindrade henne från att förlåta och vad som slutligen gjorde det möjligt för henne att förlåta. Hur kan vi övervinna de hinder som inkräktar på vår önskan och våra försök att förlåta andra?
- Vilka är några följder av att vägra förlåta? (Se s 99–102.) Vilka välsignelser har du erfarit av att förlåta andra? Fundera över hur du ska tillämpa förlåtelsens anda i dina relationer med andra.

Skriptställen som hör till detta ämne: Matteus 5:43–48; Lukas 6:36–38; Kolosserbrevet 3:12–15; L&F 82:23

Slutnoter

1. *Förlåtelsens under*, s 240–241.
2. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 243.
3. *Förlåtelsens under*, s 225.
4. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 74.
5. *Förlåtelsens under*, s 226–227.
6. *Förlåtelsens under*, s 241–242.
7. *Förlåtelsens under*, s 227–228.
8. *Förlåtelsens under*, s 230–231.
9. *Förlåtelsens under*, s 244.
10. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 71–72; eller *Förlåtelsens under*, s 249–250.
11. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 191, 192.
12. *Faith Precedes the Miracle*, s 194, 195.
13. ”Att lura sig själv”, *Nordstjärnan*, jan 1973, s 14, 15.
14. *Förlåtelsens under*, s 229.
15. *Förlåtelsens under*, s 253–254.
16. *Förlåtelsens under*, s 236.
17. *Förlåtelsens under*, s 253.
18. Conference Report, apr 1955, s 98.
19. *Förlåtelsens under*, s 256.
20. *Faith Precedes the Miracle*, s 195–196.
21. Conference Report, okt 1949, s 134.

"Om den Helige Anden blir åtlydd kommer [han] att leda, inspirera och varna. Han avvärjer den ondes påverkan."

Skydda oss mot onda inflytanden

*Jesu Kristi evangelium erbjuder oss
kraft och beskydd mot vår tids ondska.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

President Spencer W Kimball lärde att striden mot Satan och hans styrkor ”inte är en liten skärmytsling mot en halvhjärtad motståndare, utan en storslagen strid mot en fiende som är så mäktig, förankrad och organiserad att vi förmodligen blir besegrade om vi inte är starka, vältränade och vaksamma”.¹

När han i sin ungdom verkade som missionär i Centrala stater-
nas mission skrev han ner i sin dagbok en upplevelse som
illustrerar hans beslutsamhet att stå emot frestelser. Han färdades
på ett tåg till Chicago i Illinois när en man kom fram till honom.
”[Han] försökte få mig att läsa en vulgär bok med oanständiga
bilder. Jag berättade för honom att det inte tilltalade mig. Då bör-
jade han fresta mig med att jag skulle följa med honom i Chicago
och jag visste att han skulle leda mig ner till helvetet. Jag fick tyst
på honom, men när han hade gått kunde jag känna hur mina kin-
der rodnade av skam i en timme. Jag tänkte: ’O, hur hårt Satan,
genom sina smådjävlar, försöker leda ungdomarna vilse.’ Jag tack-
ade Herren för att jag hade kraft nog att stå emot”².

Spencer W Kimballs lärdomar

**Satan är verklig och använder alla sätt
han kan för att försöka förgöra oss.**

I dessa förkonstlingens och villfarelsens dagar avpersonaliserar
man inte bara Gud utan också djävulen. Enligt denna åsikt är
Satan en myt, användbar att hålla folk på mattan under mindre

upplysta tidevarv, men föråldrad i vår bildade tidsålder. Ingenting kunde vara längre från sanningen. Satan är i högsta grad en personlig andevarelse. Men utan dödlig kropp. Hans önskan att fjättra var och en av oss till sig, är lika nitisk i sin ogudaktighet som vår Faders rättfärdiga önskan att föra oss till sitt eget eviga rike³.

Att känna till var faran finns och kunna känna igen den i alla dess yttringar ger möjlighet att skydda sig. Den onde är uppmärksam. Han är alltid redo att bedra och hans offer är alla de oförsiktiga, de ovarsamma, de upproriska⁴.

Oavsett vem som får ondskans speciella uppmärksamhet vid någon given tidpunkt, söker han göra alla människor ”olyckliga liksom han själv är”. (2 Nephi 2:27) Han söker verkligen ”göra hela människosläktet olyckligt”. (2 Nephi 2:18) Han har ett mål som han inte avviker från och han är klipsk och outtröttlig i sina ansträngningar att uppnå detta mål⁵.

Petrus varnade oss: ”Var nyktra och vaksamma. Er motståndare djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall sluka.” (1 Petr 5:8; se också Matt 24:24.)

Och Frälsaren sade att även de utvalda skulle bli bedragna av Lucifer om det var möjligt. [Se J S skrifter 1:22.] [Lucifer] använder sin logik till att förvirra, och sina ursäkter till att förgöra. Han förändrar meningar, öppnar dörrar en centimeter i taget, och leder från renaste vitt genom hela skalan av grått till det mörkaste svart⁶.

Ärkebedragaren har studerat varje tänkbart sätt att uppnå sina målsättningar, han använder varje redskap, varje tänkbart knep. Han tar över, förvränger och maskerar allting som skapats till människans nytta ... så att han kan ta över deras sinne och fördärva deras kropp och göra anspråk på dem.

Han sover aldrig — han är ihärdig och uthållig. Han analyserar noggrant sitt problem och går sedan till verket med flit och på ett metodiskt sätt för att uppnå detta syfte. Han använder alla fem sinnen och människans naturliga hunger och törst för att leda bort henne. Han förväntar sig motstånd och förbereder sig på det. Han använder tid och rum och lägliga tillfällen. Han är ståndaktig och övertygande och skicklig. Han använder användbara

ting som radio, television, det tryckta ordet, flygplan och bil för att förvränga och skada. Han använder människans behov av umgänge, hennes ensamhet, alla hennes behov för att leda henne vilse. Han utför sitt verk vid det mest gynnsamma tillfället på de mest imponerande platserna med de mest inflytelserika människor. Han förbiser inte någonting som bedrar och förvränger och korrumpierar. Han använder pengar, makt och styrka. Han lockar människan och angriper hennes svagaste punkt. Han tar det goda och skapar fulhet ... Han använder varje konstgrepp för att bryta ner människan⁷.

Vedersakaren arbetar på ett utstuderat sätt. Han är listig. Han vet att han inte kan förmå goda män och kvinnor att omedelbart begå stora synder. Därför arbetar han slugt, han viskar halvsnaningar tills hans tilltänkta offer följer honom⁸.

Med Herrens hjälp kan vi motstå onda inflytanden.

Om vi vill undfly den ondes dödliga anslag och hålla vårt hem och vår familj rena och fullständigt befästa mot alla förgörande inflytanden som stormar omkring oss, måste vi ha hjälp av ... Skaparen själv. Det finns endast ett säkert sätt och det är genom Herrens Jesu Kristi evangelium och genom lydnad till dess grundläggande och inspirerade lärdomar⁹.

I alla människors liv förekommer konflikter mellan gott och ont, mellan Herren och Satan. Var en och som uppnått eller passerat ansvarighetsåldern åtta år, och som på rätt sätt och med omvändelse i sitt hjärta döpts, erhåller den Helige Anden. Denne medlem av gudomen kommer om han blir åttlydd, att leda, inspirera och varna. Han avvärjer den ondes påverkan¹⁰.

Han som har större styrka än Lucifer, han som är vår borg och vår styrka, kan stödja oss när vi är svårt frestade. Medan Herren aldrig med tvång tar någon ut ur synden eller ur frestarens händer, brukar han sin Ande för att mana syndaren att göra det själv med gudomlig hjälp. Och den människa som ger efter för Andens ljuva inflytande och maningar och gör allt som står i hennes förmåga för att behålla en botfärdig attityd, den människan garanteras beskydd, makt, frihet och glädje¹¹.

Satan ... kämpade för att bringa Mose till underkastelse ...

”Moses, du människoson, tillbed mig”, frestade djävulen, med löften om världar och lyx och makt ...

Profeten befallde: ”Gå bort, Satan.” (Moses 1:16) Lögnaren, frestaren, djävulen var ovillig att ge upp detta tänkbara offer, och var nu rasande och ”ropade ... med hög röst, piskade marken och befallde och sade: Jag är den Enfödde, tillbed mig.” (Moses 1:19)

Mose kände igen bedrägeriet och såg mörkrets makt och ”helvetets bitterhet”. Här var en kraft som inte var lätt att bekämpa eller fördriva. Förfärad ropade han till Gud och befallde sedan med ny kraft:

”Jag vill icke upphöra med att åkalla Gud ... ty hans härlighet har vilat på mig, och därför kan jag skilja mellan honom och dig ... I den Enföddes namn, gå bort, Satan.” (Moses 1:18, 21)

Inte ens Lucifer ... hela människosläktets ärkefiende, kan motstå kraften i Guds prästadöme. Skälvande, förbannande, med gråt och sorg och tandagnisslan avvek han från den segerrike Mose¹².

Vi måste vara beredda att modigt stå emot Satan ... och inför furstar och väldigheter och mörkrets härskare. Vi behöver Guds hela vapenrustning så att vi må stå emot. [Se Ef 6:12–13.]¹³

”Tag på er hela Guds vapenrustning” förmanade Paulus. [Ef 6:11] Med detta gudomliga inflytande och beskydd kan vi urskilja motståndarens bedrägerier i vilka lockande ord och rationaliseringar de än ges och vi kan ”stå emot på den onda dagen och behålla fältet, sedan [vi] fullgjort allt”. [Se Ef 6:13.]¹⁴

Vi får inte hemfalla åt ens den minsta frestelse.

Allvarliga synder kommer in i våra liv efter det att vi gett efter för små frestelser. Man faller sällan i djup överträdelse utan att först ha gett efter för de mindre synderna som öppnar dörren för de större. Någon sade en gång på tal om en viss synd: ”En hederlig man blir inte plötsligt ohederlig, lika litet som en välskött åker plötsligt fylls av ogräs.”

Det är ytterst svårt, om inte omöjligt, för djävulen att komma in genom en dörr som är stängd. Han tycks inte ha några nycklar att öppna låsta dörrar med. Men om en dörr står en smula på

glänt får han in en tå, och snart får han in foten, sedan benet och kroppen och huvudet, och till sist är han helt inne.

Denna situation påminner om fabeln om kamelen och hans herre som färdades över öknens sanddyner när det blåste upp till storm. Resenären satte snabbt upp sitt tält och drog igen tältduken för att skydda sig mot den rasande sandstormen. Kamelen lämnades naturligtvis utanför. Den vinande stormen slungade sanden mot hans kropp och in i ögon och näsborrar, och till sist härdade han inte ut, utan tiggde om att bli insläppt i tältet.

”Här finns bara plats åt mig”, sade resenären.

”Men kan jag inte få sticka in bara nosen, så att jag får andas luft som inte är fylld med sand?” bad kamelen.

”Nåja, det kan du väl få”, svarade resenären. Han gläntade en smula på tältöppningen, och kamelens långa nos kom in. Nu hade kamelen det bra! Men snart tröttnade kamelen på sanden som plågade hans ögon och öron ...

”Sanden som rörs upp av vinden river som sandpapper mot huvudet. Kan jag inte få stoppa in huvudet?”

Återigen tänkte resenären att det inte kunde skada honom att ge efter, för kamelens huvud skulle bara ta upp övre delen av tältet, som han själv inte använde. Kamelen stoppade alltså in huvudet och var nöjd igen — men bara en kort stund.

”Bara framkroppen”, tiggde han, och åter gav resenären med sig och snart var kamelens skuldror och framben inne i tältet. På samma sätt, genom vädjan och eftergifter, var slutligen kamelen helt och hållet inne i tältet. Men nu var det alltför trångt för båda, och kamelen sparkade ut resenären i sandstormen.

Liksom kamelen tar Lucifer lätt herraväldet om man ger efter för hans första lockelser. Snart tystnar samvetets röst helt, den onda makten har fullständigt herravälde, och dörren till frälsning stängs tills en fullständig omvändelse öppnar den igen.

Vikten av att inte på minsta sätt falla undan för frestelser understryks av Frälsarens exempel. Insåg han inte faran när han var på berget med sin fallne broder, Lucifer, och frestades svårt av denne frestelsernas mästare? Han kunde ha öppnat dörren och lekt med faran och sagt: ”Nå, jag skall lyssna på ditt förslag,

Satan. Jag behöver inte ge efter, jag behöver inte acceptera något — men jag skall lyssna.”

Kristus resonerade inte så. Han klippte snabbt och resolut av diskussionen och befallde: ”Gå bort, Satan!” Dessa ord hade innebörden ”Försvinna ur min åsyn — stanna inte nära mig — jag vill inte lyssna — jag vill inte ha något med dig att göra.” Sedan står det: ”Då lämnade djävulen honom.” [Matt 4:10–11]

Detta borde vara vårt mönster, om vi vill förebygga synden hellre än att ställas inför den mycket svårare uppgiften att bota den. När jag studerar berättelsen om Återlösaren och hans frestelser blir jag förvissad om att han använde sin energi till att uppbygga sin styrka att motstå frestelser hellre än att kämpa med dem för att övervinna dem¹⁵.

Rätt beslut nu kan hjälpa oss att motstå frestelser senare.

Ett av de grundläggande sakerna varje person måste göra är att fatta beslut. Dussintals gånger om dagen kommer vi till skiljevägar och måste bestämma vilken väg vi vill gå. En del alternativ är långa och svåra men de för oss i rätt riktning mot vårt slutliga mål; andra är korta, breda och trevliga med de viker av i fel riktning. Det är viktigt att hålla vårt slutliga mål klart i sikte så att vi inte blir distraherade vid varje skiljeväg av ovidkommande frågor: Vilket är den trevligaste eller bekvämaste vägen? eller: Vilken väg tar andra?

Det är lättast att fatta rätta beslut om vi gör det långt i förväg när vi har det slutliga målet i sinnet, detta bespar oss mycket smärta vid skiljevägen när vi är trötta och svårt frestade.

När jag var liten bestämde jag mig en gång för alla att jag aldrig skulle smaka te, kaffe, tobak eller alkohol. Jag har funnit att denna starka beslutsamhet har räddat mig många gånger undan vissa upplevelser. Det har funnits många tillfällen då jag kunde ha läppjat på eller rört eller smakat på det, men mitt orubbliga beslut gav mig en god anledning och verklig styrka att stå emot ...

Tiden för att bestämma att vi inte nöjer oss med någonting mindre än att kunna leva för evigt med vår Fader är nu. Då kan varje val vi gör påverkas av vårt beslut att inte låta någonting störa uppnåendet av detta största mål¹⁶.

Utveckla självdisciplin så att ni inte om och om igen måste besluta vad ni ska göra när ni ställs inför samma frestelse gång på gång. Ni behöver bara besluta vissa saker *en* gång!

Vilken stor välsignelse det är att slippa vändas om och om igen över en frestelse. Att göra det är tidsödande och ytterst riskabelt¹⁷.

Vi kan skjuta ifrån oss vissa saker en gång för alla och sedan vara av med dem! Vi kan fatta ett enstaka beslut om vissa ting som vi vill införliva i vårt liv och sedan göra dem till våra egna — utan att behöva fundera och besluta igen hundratals gånger vad det är vi vill göra och vad vi inte vill göra.

Obeslutsamhet och modfärdighet är klimat som Vedersakaren lever i, för han kan tillfoga människosläktet stor skada i sådana miljöer ... Om du inte har bestämt dig än, så besluta dig för att besluta!¹⁸

Hur underbart det vore om vi kunde få varje pojke och flicka i kyrkan att under sin barndom bestämma sig för att säga: ”Jag ska aldrig underkasta mig Satan eller någon som vill att jag ska förgöra mig själv”¹⁹.

Man upphör med onda gärningar innan man påbörjat dem. Det goda livets hemlighet är att skydda och förebygga. De som faller för det onda är vanligen sådana som försatt sig själva i ett utsatt läge²⁰.

Vi motstår vedersakaren när vi erkänner våra svagheter och strävar efter att övervinna dem.

Eftersom jag växt upp på en bondgård visste jag, att när grisarna hade kommit ut skulle jag först titta på hålen som de hade rymt igenom tidigare. När kon gav sig av från ängen för att söka grönare betesmarker någon annanstans, visste jag var jag först skulle titta efter var hon kommit ut. Det var troligast det ställe där hon hade hoppat över stängslet tidigare, eller där stängslet hade gått sönder. På samma sätt vet djävulen var han skall fresta oss, var han skall sätta in sina kraftiga stötar. Han finner det ömma stället. Där man har varit svag tidigare blir man lättast frestad igen²¹.

Ondskan tycks alltid finnas runt omkring oss ... Vi måste således ständigt vara på vår vakt. Vi gör upp en lista över våra svagheter och arbetar på att övervinna dem²².

President Kimball sade att om vi ska kunna gardera oss mot vedersakaren så behöver vi "hålla [oss] vid ledstången".

De flesta av oss [har] sårbara punkter genom vilka vi kan råka illa ut om vi inte skyddar och immuniserar oss på lämpligt sätt ...

Historien ger många exempel på styrka och stolthet hos såväl enskilda som hos stater, som dukat under för en attack mot den svaga punkten. Dessa punkter var ofta, åtminstone ytligt sett, av fysisk art, men Lucifer och hans följeslagare känner allas vanor, svagheter och sårbara punkter och drar fördel av dessa för att leda oss till andlig undergång. Hos en kan det vara alkoholtörst, en annan kan ha en omätlig hunger. En annan har låtit sin könsdrift dominera, en annan älskar pengar och den lyx och bekvämlighet man kan köpa för dem, en annan traktar efter makt och så vidare²³.

Låt dem som har onda tendenser vara ärlig och erkänna sin svaghet. Jag talar om för er att Herren inte placerar någon synd i vårt liv. Han har inte gjort någon människa ogudaktig ... Synd tilläts i världen och Satan tilläts att fresta oss, men vi har vår handlingsfrihet. Vi kan synda eller leva rättfärdigt, men vi kan inte undfly ansvaret. Att skylla på Herren för vår synd, att säga att den är medfödd och inte kan kontrolleras, är billigt och fegt. Att skylla våra synder på våra föräldrar och vår uppväxt är bortförklararens metod. Ens föräldrar kan ha misslyckats, vår bakgrund kan ha varit nedslående, men som söner och döttrar till den levande Guden har vi inom oss kraften att höja oss över våra omständigheter, att förändra vårt liv²⁴.

Vi vädjar till folk överallt: "Underordna er därför Gud. Stå emot djävulen, så skall han fly bort från er." (Jak 4:7) ...

Det finns somliga som har en känsla av oro på grund av förhållandena i världen och ondskans växande skuggor, men Herren sade "om I ären beredda skolen I icke frukta" (L&F 38:30), och vidare, "Frid lämnar jag efter mig åt er. ... Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa." (Joh 14:27)²⁵

Som sista dagars heliga måste vi ständigt vara vaksamma. Var och en och varje familj kan skydda sig mot vedersakarens slungor och pilar och förbereda sig för Herrens stora dag genom att hålla fast vid ledstången, utöva större tro, omvända sig från sina synder och tillkortakommanden samt ivrigt engagera sig i hans rikets verk på jorden, vilket är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Häri ligger den enda sanna lyckan för alla vår Faders barn²⁶.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Vilka av president Kimballs lärdomar om Satan och hans metoder tycker du är till hjälp och varför? (Se s 105–107.)
- Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 107. På vilka sätt kan Herren hjälpa oss att stå emot det onda? (På sidan 105 finns en berättelse som åskådliggör detta.) När har du fått sådan hjälp?

- Läs fabeln på sidan 109. Varför tror du att resenären tillät kamelen att komma in i hans tält? Fundera över hur Frälsaren motstod frestelser. (Se s 109–110.) Nämn några sätt varpå föräldrar kan hjälpa sina barn att känna igen och motstå även de obetydligaste av frestelser.
- Gå genom andra hela stycket på sidan 110. Jämför processen att förebygga synden med att bota dem.
- President Kimball sade: ”Det är lättast att fatta rätta beslut om vi gör det långt i förväg” (s 110). Hur kan ditt liv påverkas av tidiga beslut som att hålla bud som visdomsordet? (På sidan 110 finns ett exempel.) Vilka beslut om att lyda evangeliet har du fattat en gång för alla?
- Begrunda president Kimballs iakttagelser av sina grisar och sin ko (s 111). Vad har vi för nytta av att erkänna våra svagheter och ta ansvar för dem?

Skriftställen som hör till detta ämne: 1 Korintierbrevet 10:13; 1 Nephi 15:23–25; Helaman 5:12; Ether 12:27; L&F 10:5

Slutnoter

1. Conference Report, områdeskonferens i Brisbane i Australien 1976, s 19.
2. ”The Mission Experience of Spencer W Kimball”, *Brigham Young University Studies*, hösten 1985, s 126.
3. *Förlåtelsens under*, s 28.
4. *Förlåtelsens under*, s 187.
5. ”Rättfärdiga kvinnors roll”, *Nordstjärnan*, maj 1980, s 154.
6. ”President Kimball talar ut om moral”, *Nordstjärnan*, apr 1981, s 174.
7. ”How to Evaluate Your Performance”, *Improvement Era*, okt 1969, s 12.
8. ”Omvändelsens evangelium”, *Nordstjärnan*, mar 1983, s 2.
9. *Nordstjärnan*, okt 1979, s 8.
10. *Förlåtelsens under*, s 24.
11. *Förlåtelsens under*, s 156.
12. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 87, 88.
13. ”The Blessings and Responsibilities of Womanhood”, *Ensign*, mar 1976, s 71.
14. *Faith Precedes the Miracle*, s 219.
15. *Förlåtelsens under*, s 188–190.
16. ”Beslut: Varför det är viktigt att göra något nu”, *Nordstjärnan*, sep 1971, s 273.
17. ”President Kimball Speaks Out on Planning Your Life”, *New Era*, sep 1981, s 50.
18. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 39.
19. Conference Report, områdeskonferens i Manilla på Filippinerna 1975, s 5.
20. *Förlåtelsens under*, s 24.
21. *Förlåtelsens under*, s 152.
22. *Förlåtelsens under*, s 184.
23. *Förlåtelsens under*, s 191–192.
24. *An Apostle Speaks to Youth—Be Ye Clean: Steps to Repentance and Forgiveness* (broschyr, 1970), s 13.
25. *Nordstjärnan*, aug 1974, s 336.
26. *Nordstjärnan*, apr 1983, s 6

Att leva förutseende: Tillämpa principerna om oberoende och beredskap

Att leva klokt och förutseende är en livsstil som bygger upp karaktären och utökar vårt timliga, sociala, känslomässiga och andliga välbefinnande.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

Som ett ungt par visste Spencer W Kimball och hans hustru Camilla ”att de inte var rika. Men de hade arbete och duglighet. De visste hur de skulle handha sina pengar, leva inom sina tillgångar och spara för framtiden”¹.

Paret Kimball levde under tider av vidsträckta ekonomiska svårigheter — första världskriget (1914–1918), den stora ekonomiska depressionen (1929–1939) och andra världskriget (1939–1945). President Kimball drog följande slutsats av dessa prövningar: ”Vad jag har sett med mina egna ögon gör mig rädd för att inte göra vad jag kan för att skydda mig mot katastrofer”².

Bland de ting han såg var hur andra kämpade: ”Ända sedan jag var liten har jag hört bröderna säga: ’Gör er skuldfria och håll er skuldfria.’ Under några år arbetade jag inom bankväsendet och fick då se den fruktansvärda situation som många människor hamnat i därför att de nonchalerat detta viktiga råd.”

Förutom sitt bankarbete förde Spencer räkenskapsböcker för några av de lokala butikerna. ”Något som chockerade mig var att i böckerna finna räkenskaper för många av de personer i samhället som jag kände. Jag kände dem. Jag visste ungefärligen vilken inkomst de hade och sedan såg jag hur pengar rann igenom deras fingrar. Med andra ord: ’Jag såg att de köpte sina kläder, sina skor, allting de hade på kredit.’

*"Låt oss praktisera principerna om den
enskildes och familjens beredskap i vårt dagliga liv."*

Och jag fann att det var min plikt att skriva deras faktura i slutet av varje månad. Och många av dem kunde inte betala i slutet av månaden. De kunde inte ens betala avbetalningarna som var uppgjorda åt dem. Och eftersom jag var uppvuxen i ett hem som tog hand om sina medel kunde jag inte förstå det. Jag kunde förstå hur en person kunde ta lån för att köpa ett hem eller kanske till och med ta lån för att köpa en bil. Men jag kunde aldrig helt förstå hur någon kunde bära kläder som de inte ägde. Eller äta mat som de var tvungna att köpa 'på kredit'.³

I sina lärdomar tog president Kimball inte bara upp ekonomiska ämnen utan också andra frågor som har att göra med att leva förutseende, till exempel personligt ansvar, arbete, egen matproduktion och hemförråd. Han sade: "Låt oss praktisera principerna om den enskildes och familjens beredskap i vårt dagliga liv. 'Om I ären beredda skolen I icke frukta.' (L&F 38:30)"⁴

Spencer W Kimballs lärdomar

Vi är ansvariga för vårt eget sociala, känslomässiga, andliga, fysiska och ekonomiska välbefinnande.

Kyrkan och dess medlemmar är befallda av Herren att vara självständiga och oberoende. (Se L&F 78:13–14.)

Ansvaret för varje persons sociala, känslomässiga, andliga, fysiska eller ekonomiska välfärd vilar först och främst på honom själv, för det andra på hans familj och för det tredje på kyrkan — om han är en trofast medlem.

Ingen sann sista dagars helig vill, så länge han är fysiskt eller känslomässigt i stånd till att försörja sig, frivilligt flytta bördan av sin egen eller sin familjs välfärd på någon annan. Under inspiration från Herren och med sitt eget arbete vill han så länge han kan, försörja sig själv och sin familj med livets andliga och timliga förnödenheter. (Se 1 Tim 5:8.)⁵

När vi reser och besöker människorna över hela jorden inser vi vårt folks stora timliga behov. Och när vi längtar efter att hjälpa dem förstår vi hur ytterst viktigt det är att de lär sig denna stora läxa: i andligt avseende når vi som högst när vi besegrar köttet.

Vi bygger upp karaktärer när vi uppmuntrar vederbörande att ta hand om sina egna behov⁶.

Inga filosofier, ursäkter eller bortförklaringar kommer någonsin att ändra det fundamentala behovet av självständighet. Det är så därför att:

”All sanning och all intelligens har självständig handlingskraft i den sfär, vari Gud har satt dem. Annars finns det ingen tillvaro.” (L&F 93:30) Herren förklarar att däri ligger ”människans handlingsfrihet” (L&F 93:31), och med denna handlingsfrihet kommer ansvar för sig själv. Med denna handlingsfrihet kan vi höja oss till härlighet eller falla i fördömelse. Må vi enskilt och kollektivt alltid vara självständiga. Detta är vårt arv och vår skyldighet⁷.

Vi har kraftigt betonat personlig beredskap och familjeberedskap. Jag hoppas att varje medlem i kyrkan ger ett passande gensvar på undervisningen. Jag hoppas också att vi förstår och betonar det positiva och inte det negativa. Jag tycker om Hjälpföreningens sätt att undervisa om den enskildes och familjens beredskap som ”förtänksamt leverne”. Detta innebär en hushållning [klokt handhavande] av våra resurser, en vis planering av ekonomin, full omsorg om den personliga hälsan och tillräcklig förberedelse för utbildning och yrkesutveckling, och samtidigt ge lämplig uppmärksamhet åt såväl produktion [av mat] och lagring i hemmet såväl som utveckling av känslomässig styrka⁸.

Vi har fått rådet att producera egen mat och bygga upp ett hemförråd.

Herren har manat sitt folk att spara för sämre tider, förbereda sig för svåra tider och lägga undan åt nödsituationer, ett årsförråd eller mer av livets nödtröft så att när floden kommer, jordbävningen, hungersnöden, orkanen, livets stormar, så kan vår familj klara sig igenom de mörka dagarna⁹.

Vi uppmuntrar er att odla alla grönsaker och all frukt som ni rimligen kan på er egen mark. Bärbuskar, vindruvor, fruktträd — plantera dem om de passar i ert klimat. Odlar grönsaker på er egen mark och ät dem. Till och med de som bor i lägenheter kan

för det mesta odla lite i krukor. Utrön det bästa sättet att producera er egen mat. Ansa och sköt era trädgårdar och gör dem både vackra och fruktbara. Om ni har barn i hemmet bör ni också låta dem delta i detta arbete, genom att ge dem uppgifter¹⁰.

Jag hoppas att vi förstår att en trädgård ... kan vara till stor nytta när det gäller att minska matkostnaderna och ge oss goda färska frukter och grönsaker, men att den ger mycket mer än detta. Vem kan mäta värdet av den där speciella pratstunden mellan dotter och pappa när de rensar ogräs eller vattnar i trädgården? Hur bedömer vi det goda som uppkommer genom såddens och odlandets uppenbara lektioner och skördens eviga lag? Och hur mäter vi familjens samhörighet och samarbete som måste åtfölja en framgångsrik konservering? Ja, vi lägger våra resurser på lager, men kanske ännu bättre är de lektioner ur livet som vi lär oss när vi *lever förtänksamt*¹¹.

Vi uppmuntrar familjerna att ha detta årsförråd till hands och vi säger om och om igen, och upprepar ständigt Herrens ord då han säger: "Varför kallar ni mig 'Herre, Herre', när ni inte gör vad jag säger?" [Luk 6:46] Hur tomt är det inte då de sätter sin så kallade andlighet i verksamhet och ropar på honom med hans viktiga namn, men underlåter att göra det han säger¹².

När vi blir mer välbärgade och vårt bankkonto stiger kommer en känsla av trygghet till oss och vi känner ibland att vi inte behöver det förråd som bröderna föreslagit ... Vi måste komma ihåg att förhållanden kan ändras och att ett årsförråd av grundläggande förnödenheter kan komma att bli mycket uppskattat av oss eller andra. Så vi gör klokt i att lyssna till det som vi blivit tillsagda och följa det till punkt och pricka¹³.

Vi bör arbeta för det vi får.

Jag tror att människorna bör hjälpa sig själva under alla faser av sitt liv. De bör plöja, plantera, odla och skörda och inte förvänta sig att deras tro skänker dem bröd¹⁴.

Arbete är en andlig nödvändighet likaväl som en ekonomisk nödvändighet¹⁵.

"Arbete medför lycka, självaktning och framgång. Det är det medel varigenom allting fullbordas, det är motsatsen till lättja."

Arbete medför lycka, självaktning och framgång. Det är det medel varigenom allting fullbordas, det är motsatsen till lättja. Vi är befallda att arbeta. (Se 1 Mos 3:19.) Att försöka uppnå vår timliga, sociala, känslomässiga eller andliga välfärd genom allmosor är ett brott mot den gudomliga befallningen att vi ska arbeta för det vi får¹⁶.

Vi kan inte alltför ofta bli påmindna om att kyrkans välfärdsbistånd är i grunden andligt och att dessa andliga rötter skulle försvinna om vi någonsin tillät något sådant som en understödsfilosofi att komma in i vårt välfärdsprogram. Alla som får hjälp kan göra någonting. Låt oss följa kyrkans ordning i detta avseende och se till att alla som får ger av sig själva i gengäld. Må vi vara på vår vakt emot att acceptera världsliga ersättningar för planen att ta hand om Herrens fattiga på hans eget sätt¹⁷.

Herrens sätt bygger upp personlig självaktning och utvecklar och botar den enskildes värdighet, medan världens sätt trycker ner den enskildes syn på sig själv och orsakar djup förbittring.

Herrens sätt får den enskilde att påskynda sina ansträngningar att på nytt bli ekonomiskt oberoende, även om han har tillfälliga behov, på grund av speciella omständigheter, att få hjälp och bistånd. Världens sätt fördjupar den enskildes beroende av välfärdsprogram och har en tendens att få honom att kräva mer i stället för att uppmuntra honom att återvända till ekonomiskt oberoende.

Herrens sätt hjälper våra medlemmar att själva få ett vittnesbörd om arbetets evangelium. För arbete liksom produktivitet är viktigt för mänsklig lycka. Världens sätt lägger emellertid större och större betoning på ledig tid och på att undvika arbete¹⁸.

Det är rätt att arbeta. Varje man, kvinna och barn bör arbeta. Även små barn bör lära sig att dra sitt strå till stacken, att hjälpa till med hushållsarbetet och trädgårdsarbetet, att plantera trädgårdar, plantera träd, plocka frukt och göra allting som behöver utföras, eftersom det bygger upp deras karaktär och stärker deras tro och karaktär.

Vi vill att ni föräldrar ska skapa arbetstillfällen åt era barn. Insistera på att de gör sina skolläxor. Låt dem inte leka hela tiden. Det finns en tid för lek, en tid för arbete och en tid för studier. Förvissa dig om att dina barn växer upp på det sätt som du vet att de borde växa upp på.¹⁹

Arbete bör vara den förhärskande principen i våra kyrkomedlemmars liv. (Se L&F 42:42; 75:29; 68:30–32; 56:17.)²⁰

Vi kan bli ekonomiskt oberoende genom att spara, undvika skulder och leva inom våra tillgångar.

Är du beredd på och försäkrad mot död, sjukdom eller en långvarig, förlamande sjukdom för familjeförsörjaren? Hur länge klarar ni er om inkomsten upphör? Vilka reserver har ni? Hur länge klarar ni av era många avbetalningar på hem, bil, redskap, hushållsmaskiner? ...

Den första reaktionen är: Vi klarar inte av det. Det är knappt vi klarar oss fastän vi utnyttjar varje krona av inkomsten varje månad ... Om du knappt kan klara dig när din lön blir allt större, har en god anställning, är frisk, produktiv eller ung, hur kan du

då klara av den nödsituation som uppstår när du blir arbetslös, sjuk eller när andra oförutsedda problem uppstår?²¹

Du ska inte spendera allt du tjänar. Pengar måste läggas åt sidan för mission och för dina barns utbildning. De kan ta på sig uppgifter och ta små arbeten varigenom de också kan hjälpa till med att spara dessa pengar, och istället för att spendera dessa små tillgångar kan de spara dem för dessa stora mål. Det innebär att dagens föräldrar kanske måste klara sig utan mycket av det som de skulle vilja ha, men i morgon kommer skörden²².

Undvik skulder ... Idag tycks allting uppmuntra skulder. ”Skaffa kontokort och köp allting på kredit.” Man uppmuntras till det. Men sanningen är att vi *inte* behöver det för att leva²³.

Vi undrar vad vårt folk ska göra om de har använt hela sin inkomst och mer därtill. Om arbete och inkomst skulle minska, hur går det då? Lever ni över era tillgångar? Är ni skyldiga mer än ni kan betala om tiderna skulle bli dåliga? Är er buffert stark nog att ni kan ta en stöt?²⁴

Planera och arbeta på det sätt som tillåter er att vara lyckliga, även om ni får klara er utan vissa ting som under tider av överflöd tycks ha varit tillgängliga för er. Lev på det ni förtjänar och sätt er aldrig i skuld ... Köp det väsentliga klokt och med omtanke. Sträva efter att spara en del av det ni förtjänar. Förväxla inte önskaning med grundläggande behov²⁵.

Låt oss som personer, familjer och som församlingar och stavar lära oss leva inom våra tillgångar. Det finns styrka och frälsning i denna princip. Någon har sagt att vi är rika i proportion till det vi kan klara oss utan. Som familjer och som kyrka kan vi och bör skaffa det som är *verkligt nödvändigt* för vårt folk. Vi måste emellertid vara försiktiga så att vi inte går utöver det som behövs för våra avsikter och som inte är direkt relaterade till våra familjers välfärd och kyrkans grundläggande mission²⁶.

Beredskap är en livsstil som är sin egen belöning.

Beredskap, korrekt genomförd, är ett sätt att leva, inte ett plötsligt, spektakulärt program²⁷.

Vi [kan] tala om alla beståndsdelarna i den enskildes och familjens beredskap, inte i relation till katastrofer eller olyckor, utan när det gäller att utveckla en livsstil som är sin egen belöning på en vardaglig nivå.

Låt oss göra sådant därför att det är rätt, därför att det är tillfredsställande och därför att vi lyder Herrens råd. Med en sådan blir vi förberedda på de flesta eventualiteter, och Herren ger oss framgång och tröst. Det är sant att svåra tider skall komma — för Herren har förutsagt det — och Sions stavar är ”till försvar och såsom en tillflykt undan stormen”. (L&F 115:6) Men om vi lever vist och förtänksamt, kommer vi att vara lika trygga som om vi befunne oss i hans handflata²⁸.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Med utgångspunkt i att ditt liv är knutet till familj, vänner, kyrka och samhället, vad tror du det innebär att vara självständig och oberoende? (Se s 117–118.)
- President Kimball lärde att ”socialt, känslomässigt, andligt, fysiskt och ekonomiskt välbefinnande” är beståndsdelar i ett förutseende leverne. (Se s 117.) Vilket samband finns det mellan andligt välbefinnande och de andra beståndsdelarna?
- När du studerar avsnittet som börjar på sidan 118, fundera då över hur väl förberedd du är för ”livets stormar”. Hur kan vi bli bättre förberedda?
- Vilka fördelar kan en trädgård föra med sig till en familj förutom att bidra med mat? (Se s 118-119.)
- President Kimball sade att ”arbete är en andlig nödvändighet” (s 119). Vilken andlig nytta har du haft av att arbeta? På vilka sätt kan vi hjälpa våra barn att lära sig arbetets betydelse?
- Vad anser du är skillnaden mellan en önskan och ett behov? Vilken inställning kan hjälpa oss att kontrollera våra önskningar? (Några exempel finns på sidorna 121–122 och i berättelserna på sidorna 115–118.) Vilka fördelar finns det

med att ha en budget? Hur kan vi få hjälp med att budgetera våra resurser?

- Läs avsnittet som börjar på sidan 122. På vilka sätt hjälper det dig dagligen att vara förberedd?

Skriftställen som hör till detta ämne: 1 Mosebok 41:14–57; 2 Nephi 5:17; L&F 29:8–11

Slutnoter

1. Edward L Kimball och Andrew E Kimball Jr, *Spencer W Kimball* (1977), s 99.
2. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 372.
3. Conference Report, apr 1975, s 166–167.
4. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 130.
5. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 121.
6. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 120.
7. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 140.
8. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 121–122.
9. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 374.
10. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 103.
11. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 122.
12. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 103.
13. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 102.
14. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 370.
15. Se *Nordstjärnan*, okt 1981, s 138.
16. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 121.
17. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 139.
18. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 103.
19. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 360–361.
20. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 121.
21. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 372.
22. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 371–372.
23. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 103.
24. *Nordstjärnan*, feb 1975, s 32.
25. Se *Nordstjärnan*, okt 1981, s 138.
26. Se *Nordstjärnan*, okt 1981, s 81.
27. Möte för regionrepresentanter, 30 sep 1976, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 8.
28. Se *Nordstjärnan*, dec 1984, s 8.

Redbarhet

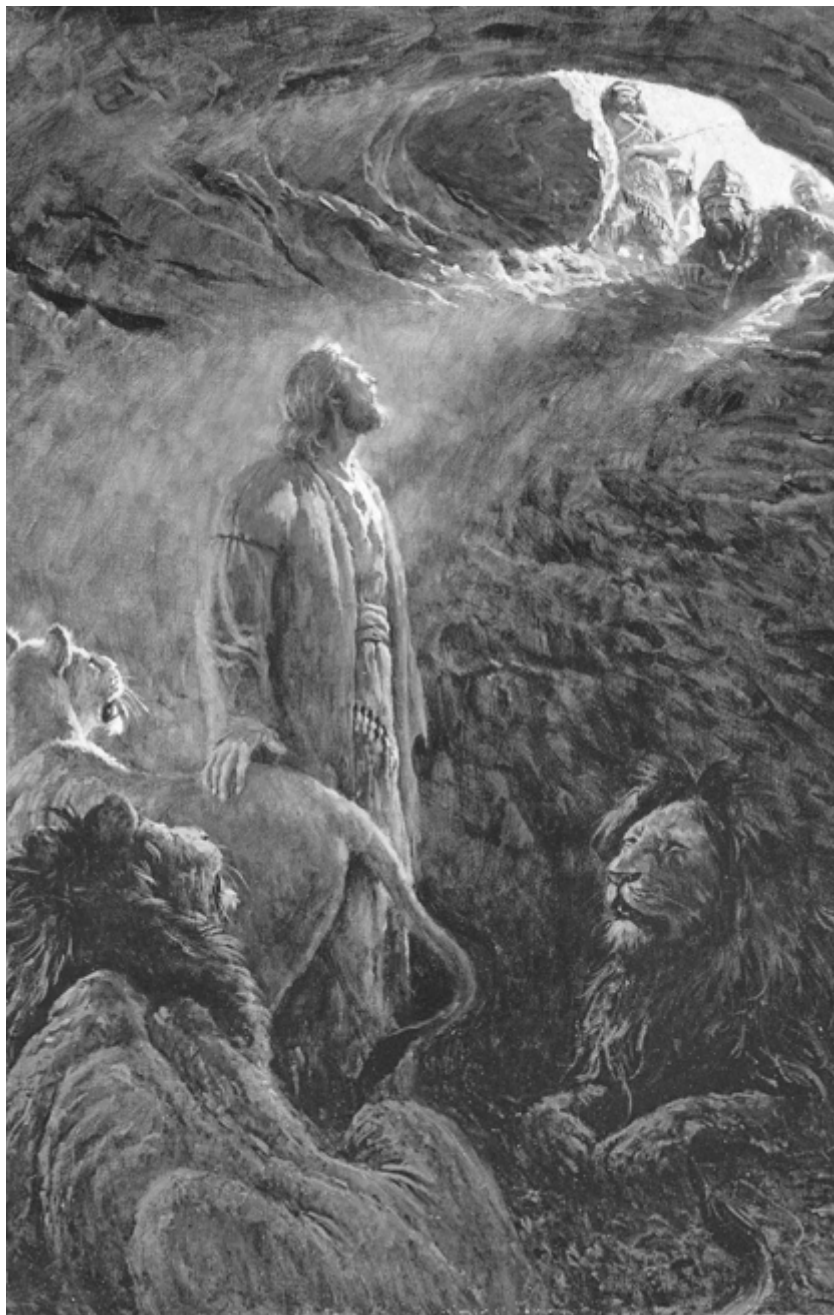
Låt oss utveckla redbarhet hos oss själva — den själens egenskap som vi sätter så stort värde på hos andra.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

Före sin kallelse som apostel var Spencer W Kimball aktiv inom affärs- och samhällslivet i Arizona. Han var delägare i ett försäkrings- och fastighetsbolag och verkade i lokala och landsomfattande serviceorganisationer. I detta var han känd för sin ärlighet och hederlighet. Det har skrivits om honom: ”Personlig redbarhet var kärnan i andras uppfattning om Spencer W Kimball ... Han var alltid hederlig, levererade det han lovat och förhandlade med öppen hjärtighet och utan försåtliga motiv”¹.

Redbarhet ingick i hans karaktär alltsedan ungdomstiden, vilket följande redogörelse visar: ”Spencer och några av pojkarna lånade en häst och en gammal enspännare som de skulle använda när deras klass i skolan gav sig ut på en expedition. På den ojämna vägen gick en fjäder till vagnen av. Nästa dag förklarade Spencer för sina vänner: ’Vi borde alla bidra med lite pengar för att betala för den trasiga fjädern’, men ingen erbjöd sig att hjälpa till. Han övertalade dem genom att säga: ’Vi ska ersätta den där fjädern om jag så ska behöva betala för den själv.’ ”²

Vid prästadörets session på generalkonferensen i oktober 1974 framhöll president Marion G Romney, andre rådgivare i första presidentskapet, president Kimballs exempel: ”Under alla år har han varit ett mönster av redbarhet. Ingen tvivlar på att han skulle riskera sitt liv för det heliga förtroende som Herren har lagt på honom ... Hur härligt skulle det inte vara, ni prästadömsbärare, om vi alla visade samma redbarhet som president Kimball”³.

Daniel var "en fånge och slav men också en Guds profet som var villig att dö för sin övertygelse. Har redbarhet någonsin placerats på ett högre plan?"

Spencer W Kimballs lärdomar

Redbarhet är grunden för en god karaktär.

Redbarhet (villigheten och förmågan att leva enligt vår tro och våra åtaganden) är en av grundstenarna till god karaktär, och utan god karaktär kan man inte hoppas få åtnjuta Guds närhet, vare sig här eller i evigheten⁴.

Redbarhet är ett tillstånd eller en egenskap av att vara fullständig, odelad, eller obruten. Den är en helhet och är oförminskad. Den är renhet och moralisk sundhet. Den är genuin äkthet och djup uppriktighet. Den är mod, en mänsklig dygd av oändligt värde. Den är uppriktighet, rättrådighet och rättfärdighet. Ta bort detta och det finns bara ett tomt skal kvar ...

Redbarhet i enskilda och kollektiva sammanhang är inte att fråga: "Vad kommer andra att tycka om mig och mina vanor?" utan: "Vad tycker jag om mig själv om jag gör det här eller underlåter att göra det?" Är det passande? Är det rätt? Skulle Mästaren samtycka till det? ...

Redbarheten hos en människa bör föra med sig inre frid, målmedvetenhet och tillförsikt i ens handlingar. Brist på den medför det motsatta: oenighet, rädsla, sorg och osäkerhet⁵.

Det vore klokt om var och en av oss ofta skärskådade sig själv för att se om vi har sopat under mattan varje spår av prestige, hyckleri eller villfarelse. Eller kan det finnas dolt under bortförklaringens täcken några små besynnerligheter och oärligheter? Finns det några spindelnät i tak och hörn som vi tror inte kommer att synas? Försöker vi skyla över de fultigheter och små njutningar vi i hemlighet tillåter oss själva — som vi förklarar bort med att de är obetydliga och inte för med sig några konsekvenser? Finns det områden i våra tankar och handlingar och attityder som vi skulle vilja dölja för dem som vi respekterar mest?⁶

Vi visar redbarhet genom att på ett ärofullt sätt hålla våra förbund.

När vi ingår ett förbund eller en överenskommelse med Gud måste vi till varje pris hålla det. Låt oss inte vara som den elev

som går med på att leva efter vissa uppförandenormer och som bryter sitt löfte och försöker se hur länge han kan hålla fasaden uppe. Låt oss inte vara som den missionär som går med på att tjäna Herren i två år och sedan slösar bort sin tid i lättja och bortförklaringar. Låt oss inte vara som den medlem i kyrkan som tar del av sakramentet på förmiddagen och sedan vanhelgar sabbaten samma eftermiddag⁷.

Genom att ta lätt på våra förbund skadar vi oss själva som evighetsvarer ... Det är lätt att rättfärdiga sig och frestande att ursäktas sig, men Herren förklarar i nutida uppenbarelse att ”om vi försöka att skyla våra synder eller tillfredsställa vårt högmod [eller] vår fåfängliga äregirighet ... då undandraga sig himlarna för oss; Guds Ande bedrövas ... [människan] är överlämnad åt sig själv att spjärna emot udden.” (L&F 121:37–38)

Vi kan naturligtvis välja. Vi har fri vilja, men vi kan inte undfly följderna av vårt val. Och om vi har någon svag punkt i vår redbarhet, så är det där som djävulen angriper oss⁸.

De förbund vi ingår med Gud omfattar löften att *göra*, inte bara att avstå från att göra, att verka i rättfärdighet såväl som att undvika det onda. Israels barn ingick sådana förbund genom Moses och sade: ”Allt vad HERREN har talat *vill vi göra*” (2 Mos 19:8, kursiveringen tillagd), fastän de så fort Moses vände ryggen till, bröt löftet genom missgärningar. I dopets vatten ger vi ett liknande löfte och vi avlägger det på nytt under sakramentsförordningen. Att inte uppfylla dessa löften, att vägra tjäna eller acceptera ansvar och göra mindre än sitt bästa, är en underlåtenhetssynd ...

Melkisedekska prästadömsbärare och de som har erhållit sina tempelbegåvningar har gett ytterligare och mer bestämda löften att *bandla*, att verka i rättfärdighet. Herren har kallat de ömsesidiga löftena mellan vår himmelske Fader och prästadömsbärarna för ”ed och förbund”. [L&F 84:39] ... man bryter prästadöms förbund genom att överträda buden — men också genom att lämna sina plikter ogjorda. Följaktligen *behöver man för att bryta detta förbund endast vara överksam*⁹.

"De förbund vi ingår med Gud omfattar löften att göra, inte bara att avstå från att göra, att verka i rättfärdighet såväl som att undvika det onda."

Håll era löften. Bibehåll er redbarhet. Håll fast vid era förbund. Ge Herren detta år och varje år er fullständiga trofasthet och ett högsta uttryck för tro. Gör det "på hedersord" och ni kommer att välsignas nu och för evigt¹⁰.

Om vi är oärliga lurar vi oss själva.

Praktiskt taget all oärlighet har sitt ursprung och sin tillväxt i den egna vrångbild som vi kallar självrättfärdigande. Det är den främsta, den värsta och den bedrägligaste formen av bedrägeri — att lura sig själv¹¹.

Självrättfärdigande är fiende till omvändelse. Guds Ande fortsätter med de ärliga i hjärtat att stärka, att hjälpa och att frälsa, men utan undantag upphör Guds Ande att sträva med den människa som ursäktar sina felsteg¹².

Vår Skapare sade i det inristade budskapet på berget Sinai: "Du skall inte stjäla." [2 Mos 20:15] Det upprepades under återställsens början: "Du skall icke stjäla." (L&F 59:6)

I offentlig tjänst och i privatlivet dundrar Herrens röst: ”Du skall icke stjäla ... ej heller göra något som är detta likt.” (L&F 59:6)

Vi finner oss själva göra bortförklaringar i fråga om alla former av oärlighet, inberäknat butikstölder, som är en simpel, vulgär handling som miljoner människor, som påstår sig vara hederliga, rejäla människor, ger efter för.

Oärlighet visar sig i många andra former ... i att utnyttja personlig kärlek och personliga känslor för usel vinning, i att stjäla ur kassaskåp eller stjäla arbetsgivarens saker, i att förfälska räkenskaper ... i att göra ojusta skatteavdrag, i att ta statliga eller privata lån utan någon avsikt att återbetala dem, i att tillkänna orättfärdiga, felaktiga konkurser för att undvika återbetalning av lån, i att röva pengar och andra dyrbara ägodelar på gatan eller i hemmet, i att stjäla *tid*, ge mindre än en full dags hederligt arbete för en hel dagslön, i att åka med allmänna transportmedel utan att betala biljettpriset, och alla former av oärlighet på alla platser och under alla förhållanden ...

”Alla gör så” är ofta ursäkten. Inget samhälle kan fungera utan ärlighet, förtroende och självbehärskning¹³.

Den är oärlig som köper mer än han rimligtvis kan betala för. Detta är bedrägligt. Den har föga hederskänsla som underlåter att betala sina ärliga skulder. Det tycks mig som varje lyxartikel som man åtnjuter på sina fordringsägares bekostnad inte är helt ärlig ... Det är inte alltid vanärande att stå i skuld, men att ignorera skulder är förvisso det¹⁴.

Stölden av en liten eller stor summa pengar eller av varor kanske inte gör den fattig *tid* blir berövad dem, men det är en förtorkande, förkrympande process för den som stjal¹⁵.

Vår norm för redbarhet påverkar vår familj och andra.

En förälder som underlåter att ange ett barns rätta ålder för att undvika att betala vuxenpriset på biljetter för föreställningar, flygplan och tåg och bussar ger barnet en kraftfull lektion i oärlighet. Han glömmer inte bort dessa lektioner. En del föräldrar tillåter barnet att bryta lagen när det gäller smällare, användning

av vapen och att fiska och jaga utan licens. Barnen tillåts köra utan körkort eller ljuga om sin ålder. De som tar små saker utan att redogöra för dem, till exempel frukt i grannens trädgård, en penna från ett skrivbord, ett paket tuggummi från affären, lär ut att små stölder och oärlighet inte är så farligt¹⁶.

Föräldrar som "håller barnen om ryggen", ursäktar dem och betalar för deras tillgrepp, går miste om ett viktigt tillfälle att undervisa och kan därigenom göra sin avkomma omätlig skada. Om barnet förmås att återlämna pengan eller pennan eller frukten med en lämplig ursäkt, är det troligt att tendensen att stjäla kan hejdas. Men om man gör barnet till en liten hjälte, om tillgreppet tas som ett skämt, är det troligt att han fortsätter att stjäla i allt större skala¹⁷.

Föräldrar kan lära sina barn respekt för andras ägodelar och rättigheter genom exempel och föreskrifter. Om föräldrarna kräver av sina barn att de skall be om förlåtelse och återställa, kanske två eller tre gånger så mycket som de har tagit, slagit sönder eller förstört, kommer barnen att bli hederliga medborgare och vara en heder för sina föräldrar. Föräldrar som själva respekterar lag och ordning och följer alla föreskrifter kan genom detta exempel och genom att uttrycka sitt samtycke eller misstycke, disciplinera och skydda sina barn mot oordning och upproriskhet¹⁸.

Vi uppmanar er att lära era barn heder och integritet och ärlighet. Är det möjligt att en del av våra barn inte vet hur syndigt det är att stjäla? Det är otroligt i vilken grad det sker vandalism och stölder. Skydda er familj mot det genom att undervisa dem på rätt sätt¹⁹.

Låt oss förvissa oss om att vi på våra hemaftnar lär ut ärlighet och redbarhet²⁰.

Det är möjligt att vi kämpar mot strömmen, men vi måste undervisa våra barn om att synd är synd. Barn tillåts komma undan med oegentligheter i idrott och fusk i spel. Detta fusk överförs till gymnasiet och in i yrken och i affärslivet. Förutom att det är fel, mycket fel, underminerar det själva deras kultur och deras karaktär²¹.

I restaurangvagnen på tåget från New York till Baltimore satt vi mitt emot en affärsman och sade: "I Salt Lake City regnar det sällan så här mycket."

Samtalet ledde naturligtvis fram till den gyllene frågan: "Hur mycket känner du till om kyrkan?"

"Jag vet inte så mycket om kyrkan", svarade han, "men jag känner till en av dess medlemmar." Affärsmannen upprättade filialer i New York. "Det finns en underleverantör som arbetar för mig", fortsatte han. "Han är så ärlig och pålitlig att jag aldrig ber honom att lämna anbud på ett jobb. Han tycks vara ärligheten själv. Om alla mormoner är som han så skulle jag vilja veta mer om den kyrkan som skapar så redbara män." Vi lämnade honom några broschyrer och skickade missionärerna till honom²².

Skrifterna ger oss exempel på stort mod och stor redbarhet.

Vilken beundran man känner för Petrus ... när man ser honom stå upprätt med kraftfullt mod inför de domare och härskare som kan fångsla honom, piska honom och kanske till och med ta hans liv. Vi tycks höra dessa orädda ord när han ställd inför sina fiender sade: "Man måste lyda Gud mer än människor." (Apg 5:29)

Petrus blickade ut mot folkmängden och bar sitt vittnesbörd för dem om den Gud som de hade korsfäst. [Se Apg 3:13–15.] ...

Av de som lyssnade till hans vittnesbörd och uppmaning fanns 5000 män som såg detta överlägsna mod och denna suveräna redbarhet! Och 5000 män trodde.

Och så har vi Daniel, en fånge och slav men också en Guds profet som var villig att dö för sin övertygelse. Har redbarhet någonsin placerats på ett högre plan? Evangeliet var Daniels liv ... I kungens hov var det inte många som kunde kritisera honom, men han böjde sig inte ens för härskaren genom att dricka kungens vin eller frossa i kött och överdådlig mat. Hans måttlighet och rena tro gav honom hälsa, visdom, kunskap, färdigheter och insikt, och hans tro knöt honom nära samman med hans Fader i

himlen, och han fick uppenbarelser så ofta som det krävdes. Han fick ära, gåvor och en hög ställning som många män skulle ha sålt sin själ för att få genom att uppenbara kungens drömmar och tolka dem. Men när han ställdes inför valet att upphöra med att be eller bli kastad i lejongropen, bad han öppet och underkastade sig straffet. [Se Daniel 1–2, 6.]

Vi minns redbarheten hos de tre hebréerna, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, som liksom Daniel trotsade människor och härskare för att vara sanna mot sig själva och hålla fast vid sin tro. Genom ett dekret från kungen krävdes det av dem att de skulle falla ner och tillbe en väldig staty av guld som kungen hade låtit tillverka. Förutom att de riskerade att förlora sin sociala ställning och reta upp kungen så föredrog de den brinnande ugnen framför att förneka sin Gud ...

När de på förhand beställda ljuden av horn, pipor, lyror och andra instrument genljöd i området och när hem och gator fylldes av män och kvinnor som knäböjande dyrkade den gyllene bildstoden, var det tre män som vägrade att förolämpa sin sanna Gud. De bad till Gud, och när de konfronterades med den rasande kungen svarade de modigt och rättframt på ett sätt som kunde innebära en säker död:

”Om det blir så, är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen och att befria oss ur din hand, o konung.

Men om inte, så skall du veta, o konung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar och att vi inte vill tillbe den staty av guld som du har låtit ställa upp.” (Daniel 3:17–18)

Redbarhet! Guds löften om evigt liv överträffar alla mänskliga löften om storhet, bekvämlighet och privilegier. Dessa modiga och redbara män sade: ”Vi måste inte leva, men vi måste vara sanna mot oss själva och Gud.” ...

Inga dygder i den fullkomlighet vi eftersträvar är viktigare än redbarhet och ärlighet. Låt oss då vara fullständiga, rena och uppriktiga och hos oss själva utveckla den egenskap som vi värdesätter så högt hos andra²³.

Sadrak, Mesak och Abed-Nego "föredrog den brinnande ugnen framför att förneka sin Gud". Herren befriade dem från elden.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Gå igenom det andra stycket på sidan 125. Vilka karaktärs-egenskaper tydde den unge Spencers reaktion på? Vilka liknande erfarenheter kan vi ha idag?
- Studera de första fyra styckena på sidan 127 och sök efter de ord som president Kimball använde för att definiera redbarhet. Vilka exempel har du sett på att redbarhet för med sig "inre frid, målmedvetenhet och tillförsikt i ens handlingar"?

När har du sett att brist på redbarhet för med sig ”oenighet, rädsla, sorg och osäkerhet”?

- Kan du nämna några attityder till förbund som kan förhindra en person från att ha redbarhet? (På sidorna 127–128 finns några exempel.) Hur kan vi övervinna dessa attityder? Begrunda med vilken redbarhet du håller dina förbund.
- På vilka sätt lurar vi oss själva om vi är oärliga? (På sidorna 129–130 finns några exempel.)
- Gå igenom president Kimballs exempel på oärlighet och ärlighet hos föräldrar (s 130–132). Fundera över vad du gör för att undervisa barn om redbarhet.
- Läs berättelsen som börjar i första stycket på sidan 132. Hur har ditt liv påverkats av andra människors redbarhet?
- Studera det femte stycket på sidan 127. Överväg att skärskåda ditt liv på det sätt som president Kimball föreslog. Ställ till dig själv de frågor han ställde.

Skriftställen som bör till detta ämne: Job 27:5–6; Ordspråksboken 20:7; Alma 53:20–21; L&F 97:8; 136:20, 25–26

Slutnoter

1. Francis M Gibbons, *Spencer W Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God* (1995), s 106.
2. Edward L Kimball och Andrew E Kimball jr, *The Story of Spencer W Kimball: A Short Man, a Long Stride* (1985), s 23.
3. *Nordstjärnan*, mars 1975, s 38, 40.
4. ”Ge Herren din lojalitet”, *Nordstjärnan*, nov 1980, s 1.
5. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 192.
6. Conference Report, områdeskonferens i Mexico City i Mexico 1972, s 32.
7. ”Abrahams exempel”, *Nordstjärnan*, dec 1975, s 4.
8. *Nordstjärnan*, nov 1980, s 1.
9. *Förlåtelsens under*, s 88, 89.
10. ”On My Honor”, *Ensign*, apr 1979, s 5.
11. *Ensign*, apr 1979, s 5.
12. *Faith Precedes the Miracle*, (1972), s 234.
13. ”En redogörelse och en uppmaning”, *Nordstjärnan*, apr 1977, s 5.
14. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 196.
15. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 198.
16. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 343.
17. *Förlåtelsens under*, s 51–52.
18. ”Vänj den unge vid den väg han bör vandra”, aug 1978, s 2–3.
19. *Nordstjärnan*, feb 1975, s 31.
20. Conference Report, områdeskonferens i Temple View på Nya Zeeland 1976, s 29.
21. ”What I Hope You Will Teach My Grandchildren”, tal till personal för seminariet och institutet, Brigham Young-universitetet, 11 jul 1966, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 2.
22. *Faith Precedes the Miracle*, s 240–241.
23. *Faith Precedes the Miracle*, s 244–246, 248.

Trosviss lydnad

*Tro på Herren kan hjälpa oss att leva efter buden
med ett villigt hjärta och ta emot otaliga välsignelser.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

I mars 1972, när Spencer W Kimball verkade som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, drabbades han av allvarliga hjärtproblem. En av hans läkare var då Russell M Nelson, som senare blev medlem i de tolv apostlarnas kворum. Äldste Nelson berättade:

”När president Kimballs hjärta blev allt sämre och han kände att döden var nära, sammankallade han ett möte med sina ledare i kyrkan, första presidentskapet. För att bidra med medicinsk information inbjöd han sin hängivne hjärtspecialist, dr Ernest L Wilkinson, och mig.

President Kimball började andfått: ”Jag är en döende man. Jag känner hur jag tynar bort. Om det fortsätter i samma takt så tror jag att jag bara kan leva i två månader till. Nu skulle jag vilja att min läkare framför sin åsikt.”

Dr Wilkinson bekräftade sedan president Kimballs känslor, och avslutade med att ett tillfrisknande var föga troligt och att döden inte var alltför avlägsen.

Därefter vände sig president Kimball till mig som hjärtkirurg: ”Vad kan kirurgin erbjuda?”

Jag påpekade att en operation, om den skulle utföras, skulle bestå av två delar. För det första var det nödvändigt att en aortaklaff byttes ut. För det andra skulle en viktig kransartär som var blockerad behandlas med en bypass-transplantation.

President Harold B Lee i första presidentskapet ställde därefter den avgörande frågan: "Hur stora är riskerna med operationen?"

'Jag vet inte', svarade jag. 'Bägge operationerna medför en betydande risk för någon som är sjuttiosju år. Men att utföra båda på någon vars hjärta sviktar innebär en så stor risk att operationen inte kan rekommenderas' ...

När en trött president Kimball svarade, 'jag är en gammal man och redo att dö', avbröt president Lee. Han reste sig upp, dunkade knytnäven i bordet och sade, med sin profetiska kraft, 'Spencer, du har blivit kallad! Du ska inte dö! Du ska göra allting du behöver för att ta hand om dig själv och fortsätta att leva.'

President Kimball svarade: 'Då ska jag genomgå operationen.'

Han genomgick inte den komplicerade operationen därför att den ansågs vara rimligt säker enligt sina medicinska rådgivare, utan därför att han lydde Herrens råd, formulerat genom kyrkans ledare — oavsett personlig risk.

Utgången är välkänd. Han välsignades med att överleva operationen vilket satte stopp för den nedgående tendensen"¹.

Genom sitt exempel och sina råd till de heliga lärde president Kimball att vi välsignas när vi visar vår tro på Gud genom att lyda hans vilja.

Spencer W Kimballs lärdomar

Sann tro motiverar oss att utföra Guds vilja.

Att utöva tro är en villighet att utan sedvanliga vetenskapliga bevis acceptera, gå framåt och utföra goda gärningar. "Tron utan gärningar [är] död" [Jak 2:26], och en död tro får en inte att gå framåt för att sätta sitt liv i ordning eller utföra hängivet tjänande. En verklig tro driver en framåt till konstruktiva och nyttiga handlingar som om man hade en fullständig kunskap².

Man kan njuta av fördelarna med mirakel i den fysiska världen utan att helt känna till de underliggande principerna. Man kan förvandla mörker till ljus genom att trycka på en knapp och läsa i den mörkaste natt. Kanske man inte kan producera elektricitet, eller veta hur man kopplar ledningar i hemmet. Men man måste

"Oförfärad tro bar [Abraham] med krossat hjärta mot landet Moria" med hans son Isak.

ha tillräckligt med tro för att installera lampor och tro för att vrida om strömbrytaren. Därefter kan man ta emot ljuset ... Man kan ställa in en radiostation och njuta av vacker musik långt bortifrån utan att kunna bygga en radio eller helt förstå hur den fungerar, men välsignelsen blir aldrig vår om man inte kopplar den till en strömkälla och ställer in stationen korrekt. På samma sätt kan man få andliga välsignelser och manifestationer genom att etablera kontakt genom att ställa in frekvensen. Man gör detta genom att visa sin tro genom bön och gärningar³.

Vi ber om upplysning och fortsätter sedan med all vår styrka, alla våra böcker, tankar och vår rättfärdighet för att få inspiration. Vi ber om urskillningsförmåga och använder sedan all vår förmåga till att handla klokt och utveckla visdom. Vi ber om framgång i vårt arbete och studerar sedan hårt och strävar av all vår kraft för att våra böner ska bli besvarade. När vi ber om hälsa måste vi efterleva hälsolagarna och göra allt som står i vår makt för att hålla våra kroppar friska och spänstiga. Vi ber om beskydd och vidtar sedan rimliga åtgärder för att undvika faror. Gärningar måste åtfölja tron⁴.

Det måste finnas en tro på Gud som får människor att rena sitt liv, att glömma sig själva i sina medmänniskors tjänst och att övervinna alla köttets svagheter, en tro som för med sig en omvändelse som är fullständig, som fortgår och som för dem till dopet, prästadömet och tempelförordningarna⁵.

Häri ligger det geniala i Jesu Kristi evangelium, som bara kan förnimmas genom andliga ögon. Under evangeliets välgörande lagar blir alla — rik som fattig, lärd som olärd — uppmuntrade att först förnimma med trons ögon och därefter, genom ansträngningar, uttrycka denna tro i ett högre, ädlare liv⁶.

Lydnad grundad på tro är inte blind lydnad.

Vi visar prov på intelligent, konstruktiv lydnad när vi frivilligt, ödmjukt och glatt lyder Herrens befallningar⁷.

Att lyda! Att lyssna! Vilket svårt krav! Vi hör ofta: "Ingen skall komma och säga åt mig vilka kläder jag skall ha på mig och vad jag skall äta eller dricka. Ingen skall komma och säga till mig

President Kimball jämförde tro med att ställa in en radio.

vad jag skall göra på min sabbat, lägga beslag på min lön eller på något sätt begränsa min personliga frihet! Jag gör vad jag behagar! Jag tror inte på *blind lydnad!*”

Blind lydnad! Så litet de förstår! ...

När människan åttlyder sin skapares befallningar är det inte blind lydnad. Hur mycket skiljer sig inte hukandet inför en totalitär monarki från den upphöjda, villiga lydnad man skänker sin Gud. Diktatorn är ärelysten, självisk och har dolda avsikter. Varje Guds befallning är rättfärdig, varje föreskrift meningsfull, och helt och hållet till det bästa för den som leds. Det första kan vara blind lydnad, men det senare är förvisso lydnad som är grundad på tro ...

Är det blind lydnad, när man iakttar skylten ”högspänningsledning — vidrör ej”, eller är det en lydnad som grundar sig på tro på experternas bedömning — de som känner till riskerna?

Är det blind lydnad, när flygpassageraren spänner fast säkerhetsbältet då texten lyser, eller är det tilltro till deras erfarenhet och visdom, som bättre känner till farorna?

Är det blind lydnad, när det lilla barnet glatt hoppar ned från bordet i sin leende fars famn, eller är detta obetingad tillit till en

kärleksfull förälder som vet att han kan ta emot barnet och som älskar barnet mer än livet självt? ...

Är det då blind lydnad, när vi med vår begränsade syn, vår grundläggande kunskap, våra själviska önskningar, låga motiv och köttsliga drifter, accepterar och följer vår kärleksfulle Faders vägledning och lyder hans bud? ... [som] skapade en värld åt oss, älskar oss och har byggt upp en frälsningsplan för oss, helt utan låga motiv. Hans största glädje och härlighet är att "åvägbringa odödlighet och evigt liv" för alla sina barn. [Se Moses 1:39.]⁸

Det är inte blind lydnad, inte ens om man inte förstår allting, att följa en Fader som har visat vad han går för⁹.

Skrifterna ger exempel på en lydnad som är född ur tron.

Våra rättfärdiga och kloka föräldrar, Adam och Eva, var exempel på en lydnad som fötts ur en barnslig tro:

"Och Adam åttlydde Herrens befallningar.

Och många dagar därefter uppenbarade sig en Herrens ängel för Adam och sade: Varför offerar du offer åt Herren? Och Adam sade till honom: Jag vet ej, endast att Herren befallt mig.

Då talade ängeln och sade: Detta är en sinnebild på offret av Faderns Enfödde, som är full av nåd och sanning." (Moses 5:5-7)

Blind lydnad? Förvisso inte. De hade lärt känna Jehova, hört hans röst, vandrat med honom i Edens lustgård och kände till hans godhet, rättvisa och förståelse. Därför hände det sig att de i "många dagar" dödade de felfria lammen och offrade dem utan att veta varför, men med total tillit till att det fanns en rättfärdig avsikt med lagen och att anledningen senare skulle visa sig när de tillmötesgått den¹⁰.

Paulus sade till hebréerna:

"I tron byggde Noa i helig fruktan en ark för att rädda de sina, sedan Gud hade varnat honom för det som ingen ännu hade sett." (Hebr 11:7)

Eftersom det ännu inte fanns några bevis på regn och översvämning hånade hans folk honom och kallade honom dåre. Hans predikan möttes med döva öron. Hans förmaningar ansågs

oförnuftiga. Det fanns ingen likartad händelse, man hade aldrig hört talas om att en översvämning kunde omfatta hela jorden. Så dåraktigt att bygga en ark på torra marken medan solen skiner och livet pågår som vanligt! Men tiden tog slut. Arken var färdigbyggd. Floden kom. De olydiga och de upproriska drucknade. Arkens under följde på den tro som visades genom att den byggdes.

Paulus sade åter:

”Genom tron fick också Sara kraft att bli mor för en avkomma fast hon var överårig. Hon litade på honom som hade gett löftet.” (Hebr 11:11) ...

Hur absurt det var att få höra att barn kunde födas av hundraåringar! Till och med Sara tvivlade först. Men tron hos ett ädelt par segrade och mirakelsoonen föddes åt den som skulle bli fader till många nationer.

Abraham visade prov på utomordentlig tro när han utsattes för ett övermänskligt prov. Hans unga ”löftets barn”, bestämd att bli far över riken, måste nu frambäras på offeraltaret. Det var Guds befallning, men det verkade så motsägande! Hur kunde hans son, Isak, bli far till en oräknelig avkomma om hans liv skulle avbrytas i unga år? Varför skulle han, Abraham, kallas att utföra denna motbudande handling? Det var oförenligt, omöjligt! Och ändå trodde han på Gud. Hans oförfärade tro bar honom med krossat hjärta mot Morias land med sin unge son ...

”Han tvivlade inte i otro på Guds löfte utan blev i stället starkare i tron och gav Gud äran.

Han var övertygad om att vad Gud hade lovat, det var han också mäktig att hålla.” (Rom 4:20–21)

Men fader Abraham och moder Sara visste — de visste att löftet skulle uppfyllas. *Hur* — visste de inte och krävde inte att få veta. Isak skulle utan tvekan leva för att bli fader till en talrik avkomma. Det visste de, även om han skulle behöva dö. De visste att han ändå kunde uppväckas från de döda för att uppfylla löftet, och tron föregick här underverket¹¹.

Kom ihåg att Abraham, Mose, Elia och andra inte tydligt kunde se slutet från begynnelsen. De ... vandrade i tro utan att se.

Betänk på nytt att inga portar var öppna. Laban var inte drucken, och inget jordiskt hopp tycktes för ögonblicket berättiga att Nephi skulle utöva sin tro och slutligen ge sig iväg för att hämta plåtarna. Inga asbestkläder eller andra skyddsåtgärder fanns i den brinnande ugnen för att skydda de tre hebréerna från att bli dödade. Det fanns inga läder- eller metallkorgar på lejonens mun när Daniel stängdes in i gropen ...

Kom ihåg att det inte fanns några byar eller städer, inga gårdar eller trädgårdar, inga hem eller förrådshus, ingen blomstrand öken i Utah när de förföljda pionjäreerna färdades över prärien. Och kom ihåg att det inte fanns några himmelska varelser i Palmyra, på Susquehannafloden eller på Cumorah när den kunskapsförstörande Joseph försiktigt steg in i lunden, knäböjde i bön på flodstranden och klättrade uppför den heliga kullens sluttningar¹².

Tro föregår underverket.

I tro planterar vi frön, och snart ser vi blomstrandets underverk. Människor har ofta missförstått och kastat om processen. De vill ha skörden innan de har planterat, belöningen före tjändandet, underverket före tron ... Många av oss vill ha hälsa utan att iakttä hälsolagar, välbefinnande genom himlens öppna fönster utan att betala vårt tionde. Vi vill ha innerlig gemenskap med vår Fader utan att fasta och be. Vi vill att regnet ska falla i rätt tid och ha fred i landet utan att helga sabbaten och utan att hålla Herrens andra bud. Vi vill plocka rosen innan vi har planterat den. Vi vill skörda vetet innan vi har sått och brukat jorden.

Om vi bara kunde inse det som Moroni skriver:

”Ty om det icke finnes någon tro ibland människobarnen, kan Gud icke göra något under ibland dem ...

Ej heller har någon någonsin gjort under, som icke först haft tro, ty först hava de trott på Guds Son.” (Ether 12:12, 18)¹³

Om vi nu kan vandra i tro, om vi kan tro på Guds rika löften, om vi kan lyda och tålmodigt vänta, kommer Herren att uppfylla alla sina rika löften till oss:

”Ögat har inte sett och örat har inte hört och människohjärtat har inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom.” (Se 1 Kor 2:9.)¹⁴

Det krävs stor tro för att betala tionde när medlen är knappa och behoven stora. Det krävs tro för att fasta, ha familjeböner och att iakttä visdomsordet. Det krävs tro att utföra hemundervisning, [medlems]missionsarbete och att utföra annat tjänande när uppoffringar krävs. Det krävs tro för att fullgöra en heltidsmission. Men det ska ni veta — allt detta handlar om att plantera, och trofasta, hängivna familjer, andlig trygghet, frid och evigt liv är skörden ...

På samma sätt som oförfärad tro har stängt lejonens gap, gjort våldsamma lågor ofarliga, öppnat torr väg genom floder och hav, skyddat mot syndafloder och torka, och fört med sig himmelska manifestationer på anmodan av profeter, så kan i allas vårt liv tron bota de sjuka, skänka tröst till de sörjande, stärka kraften att stå emot frestelser, befria från slaveri under skadliga vanor, skänka styrka att omvända oss och förändra vårt liv och leda till en säker kunskap om Jesu Kristi gudomlighet. Okuvlig tro kan hjälpa oss att efterleva buden med ett villigt hjärta och därigenom föra med sig otaliga välsignelser, frid, fullkomning och upphöjelse i Guds rike¹⁵.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Titta på rubriken till detta kapitel. Varför är lydnad en tros handling?
- Läs om beslutet som president Kimball var tvungen att fatta i mars 1972 (s 136, 137). Vilka evangelieprinciper tror du är tillämpliga när vi ställs inför svåra beslut?
- När du läser om president Kimballs jämförelse mellan ”blind lydnad” och ”lydnad som är grundad på tro”, vilka skillnader ser du? (Se s 139–141.) Vad vet vi om vår himmelske Fader som kan hjälpa oss att lyda honom ”frivilligt, ödmjukt och

glatt”? Vad kan du säga till någon som påstår att kyrkans medlemmar blint följer sina ledare?

- Gå igenom skriftberättelserna på sidorna 140–142. Nämn några saker som människorna i dessa berättelser har gemensamt. Vad har du gemensamt med dem? Vad kan du lära dig av dem?
- Vilka exempel har du sett på att tro föregår underverk? (Några exempel finns på sidorna 143–144.) Hur kan vi undervisa vår familj om att tro föregår underverk?

Skriftställen som hör till detta ämne: Josua 22:5; Jakobs brev 2:14–26; Ether 12:4–21; Moroni 7:33; L&F 130:20–21

Slutnoter

1. "Spencer W Kimball: Man of Faith", *Ensign*, dec 1985, s 40.
2. "The Fourth Article of Faith", *Instructor*, apr 1955, s 109.
3. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 62.
4. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 122.
5. "Beloved Youth, Study and Learn", *Life's Directions* (1962), s 188–189.
6. Conference Report, områdeskonferens i London i England 1976, s 36.
7. Conference Report, okt 1954, s 55.
8. Conference Report, okt 1954, s 51, 52, 53.
9. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 59.
10. Conference Report, okt 1954, s 54.
11. Conference Report, okt 1952, s 48, 49.
12. Conference Report, okt 1952, s 51.
13. Conference Report, okt 1952, s 47.
14. Conference Report, apr 1952, s 22.
15. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 11, 12.

”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig”

*Vi måste sätta Herren och hans sak främst
och avstå från att dyrka falska gudar.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

President Spencer W Kimball uppmanade de sista dagars heliga att sätta Herren främst i sitt liv och att inte fästa sitt hjärta vid det som hör världen till. Han lärde att när man sätter sådant som materiella tillgångar, affärer, rekreation och prestige före Herren så dyrkar man falska gudar. Han framhöll att falska gudar eller avgudar inbegriper ”allting som lockar någon bort från plikten, lojaliteten samt kärleken till och tjänande av Gud”.¹

Helhjärtad förpliktelse mot Herren var det grundläggande i president Kimballs och hans föräldrars liv. I slutet av 1890-talet, när Spencer var en liten pojke, kallades hans far Andrew att verka som stavsresident i sydöstra Arizona. Att lämna den relativa bekvämligheten i Salt Lake City för att bo i en nybyggarstad i öknen skulle inte bli lätt för familjen Kimball, men för Andrew Kimball ”fanns det bara ett svar och det var att ge sig av”.²

Flera år senare visade Spencer W Kimball en liknande hängivenhet mot Herren när han kallades till andre rådgivare i ett stavspresidentskap. Han och hans hustru, Camilla, ”hade planer på att han skulle återvända till college för att bli revisor eller lärare”, men att acceptera detta kyrkliga ämbete innebar att han skulle behöva lägga sådana planer åt sidan.³

När president Kimball ordinerades till apostel förstärkte president Heber J Grants råd till honom denna princip om att

sätta Herren och hans rike främst: "Låt ditt hjärta vara inriktat på att tjäna Herren din Gud. Besluta dig från och med nu för att sätta denna sak och detta verk först och främst i alla dina tankar"⁴.

Spencer W Kimballs lärdomar

När vi fäster vårt hjärta och vår tillit vid någonting annat än Herren så dyrkar vi våra egna falska gudar.

Då jag studerar de forna skrifterna blir jag mer och mer övertygad om att det är ett betydelsefullt faktum att budet "du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig" är det första av de tio budorden.

Få människor har någonsin medvetet och avsiktligt valt att förkasta Gud och hans välsignelser. Istället lär vi av skrifterna att eftersom trons utövande alltid tyckts svårare än att lita på det som ligger mera omedelbart till hands, så har den naturliga människan tenderat att överföra sin förtröstan på Gud till materiella ting. Sålunda har människorna i alla tider, när de hamnat i Satans grepp och förlorat tron, i dess ställe satt förtröstan på "köttslig arm" och till "silver och guld, av koppar, järn, trä och sten, gudar som varken ser eller hör eller vet något". (Daniel 5:23) — det vill säga avgudar. Jag finner detta vara ett dominerande tema i Gamla testamentet. Vad än en människa lägger ner sin själ och sin förtröstan på, så är detta hennes Gud. Om denna inte också råkar vara Israels sanne och levande Gud, så är denna människa en avgudadyrkare.

Det är min fasta tro att när vi läser dessa skrifter och försöker "tillämpa dem på oss själva", som Nephi sade (se 1 Nephi 19:24), så ser vi många likheter mellan denna forntida dyrkan av avgudabilder och beteendemönster som vi själva erfarit⁵.

Avguderi hör till de allvarligaste synderna ...

Vår tids avgudar eller falska gudar kan ta formen av kläder, hem, affärer, maskiner, bilar, nöjesbåtar och många andra ting som hindrar oss från att nå gudaskap ...

Abstrakta ting kan lika gärna bli våra gudar. Lärdomsgrader och titlar kan bli avgudar ...

Många bygger ett hus, möblerar det och köper bilen först. Sedan finner de att de inte "har råd" att betala tionde. Vem dyrkar de? Tydligt inte himmelens och jordens Herre ...

Många dyrkar jakten, fisketuren, semestern, veckoslutspicknicken och utflykten. Andra har som sina avgudar baseboll, fotboll, tjuvfäkning eller golf ...

En annan avgud för människor är makt och prestige ... Dessa maktens, välståndets och inflytandets gudar är mycket krävande och lika verkliga som Israels barns gyllene kalv i ödemarken⁶.

Om vi fäster oss vid världsliga ting blir vi sårbara för Satans inflytande.

Trots vår förtjusning i att anse oss moderna och vår tendens att tro att vi är mera förfinade än något folk i det förgångna — trots allt detta är vi på det hela taget ett avgudadyrkande folk — något som är avskyvärt i Herrens ögon⁷.

Jag minns en artikel som jag läste för några år sedan om en grupp män som for till djungeln för att fånga apor. De prövade många olika metoder för att fånga aporna, inklusive nät. Men då de fann att näten kunde skada dessa små djur kom de slutligen på en genial lösning. De byggde ett stort antal små lådor, och i locket till varje låda borrade de ett hål som var just så stort att en apa kunde få in handen. Sedan satte de ut dessa lådor under träden och placerade i var och en av dem en nöt som aporna var särskilt förtjusta i.

När männen gick sin väg började aporna komma ned från träden och undersöka lådorna. Då de fann att där fanns nöter att hämta, sträckte de in handen i lådorna för att få tag i dem. Men när en apa försökte dra ut sin hand med nöten, kunde han inte få ut sin hand från lådan eftersom hans lilla knytnäve med nöten i nu var alltför stor.

Då kom männen ut från buskarna och omringade aporna. Och nu händer det underliga: När aporna såg männen komma skrek och hoppade de omkring för att försöka fly. Men trots att det skulle varit så lätt så ville de inte släppa nöten så att de kunde få

"Dessa maktens, välståndets och inflytandets gudar är ... lika verkliga som Israels barns gyllene kalv i ödemarken."

ut sin hand från lådorna och komma undan. Männerna fångade dem lätt.

På samma sätt tycks det ofta vara med människor. De har ett så fast grepp om det som tillhör världen — det som är telestialt — att varken varningar eller kunskap om ett nödläge kan förmå dem att släppa detta till förmån för det som är celestialt. Satan fångar dem lätt i sitt grepp. Om vi envisas med att använda all vår tid och våra resurser till att bygga oss ett världsligt rike, så är detta precis vad vi kommer att ärva⁸.

Hellre än att fästa våra hjärtan vid det som hör världen till bör vi använda våra resurser till att bygga upp Guds rike.

Att ha rikedomar är inte i sig någon synd, men synd kan förekomma vid förvärvandet eller användandet av rikedomarna ...

Mormons bok avslöjar vältaligt det fördärliga inflytandet av kärlek till välstånd. Varje gång folket blev rättfärdigt hade det framgång. På framgången följde välstånd, kärlek till välstånd och sedan kärlek till ett behagligt liv i lyx. Därefter följde andlig överksamhet, stor synd och ogudaktighet. Och sedan var man

nära att förgöras av fienderna ... Om folket använt sitt välstånd till goda ändamål kunde de ha åtnjutit ständigt välstånd⁹.

Herren har välsignat oss såsom ett folk med en rikedom som inte finner sin like i gångna tider. De resurser som ställts till vårt förfogande är goda och nödvändiga för vårt arbete här på jorden. Men jag är rädd att många av oss fått för mycket av hjordar, åkrar, lador och rikedomar och har börjat dyrka dem som falska gudar, så att de har fått makt över oss ... De har glömt det faktum att vår uppgift är att använda dessa resurser i vår familj och våra kvorum för att bygga upp Guds rike — för att främja missionsarbetet och släktforskning och tempelarbete, att uppfostra våra barn till goda tjänare till Herren, att välsigna andra på varje sätt så att också de kan bära goda frukt. Istället använder vi dessa välsignelser för att uppfylla våra egna önskningar och, som Moroni sade: ”I [smycken] eder med sådant som intet liv har, medan I tillåten den hungriga och de behövande och de nakna och de sjuka och de lidande att gå förbi eder utan att I läggen märke till dem.” (Mormon 8:39)

Herren har i vår egen tid sagt: ”De söka icke Herren för att införa hans rättfärdighet, utan var och en vandrar sin egen väg och efter sin egen guds avbild, som är en avbild av världen och *till sitt väsen en avgud*, som blir gammal och som skall förgås i Babylon, ja, det stora Babylon, skall falla.” (L&F 1:16; kursivering tillagd.)¹⁰

Herren har sagt: ”Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.” (Matt 6:33) Men alltför ofta vill vi ha ”det andra” först¹¹.

Kanske ligger synden inte i ”det andra” utan i vår inställning till och dyrkan av ”det andra”. Såvida inte en förvärvslysten person på ett positivt sätt kan samla och bevara rikedom samtidigt som han visar fullständig lojalitet mot Gud och hans verk — såvida inte den rike personen kan helga sabbaten, bevara sitt sinne och sin kropp obefläckade, och frikostigt betjäna sina medmänniskor på Guds fastställda sätt — såvida inte den välbärgade personen har fullständig kontroll över och låter sina egendomar komma andra till godo, och underkastar sig Herrens

kallelse genom hans bemyndigade tjänare, bör denna person, för sin själs bästa, förvisso ”gå och sälja vad han äger och ge åt de fattiga ... och följa honom”. (Se Matt 19:21.)

”Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.”
(Matt 6:21)¹²

De välsignelser vi får av att tjäna Herren är långt mer värdefulla än de belöningar som världen erbjuder.

En man jag känner kallades att tjäna i kyrkan, men han tyckte inte att han kunde acceptera kallet emedan hans investeringar krävde större uppmärksamhet och mera av hans tid än han kunde ägna Herrens verk. Han lämnade Herrens tjänst för att söka Mammon och idag är han miljonär.

Men nyligen fick jag veta ett intressant faktum: Om en man äger guld till ett värde av en miljon dollar enligt dagens priser, så äger han ungefär en 27-miljarddel av allt guld som finns enbart i den jämförelsevis tunna jordskorpan. Detta är en förhållandevis så liten del att det blir ofattbart för människans sinne. Dessutom: Herren som skapade och har makt över hela jorden skapade också många andra jordar, ja, ”otaliga världar” (Moses 1:33); och när denne man mottog prästadömetts ed och förbund (L&F 84:33–44), mottog han ett löfte från Herren om att få ”allt vad min Fader har” (v 38). Att skjuta dessa storslagna löften åt sidan till förmån för en kista med guld och en känsla av en materiell säkerhet är ett misstag av kolossala mått. Att tänka sig att han nöjt sig med så lite är sannerligen nedslående och ömkligt. Människornas själar är mycket dyrbarare än så.

En ung man svarade då han kallades på mission att det inte var en av hans talanger. Vad han var bra på var att hålla sin nya bil med dess många hästkrafter i toptrim. Han njöt av känslan av kraft och acceleration, och när han körde bilen gav den ständiga rörelsen honom illusionen av att han verkligen kom någonstans.

Hans far hade hela tiden nöjt sig med att säga: ”Han tycker om att arbeta med sina händer. Det duger åt honom.”

Duger åt en Guds son? Denne unge man insåg inte att motor-kraften i hans bil är oändligt liten i jämförelse med havets kraft

*"Vår uppgift är att använda dessa resurser i vår familj och våra
kvorum för att bygga upp Guds rike."*

eller solens, och att det finns många solar vilka alla kontrolleras av lagen och ytterst av prästadömet — en prästadörets kraft som han kunde få genom att utvecklas i Herrens tjänst. Han nöjde sig med en mager gud, sammansatt av stål, gummi och blänkande krom.

Ett äldre par drog sig tillbaka från arbetet och också, i praktiken, från kyrkan. De köpte sig en liten pickup och en husvagn, skilde sig från alla sina skyldigheter och föresatte sig att se världen och bara njuta av det lilla de samlat ihop under resten av sina dagar. De hade ingen tid för templet, var alltför upptagna för släktforskning och för missionsarbete. Han förlorade kontakten med högprästernas kvorum och var inte hemma tillräckligt mycket för att arbeta på sin personliga historia. Deras erfarenhet och ledarförmåga behövdes verkligen i deras gren, men de klarade inte av att "uthärda intill änden", de fanns inte till hands¹³.

Vi bör älska och följa Herren av allt vårt hjärta.

Det är inte tillräckligt för oss att erkänna Herren som den högste och avstå från att dyrka avgudar, vi bör älska Herren av allt

vårt hjärta, förmåga, sinne och styrka. Vi bör hedra honom och med honom arbeta med det eviga livets verk. Hur han gläder sig över sina barns rättfärdighet!¹⁴

Vår uppgift är fastslagen: att avstå från det som hör världen till och inse att det inte leder oss vidare, att avstå från avgudar och gå framåt i tro, att föra evangeliet till våra fiender så att de inte längre behöver vara våra fiender.

Vi måste lämna dyrkan av nutida avgudar och vår förtröstan på "köttslig arm", ty Herren har sagt till hela världen i vår tid: "Jag skall icke skona någon som bliver kvar i Babylon." (L&F 64:24)

När Petrus predikade detta budskap till människorna på pingstdagen, kände många av dem ett styng i hjärtat och de sade till Petrus och de andra apostlarna: "Bröder, vad skall vi göra?" (Apg 2:37)

Och Petrus svarade: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den Helige Anden." (Apg 2:38) ...

Vårt budskap är detsamma som det Petrus gav. Det är också samma budskap som Herren själv gav "över hela jorden, på det alla som vilja må höra:

Bereden eder, bereden eder, för vad som skall komma, ty Herren är nära." (L&F 1:11–12)

Vi tror att varje person och varje familj bör förbereda sig såsom Herren sagt genom att utöva större tro, omvända sig och börja arbeta i hans rike på jorden, vilket är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det kan tyckas en smula svårt till en början, men när man börjar fånga visionen av det sanna verket, när man börjar se någonting av evigheten i dess sanna perspektiv, börjar välsignelserna att mer än väl uppväga förlusten av att lämna "världen" bakom sig¹⁵.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Varför tror du att ”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig” är det första av de tio budorden?
- Begrunda detta uttalande: ”Vad än en människa lägger ner sin själ och sin förtröstan på, så är detta hennes Gud” (s 147). Kan du nämna några falska gudar i dagens värld? (Se exemplen på sidorna 147–148.)
- Vad kan vi lära oss av berättelsen om apfällorna? (Se s 148–149.) Vad riskerar vi om vi fäster oss alltför mycket vid det som hör världen till?
- Gå igenom sidorna 149-151. Nämn några faror med att vara välbärgad. På vilka sätt kan vi på ett rättfärdigt sätt nyttja de tillgångar som Herren ger oss?
- Gå igenom berättelserna på sidorna 151–152. Varför tror du att en del villigt går miste om välsignelserna som kommer av att verka i Herrens rike? Vilken bör vara vår motivation när vi tjänar?
- Vad tror du det innebär att ”älska Herren av allt sitt hjärta, förmåga, sinne och styrka”? (Se s 152-153.) Vad kan föräldrar göra för att hjälpa sina barn att älska Herren?

Skriftställen som hör till detta ämne: 2 Mosebok 20:3–6; Matteus 6:24; 22:36–38; Kolosserbrevet 3:1–5; 2 Nephi 9:30, 37; L&F 133:14

Slutnoter

1. *Förlåtelsens under*, s 44.
2. Edward L Kimball och Andrew E Kimball Jr, *Spencer W Kimball* (1977), s 20.
3. Se Edward L Kimball, ”Spencer W Kimball”, i *The Presidents of the Church*, sammanst av Leonard J Arrington (1986), s 381.
4. *Spencer W Kimball*, s 205.
5. ”De falska gudar vi dyrka”, *Nordstjärnan*, aug 1977, s 3.
6. *Förlåtelsens under*, s 44, 45.
7. *Nordstjärnan*, aug 1977, s 4.
8. *Nordstjärnan*, aug 1977, s 4.
9. *Förlåtelsens under*, s 49–50.
10. *Nordstjärnan*, aug 1977, s 3.
11. *Nordstjärnan*, feb 1973, s 72.
12. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 358.
13. *Nordstjärnan*, aug 1977, s 3–4.
14. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 243.
15. *Nordstjärnan*, aug 1977, s 4.

Vi bör vara ett vörtnadsfullt folk

*Vörtnad är mer än bara ett beteende,
den är en dygd som bör ingå i vårt sätt att leva.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

Ar 1955 invigde president David O McKay det första templet i Europa, templet i Bern i Schweiz. Äldste Spencer W Kimball, som då var medlem i de tolv apostlarnas kворum, skulle tala på eftermiddagssessionen under invigningens första dag. Den dagen tillbringade han en timme ensam i templet "med att förbereda sinne och hjärta för eftermiddagen, lugnt, stilla, respektfullt och med vörtnad".¹ Under sitt tal sade han: "När jag vaknade i morse och började återfå medvetandet efter natten, såg jag hur gryningen närmade sig, och min första tanke gick till det heliga tempel vilket skulle invigas denna dag. Jag tänkte: 'Ingen mat idag. Skor måste putsas, kläder strykas och jag måste ha ett rent sinne.' Hela vägen till Zollikofen ville jag inte säga ett ord, och när jag kom in i detta rum och satte mig bredvid [president McKay], som bara talade i heliga viskningar, då visste jag att jag känt något av det som han hade känt. 'Helgat åt Herren. Helighet anstår Herrens heliga'".²

President Kimball reserverade inte bara sin vörtnad till evenemang som tempelinvigningar. Han talade om vörtnad som ett sätt att leva, och han exemplifierade denna lärdom även i små, vardagliga aktiviteter. Ett exempel är när han besökte ett möteshus och i all stillhet gick in på en toalett, plockade upp pappershanddukar som låg på golvet och rengjorde handfatet. En lokal

*Det celestials rummet i Mount Timpanogos tempel i Utah.
President Kimball lärde att templet "ska vara en plats av vördnad".*

ledare i kyrkan lade märke till denna enkla, respektfyllda handling. Inspirerad av president Kimballs exempel lärde han andra att visa större vördnad för heliga platser och ting³.

Spencer W Kimballs lärdomar

Vördnad är inte något man tillfälligt lägger sig till med på söndagen, utan en fortgående inställning av hängivenhet mot Gud.

Vördnad har definierats som en ”känsla eller inställning av djup respekt, kärlek och förundran, som inför någonting heligt”. Att beskriva vördnad som hängivenhet mot Gud är ett annat sätt att uttrycka dess betydelse.

Många av våra ledare har sagt att vördnad är en av själens främsta egenskaper, att i den ryms sann tro på Gud och hans rättfärdighet, hög bildning och kärlek till de högre tingen i livet ...

Liksom övriga principer i evangeliet leder vördnad till ökad glädje.

Vi måste komma ihåg att vördnad inte är ett dystert, tillfälligt uppträdande som vi lägger oss till med på söndagen. I sann vördnad ingår lycka, så väl som kärlek, respekt, tacksamhet och gudsfruktan. Den är en dygd som bör vara en del av vårt sätt att leva. Faktum är att de sista dagars heliga bör vara det mest vördnadsfulla folket på jorden⁴.

Vi bör hysa vördnad för Fadern och Sonen och för deras heliga namn.

Vördnad för Fadern och Sonen är en nödvändig egenskap hos dem som uppnår det celestials riket. I kapitel 76 av Läran och förbunden, kallad ”Synen”, vilken gavs till Joseph Smith och Sidney Rigdon i februari 1832, finner vi:

”Och sålunda sågo vi de celestias härlighet — vilken överträffar allt — i vilken Gud, Fadern, regerar på sin tron i evighet, för vilkens tron allting böjer sig i ödmjuk vördnad och giver honom äran i evighet.

De som bo i hans närhet äro den Förstföddes församling, och de se såsom de äro sedda och känna såsom de äro kända, emedan de hava mottagit av hans fullhet och av hans nåd,

och han gör dem lika i kraft, i makt och i herradöme.” (L&F 76:92–95)

I en annan nutida uppenbarelse uppmanas vi att även visa vördnad för gudomens namn. Vi är tillsagda att inte missbruka Faderns namn, att till och med undvika att använda det för ofta. (L&F 107:2–4) ...

Det tycks som om vördnad för Gud och hans namn är en av de viktigaste egenskaper som vi kan utveckla⁵.

En dag på sjukhuset rullades jag ut från operationsrummet av en vårdare som snubblade, och från hans vredgade läppar kom hemska förbannelser i samband med Frälsarens namn. Trots att jag var halvt medvetlös reagerade jag och vädjade: ”Snälla ni! Snälla ni! Det är min Herre, vars namn ni nedsmutsar.”

Det var dödyst en liten stund. Därefter viskade en dämpad stämma: ”Förlåt.” Han hade ett ögonblick glömt bort att Herren med kraft befallt allt sitt folk: ”Du skall inte missbruka HERRENS, din Guds, namn, ty HERREN skall inte låta den bli ostraffad som missbrukar hans namn.” (2 Mos 20:7) ...

Från scenen, [och i det dagliga livet] plågas känsligare öron och ögon dagligen genom ett otillåtet och hädiskt användande av Herrens, vår Guds namn. På klubben, på bondgården, i umgängeslivet, i affärlivet, och i livets alla skiften används Återlösarens namn orättmätigt och på ett och syndfullt sätt. Vi som är tanklösa och vårdslösa och vi som är ondskefulla och motsträviga bör komma ihåg att vi inte ostraffat kan missbruka Herrens namn. Är det inte så att vi riskerar att till sist förgöras då vi vanhelgar allt som är heligt och rent, då vi ofta utan vördnad i vårt dagliga tal använder gudomens olika namn? ...

Det är fruktansvärt då en människa på ett vanvördigt sätt använder gudomens namn. Detta innefattar också att använda Herrens namn utan myndighet, och det finns många människor, som säger sig ha fått uppenbarelsen och gör anspråk på myndighet, som inte har fått den direkt från Herren.

Genom tidsåldrarna har profeterna aldrig upphört att tillrätta-visa denna allvarliga synd. Profeten Jesaja kallade dem till ansvar och botgöring ”som svär vid HERRENS namn och bekänner [sig] till Israels Gud, men inte i sanning och rättfärdighet”. (Jes 48:1) ...

Att uttala Herrens namn med vördnad måste helt enkelt vara en del av våra liv som medlemmar av kyrkan. Som goda sista dagars heliga röker vi till exempel inte. Vi dricker inte. Vi använder inte te eller kaffe ... På samma sätt bör vi inte heller använda ett fult språk. Vi skall inte förbanna eller nedsvärta. Vi missbrukar inte Herrens namn. Det är inte svårt att bli fullkomlig i att undvika en vana att svära, för om man tillsluter sin mun mot alla förbannelseord, är man på väg mot fullkomlighet i den saken.

Men vårt ansvar slutar inte där. Detta vore att helt enkelt avstå från att göra en synd. För att handla rätt måste vi uttala vår Herres namn med vördnad och helighet i våra böner, våra tal och våra diskussioner ...

Jesus fullkomnade sitt liv och blev vår Kristus. Hans dyrbara blod utgöts, och han blev vår Frälsare. Hans fullkomliga liv gavs, och han blev vår Återlösare. Hans försoning för oss gjorde det möjligt för oss att återvända till vår himmelske Fader, men hur tanklösa, hur föga uppskattande är inte de flesta av dem, för vilka han gjorde detta! Otacksamhet är en av tidsåldrarnas stora synder.

Stora människoskaror bekänner sig tro på Herren och hans verk, men relativt få hedrar honom. Miljoner av oss kallar oss själva kristna, men sällan knäböjer vi i tacksamhet för hans ofattbara gåva, sitt liv.

Låt oss åter ta på oss en vördnadsfull inställning och uttrycka vår tacksamhet till vår Herre för hans ojämförliga offer. Låt oss minnas den nutida befallningen ”Därför skola alla människor giva akt på hur de taga mitt namn på sina läppar.” (L&F 63:61)⁶

Tempel, möteshus och hem bör vara platser för vördnad.

Inom ännu ett område av yttersta vikt har Herren genom nutida uppenbarelse sagt att vi bör ha en rättmätig vördnad för hans heliga hus. I denna viktiga uppenbarelse som gavs till

Joseph Smith och som är känd som invigningsbönen för templet i Kirtland, gavs anvisningar att detta, såväl som alla andra heliga tempel som blivit uppresta åt Herren, ska vara en plats av vördnad för honom. (Se L&F 109:13, 16–21.)

Det som har sagts om kyrkans heliga tempel kan bokstavligen tillämpas på alla "Herrens hus", vare sig det är ett möteshus eller annan plats där de heliga tillber, eller i själva verket alla sista dagars heliga hem⁷.

För kyrkans medlemmar är inte kapellet en undångömd plats eller en vrå i en katedral. Det är inte en plats med guld- och juvelbetäckta altare. Det är en plats utan vräkighet eller prål, utan statyer och till största delen utan tavlor, enkelt dekorerad, ren och ljus och andaktsfull. Det är en plats där människor sitter bekvämt, i sant brödraskap, där undervisning ges, körer sjunger, medlemmar ber och predikar, och där alla får kunskap och inspiration — och där gammal och ung tar emot sakramentet. Här uppstår och introduceras tankar och handlingar i vårt liv, och här föds tro, den tänds på nytt och helgas.

Kapellet är inte invigt för fariseisk fromhet med sorgsna ansikten, stel formalitet, eller kall och ödslig tystnad, men vördnad för heliga platser, heliga ändamål och gudomliga personer bör alltid finnas där⁸.

Är vi ett vördnadsfullt folk? Visar våra handlingar i hemmet och i kyrkan vördnad för vår Skapare?

Ibland undrar vi. Vi besöker sakramentsmöten och konferenser där barn vandrar otyglat i gångarna. Under mötet lägger vi märke till hur vuxna samtalar med sina bänkgrannar, hur medlemmar halvsover och ungdomar samlas i foajén. Vi ser familjer komma sent och högljutt inta sina platser, och grupper som är inbegripna i högljudda samtal i kapellet efter mötet.

Våra tankar vänder sig till undersökare, vänner och dem vars vittnesbörd är sköra och spirande. Är våra möten det kraftfulla missionärsverktyg som de kan vara, där Herrens Ande råder och genomtränger hjärtan? Eller måste vi först avskärma oss från många onödiga distraktioner innan vi kan förnimma Anden?⁹

President Kimball lärde att "tro [föds], den tänds på nytt och belgas" i sista dagars heliga kapell.

En stor människa är vördnadsfull. Han är aktningsfull i ett hus för gudsdyrkan även om han kanske är den enda själen däri. Ingen församling hade samlats när Herren befallde Mose: "Tag av dig skorna, ty platsen där du står är helig mark." [2 Mos 3:5] Presiderande ämbetsmän bör planera så noggrant att inga viskningar kan höras eller ses på förhöjningen. Föräldrar bör undervisa och disciplinera sina barn och sitta tillsammans med dem (om de inte sitter klassvis med sin lärare). Mötesvärdar bör utbildas att se till att medlemmarna intar sina platser så tyst som möjligt. Deltagare bör komma tidigt, hälsa vänligt i dämpad ton, ta långsammare steg, finna platser långt fram och sitta i en stillsam, kontemplativ stämning. Alla bör delta så mycket som möjligt — sjunga tillsammans med dem som sjunger, be med den som ber, ta del av sakramentet med ett tacksamt hjärta och bekräfta de förbund som tidigare ingåtts. Möjlighet ges att noggrant följa de lektioner som ges, de tal som hålls och de vittnesbörd som bärs, och att inte döma efter vältalighet, utan efter uppriktighet. Här ges möjlighet att dricka djupt ur källan, för

den enklaste lärare eller talare bidrar med tankar som kan vidareutvecklas. När vi lågmält går in genom kapellets dörr lämnar vi bakom oss all kritisk bedömning, oro och omsorger — alla planer vad gäller yrke, politik, umgänge och fritid — och hänger oss lugnt åt begrundan och gudsdyrkan. Vi kan bada i den andliga atmosfären. Vi kan hänge oss åt lärdom, omvändelse, förlåtelse, vittnesmål, uppskattning och kärleksfullhet¹⁰.

Vörndnad börjar i hemmet.

Var börjar då vörndnad, och hur kan vi utveckla den?

Precis som för alla andra gudalika dygder är hemmet nyckeln till vörndnad.

Låt mig framhålla betydelsen av att lära barn att be. Det är under personliga böner och familjeböner som det lilla barnet undervisas om att böja sitt huvud, knäppa sina händer och sluta sina ögon, när vi ber till vår Fader i himmelen. Ett beteende som lärts ut i hemmet avgör uppförandet under kyrkans möten. Ett barn som lärt sig att bedja hemma förstår snart att han måste vara tyst och stilla under bönerna vid mötena.

På samma sätt vet barnen, när familjens hemafton blir en del av familjelivet, att det finns speciella tillfällen inte bara i kyrkan utan också hemma då vi lär oss om vår himmelske Fader och alla måste uppföra sig på bästa sätt.

Barn tycker särskilt mycket om musik. Psalmer som ofta sjungs i kyrkan kan också bli välbekanta i hemmet. Särskilt små barn kan ha nytta av att föräldrarna hjälper dem att lära sig enkla psalmer hemma. Då ser barnen fram emot att sjunga dem under sakramentsmötet och på andra möten.

Föräldrar bör naturligtvis gå till söndagens möten med sina barn.

Fadern och modern bör arbeta tillsammans på att försäkra sig om att förberedelserna för mötena blir trevliga. Jäkt i sista minuten för att samla in barnen, klä dem och skynda iväg till mötet förstör vörndnaden.

När familjer börjar få denna vana kommer de ofta för sent till kyrkan, ofta med hårda ord och sårade känslor, och barnen är ofta upprörda och rastlösa under mötet. Hur mycket mer vördnadsfull är inte den familj som förbereder sig i god tid för mötena, kommer i god till kapellet innan mötet börjar och sitter tillsammans för att lyssna till preludiet och lägga världsliga bestyr åt sidan.

Föräldrar som har små barn har det ibland besvärligt med att hjälpa sina små att vara tysta under mötena och att hindra dem från att vara störande. Ihärdighet, fasthet och förberedelser i hemmet är nödvändiga ingredienser för framgång. Om de är villrådigas om hur de ska handskas med sina barn i kyrkan, kan unga föräldrar söka råd från ett par i församlingen med större erfarenhet.

Medlemmar i kyrkan samlas ofta i klungor i kapellet före och efter mötena för att hälsa på varandra. Viss skenbar brist på vördnad anses oskyldig på grund av det faktum att vi är ett vänligt folk och att sabbaten är en lämplig tidpunkt för att hälsa på, umgås med och träffa nya människor. Föräldrar bör vara goda exempel för sina barn genom att hälsa på andra i foajén och på andra ställen utanför kapellet före eller efter ett möte. Efter mötet kan föräldrarna hjälpa till med att bibehålla mötets goda anda i hemmet genom att diskutera en tanke, ett musiknummer eller något annat positivt inslag på mötet med sina barn¹¹.

Vårt exempel på vördnad kan utöva ett kraftfullt inflytande på andra.

Vi har diskuterat betydelsen av vördnad och undersökt några av dess betydelser. Vi har också gett ett flertal förslag på hur man främjar vördnad i hemmet och i kyrkan. Men den verkliga förbättringen av människors uppträdande kommer när lokala ledare och familjer gemensamt strävar efter att övervinna just sina problem med vördnad. Vi ser framför oss hur hela kyrkan anstränger sig för att förbättra vördnaden ...

"Ett beteende som lärts ut i hemmet avgör uppförandet under kyrkans möten."

Sann vördnad är en nödvändig egenskap, men en egenskap som snabbt försvinner i världen samtidigt som de onda krafterna vidgar sitt inflytande. Vi kan inte helt förstå den kraft för det goda vi kan utöva om de miljontals medlemmarna i Kristi sanna kyrka fungerar som förebilder på vördnadsfullt uppträdande. Vi kan inte föreställa oss hur många ytterligare liv som vi kan vidröra. Kanske ännu viktigare är att vi inte kan förutse det stora andliga inflytandet på vår egen familj om vi blir det vördnadsfulla folk vi vet att vi borde vara¹².

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Gå igenom exemplen på vördnad på sidorna 155-157. Vad säger dessa två berättelser om vad det innebär att vara vördnadsfull? Vilka exempel på vördnad har du lagt märke till i ditt eget liv? Vad har du lärt dig av dessa erfarenheter?

- Studera de fyra första styckena på sidan 157 och sök efter vad president Kimball lärde om vad vördnad är och inte är. Varför bör sista dagars heliga ”vara det mest vördnadsfulla folket på jorden”?
- Hur tycker du att vi ska reagera när vi hör någon missbruka Herrens namn? Vad kan du lära dig av president Kimballs exempel? (Se s 158.) Vad kan vi göra för att hedra Herrens namn?
- Gå igenom sidorna 159-162 och leta efter vördnadsfulla handlingar och attityder och vanvördiga handlingar och attityder. På vilka sätt kan sådana handlingar och attityder påverka oss personligen? Hur kan de påverka vår familj och andra? Fundera över vad du och din familj kan göra för att vara vördnadsfulla i kyrkan.
- Vad tror du att föräldrar kan göra i hemmet för att hjälpa sina barn att vilja vara vördnadsfulla på sakramentsmötet? på andra möten och aktiviteter i kyrkan? (Se exemplen på sidorna 162–163.)
- Studera kapitlets sista två stycken (s 163-164). På vilka sätt kan vår förbättrade vördnad påverka vår familj? vårt samhälle?

Skriftställen som hör till detta ämne: 1 Kungaboken 6:1, 7; Matteus 21:12–14; Alma 37:14–16; L&F 63:61–62, 64

Slutnoter

1. Se Francis M Gibbons, *Spencer W Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God* (1995), s 192.
2. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 534.
3. Se Gibbons, *Spencer W Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God*, s xi.
4. *We Should Be a Reverent People* (broschyr, 1976), s 1, 2.
5. *We Should Be a Reverent People*, s 1–2.
6. ”President Kimball talar om världslighet”, *Nordstjärnan*, sep 1981, s 1, 3, 4, 5.
7. *We Should Be a Reverent People*, s 2.
8. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 222.
9. *We Should Be a Reverent People*, s 1.
10. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 222–223.
11. *We Should Be a Reverent People*, s 2–3.
12. *We Should Be a Reverent People*, s 4.

Sabbaten — en glädje

Sabbaten är en dag för aktiv, glädjefylld gudsdyrkan.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

När president Spencer W Kimball reste runt i kyrkan gladdes han då han fann att de heliga hedrade sabbatsdagen. Han berättade om hur han träffade två män som välsignats för sina ansträngningar att helga sabbaten:

”I en stav nyligen intervjuade jag en man för en viktig uppgift i stavens omorganisation. Och jag sade till honom: ’Vad har du för yrke?’ Och han sade: ’Jag driver en bensinmack.’ Och jag frågade: ’Har du öppet på sabbaten?’ Han svarade: ’Nej, det har jag inte.’ ’Hur klarar du dig då? De flesta som äger bensinmackar tycks tro att de måste ha öppet på sabbaten.’ ’Jag klarar mig bra’, sade han. ’Herren är god mot mig.’ ’Är inte konkurrensen svår?’ frågade jag. ’Jo, verkligen’, svarade han. ’Tvärs över gatan har en man öppet hela söndagen.’ ’Och du har aldrig öppet?’ frågade jag. ’Nej’, sade han, ’och jag är tacksam, och Herren är god och jag har tillräckligt för mina behov.’

Jag befann mig i en annan stav, också för att omorganisera den, och en annan broder var i åtanke för ett av de högsta ämbetena, och när vi frågade honom vilket yrke han hade så sade han att han drev en livsmedelsbutik. ’De flesta affärer har öppet på söndagen. Har du?’ ’Vår affär är stängd på söndagen’, sade han. ’Men hur kan du konkurrera med dem som har öppet sju dagar i veckan?’ ’Vi konkurrerar. Åtminstone klarar vi oss mycket bra’, svarade han. ’Men skulle inte söndagen vara er bästa dag?’ ’Ja’, svarade han, ’vi skulle troligen sälja dubbelt så mycket på sabbaten som en genomsnittlig dag, men vi klarar oss utan det,

och Herren har varit hjälpsam, han har varit nådig, han har varit god.' ... Och jag kunde inte låta bli att säga: 'Må Gud välsigna dig, min trofaste broder. Herren kommer inte att låta denna uppoffring gå obemärkt förbi. Dina pengar är rena. De hindrar dig förvisso inte från att finna din väg till Guds rike' ”¹.

President Kimball ansåg att sabbaten var en dag för aktiv, glädjefylld gudsdyrkan — en tid då man lägger bakom sig det som är världsligt och fyller dagen med rättfärdiga aktiviteter. Genom att citera skrifterna uppmuntrade han de heliga att göra sabbaten till sin ”lust” och att nalkas dagen ”med glada hjärtan och anleten”. (Jes 58:13; L&F 59:15)²

Spencer W Kimballs lärdomar

Herren har alltid befallt sitt folk att helga sabbatsdagen.

Mose kom ned från det skälvande, rykande berget Sinai och förde till Israels barn på deras vandring de tio budorden, grundläggande regler för vår livsföring. Dessa bud var emellertid inte nya. Adam och hans efterkommande kände till dem, vilka befallts att efterleva dem från begynnelsen. De endast upprepades av Herren för Mose. Dessa befallningar till och med föregick jordelivet, och var en del av det prov som rådet i himlen hade bestämt för människorna.

Det första av de tio buden kräver att människan dyrkar Herren. Det fjärde budet utser en sabbatsdag speciellt för denna dyrkan:

”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig ...

Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den.

Sex dagar skall du arbeta och uträtta alla dina sysslor.

Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete, inte heller din son eller din dotter, din tjänare eller tjänarinna eller din boskap, och inte heller främlingen som bor hos dig inom dina portar.

Ty på sex dagar gjorde HERREN himlen och jorden och havet och allt som är i dem, men på sjunde dagen vilade han. Därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.” (2 Mos 20:3, 8–11)

"Kalla sabbaten din lust och förbärliga den till HERRENS ära". (Se Jes 58:13.)

För många är det av föga betydelse att hålla sabbatsdagen helig, men för vår himmelske Fader innebär detta lydnad mot en av de viktigaste befallningarna. Det är ett bevis på att människan inte bryr sig om att uppfylla det individuella prov som förelagts var och en av oss före världens skapelse, ”för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befäller dem”. (Abraham 3:25) ...

Den allvarliga befallning som fördes ned från det dundrande berget Sinai var: ”Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den.” Denna befallning har aldrig tagits tillbaka eller förändrats. Istället har den åter betonats i vår tid:

”Men kom ihåg att på denna Herrens dag skall du offra dina gåvor och sakrament åt den Allrahögste, bekännande dina synder för bröderna och för Herren.

På denna dag skall du inte göra något annat än tillreda din föda i hjärtats enfald, så att din ... glädje må vara fullkomlig.” (L&F 59:12–13)³

Sabbaten är inte en dag för affärer eller rekreation.

Jag uppfordrar alla heliga överallt att mer tillfullo iakttas sabbatsdagen. Herrens heliga dag förlorar snabbt sin heliga betydelse över hela världen ... I allt högre grad förstör människan sabbatens heliga ändamål för att eftersträva rikedomar, nöjen, rekreation och dyrka falska och materiella gudar. Vi fortsätter att uppmana alla heliga och gudfruktiga människor överallt att iakttas sabbatsdagen och helga den. Affärer skulle inte vara öppna på sabbatsdagen om de inte gynnades på denna heliga dag. Detsamma gäller idrottsevenemang och rekreationsorter och -sporter av alla slag. Önskan om att tjäna mer pengar tycks ta överhanden över Herrens bud: ”Mina sabbater skall ni hålla, och för min helgedom skall ni visa vördnad.” (3 Mos 19:30)⁴

Vi ser att det i vår kristna värld fortfarande på många platser finns företag som har sin affärsverksamhet öppen på den heliga sabbatsdagen. Vi är säkra på att botemedlet till detta ligger inom oss själva, den köpande allmänheten. Säkerligen skulle inte varuhusen och affärerna förbli öppna på söndagen om vi,

allmänheten, lät bli att handla hos dem. Vill ni vara vänliga och tänka på denna sak. Tag upp det på era hemaftnar och tala om det med era barn. Det skulle vara underbart om varje familj beslöt sig för att inga inköp hädanefter skulle göras på sabbaten⁵.

Vi har i stort sett blivit en värld av sabbatsbrytare. På sabbaten är sjöarna fulla av båtar, trängseln på stränderna är stor, biograferna har sin största besöksfrekvens, golfbanorna är översållade med spelare. Sabbaten är den dag som används för rodeos, affärskonferenser, familjeutflykter. Till och med matcher spelas denna heliga dag. "Business as usual" — affärerna går som vanligt — är mångas slagord och vår heliga dag har blivit en vanlig fridag. På grund av att så många människor behandlar dagen som en fridag, finns det många andra som betjänar de nöjestörande och penninghungriga ...

Att jaga och fiska på Herrens dag är inte att hålla den helig. Att så eller harva eller skörda på sabbaten är inte att hålla Herrens dag helig. Att bege sig ut i naturen på utflykter, att bevista matcher, rodeos, kapplöpningar, uppträdanden eller annan underhållning den dagen är inte att hålla den i helig åminnelse.

Hur underligt det än kan verka så finns det sista dagars heliga, trofasta på alla andra sätt, som rättfärdigar sig själva med att gå miste om kyrkans möten då och då för rekreationens skull. De anser att de går miste om det bästa fisket om de inte är vid vattendraget från första dagen på säsongen eller att semestern inte blir lång nog om man inte reser hemifrån på söndagen eller att man går miste om en film man vill se om man inte går på sabbaten. De som bryter sabbaten på detta sätt drar ofta sin familj med sig ...

Jag kritiserar på intet sätt nyttig rekreation — idrott, utflykter, teater och film. Alla dessa kan verka livgivande, och kyrkan som organisation stöder aktivt sådana verksamheter. Men det finns en tid och en plats för allt som är värt att göra — en tid för arbete, en tid för lek, en tid för dyrkan ...

Det är sant att vissa människor måste arbeta på sabbaten. Faktum är att en del av arbetet verkligen är nödvändigt. Att ta hand om de sjuka, till exempel, kan till och med tjäna till att

helga sabbaten. I sådana fall är det emellertid våra motiv som avgör detta⁶.

Ibland karaktäriseras sabbatsdagens helgande som en uppoffring och självförsakelse, men så är det inte. Det är helt enkelt en fråga om att välja en lämplig tid för det man gör. Det finns tillräckligt med tid, särskilt i vår tidsålder av världens historia, under de sex veckodagarna då vi kan utföra vårt arbete och leka. Mycket kan göras för att organisera och uppmuntra verksamheter under veckan så att de inte inkräktar på sabbaten⁷.

Sabbaten är en dag då vi kan bli andligen berikade genom gudsdyrkan och värdiga aktiviteter.

Sabbaten är en helig dag. Då ska vi göra värdiga och heliga ting. Att avstå från arbete och rekreation är viktigt, men otillräckligt. Sabbaten kräver uppbyggliga tankar och gärningar, och om man bara går omkring sysslolös på sabbaten så bryter man mot den. För att iaktta den ska man knäfalla i bön, förbereda lektioner, studera evangeliet, meditera, besöka sjuka och lidande, skriva brev till missionärer, ta en tupplur, läsa sund litteratur och vara närvarande på alla de möten som man förväntas delta i⁸.

Ta er därför tid [på sabbaten] tillsammans som familjer. Tala med varandra. Studera skrifterna. Besök vänner, sjuka samt ensamma. Detta är också ett utmärkt tillfälle att arbeta på dagböcker och släktforskning⁹.

På hebreiska betyder termen *Sabbath* "vila". Den förutsätter lugn och ro, frid i sinne och själ. Det är en dag då vi gör oss fria från själviska intressen och aktiviteter.

Sabbatsdagen ges till varje generation som ett evigt förbund. [Se 2 Mos 31:16.] Den är ett tecken mellan Herren och hans barn till evärdlig tid. [Se 2 Mos 31:17.] Det är en dag då vi skall dyrka och uttrycka vår tacksamhet och uppskattning för Herren. Det är en dag då vi skall överge alla världsliga intressen och ödmjukt lovprisa Herren, ty ödmjukhet är början till upphöjelse. Det är inte en dag då vi skall känna oss sorgsna och betungade utan då vi skall vila och njuta på ett rättfärdigt sätt. Det är inte en dag för påkostade middagar, utan en dag för enkla måltider och

Sabbaten "är en dag då vi skall dyrka och uttrycka vår tacksambet och uppskattning för Herren."

en andlig fest ... Det är en dag som vår himmelske Fader i sin nåd har givit oss. Det är en dag då djuren kan släppas ut på bete och för att få vila: då plogen kan stå i ladan och andra maskiner få vila: en dag då arbetsgivare och arbetstagare, herre och tjänare, kan slippa plöja, gräva och streta. Det är en dag då vi kan stänga kontoret, skjuta upp affärer och låta problem bero. Det är en dag då vi tillfälligt befrias från det första budet: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd till dess du vänder åter till jorden ..." [1 Mos 3:19] Det är en dag då kroppen kan få vila, sinnet koppla av och anden tillväxa. Det är en dag då vi kan sjunga sånger, uppsända böner, hålla tal och bära vittnesbörd, och då människan kan höja sig avsevärt så att tid, rum och avstånd mellan henne själv och hennes Skapare nästan upphör.

Sabbaten är en dag då vi skall rannsaka oss själva — analysera våra svagheter, bekänna våra synder för våra syskon i förbundet och för vår Herre. Det är en dag då vi skall fasta i "säck och aska". Det är en dag då vi skall läsa god litteratur, tänka och begrunda, studera lektioner för prästadömet och biorganisationerna, studera skrifterna och förbereda tal, tar oss tupplur, vila och

koppla av, besöka de sjuka, predika evangeliet, berätta för andra om evangeliet, ha stillsamt umgänge med familjen och lära känna våra barn, på rätt sätt umgås parvis med det motsatta könet, göra gott, dricka från källan till kunskap och undervisning, söka förlåtelse för våra synder, berika vår ande och själ, återfå och bygga upp vår andlighet, ta del av symbolerna för [Herrens] offer och försoning, låta sinnet vila på härligheten hos evangeliet och de eviga världarna. Det är en dag som tar oss högt upp på den stig som leder till vår himmelske Fader¹⁰.

Vi hoppas ... att ni antingen före eller efter söndagsmötena, beroende på just ert tidsschema, gör det som Frälsaren bad sina lärjungar bland nephiterna att göra: Sedan han undervisat dem, bad han dem gå till sina hem och begrunda och be om det som sagts. (Se 3 Nephi 17:3.) Låt oss hålla detta mönster i sinnet¹¹.

En fullödig och givande sabbat inkluderar att besöka kyrkans möten och att ta del av sakramentet.

Det tycks som om Herrens föreställning om en fullständig och överflödande sabbat är att dyrka och lära av honom och att ta emot hans sakrament. Han vill att vi ska fylla dagen med nyttiga och andliga aktiviteter. Han vill att vi ska göra det med tacksamhet, med glada hjärtan och anleten, och inte med mycket skratt. Han vill att våra män och pojkar ska komma till prästadömsmötet med förberedda lektioner och med ett glatt hjärta. Han vill att hans folk ska närvara vid Söndagsskolan och där få undervisning om hans frälsningsplan. Han vill att hans folk ska besöka sakramentsmötet för att sjunga med de heliga och be i anden med den som är språkrör i bönen, och ta del av sakramentets emblem, och på nytt lova total hängivenhet, ovillkorlig underkastelse, ståndaktiga gärningar, att alltid minnas honom¹².

Vilka bör närvara på sakramentsmötet? Befallningen riktades genom profeten till dem "vilkas fötter stå i Sions land", medlemmarna i hans kyrka. [Se L&F 59:3, 9.] Befallningen är inte begränsad till de vuxna utan inkluderar såväl ung som gammal ... Finns det något bättre föräldrar kan göra för att skänka stabilitet åt familjen än att ta med alla i den, stor som liten, till möteshuset och till sakramentsmötena? Där lär sig barnen den

regelbundna närvarons betydelse, förhindras från att bryta sabbaten, och även de mycket små tar till sig lärdomarna och vittnesbörden och den anda som finns där. Ledare i stav, församling och kворum bör i detta avseende vara ett exempel inför medlemmarna¹³.

Som mycket liten pojke blev jag lärd vanan att besöka sakramentsmötena. Mamma tog mig alltid med sig. Dessa varma eftermiddagar blev jag snabbt dåsig och lutade mig över till hennes knä för att sova. Jag lärde mig kanske inte mycket av dessa predikningar, men jag lärde mig vanan ”att komma till mötet”. Vanan har förblivit hos mig under hela mitt liv¹⁴.

Inget litet barn absorberar medvetet solens ljus, men omedvetet skänker ljuset kraft till hans lilla kropp. Inget barn känner till värdet av hans mors mjölk, eller maten från öppnade burkar som ger honom näring. Men ändå är det genom det som han får styrka och kraft att växa och slutligen bli fullvuxen ...

Och varje barn, utan att förstå allt, kan få ut mycket av ett sakramentsmöte. Varje gång tillgodogör de sig något¹⁵.

Vore det inte att gå miste om en hel del tid och energi om vi varje söndagsmorgon behövde stanna till och säga: ”Ska jag, eller ska jag inte besöka prästadömsmötet? Ska jag eller ska jag inte besöka sakramentsmötet idag? Ska vi eller ska vi inte bege oss dit?” Vilken massa bortslösad energi ... Bestäm er en gång för alla¹⁶.

En man i min bekantskapskrets stannade hemma varje sabbat och ursäktade sig med att han fick ut mer av att läsa en god bok i hemmet än att närvara vid sakramentsmötet och lyssna till en dålig predikan. Men hemmet, hur heligt det än är, är inte bönehuset. I det förrättas inte sakramentet, i det känner man inte samhörighet med medlemmarna, där bekänner man inte heller sina synder för bröderna. Bergen kan kallas för Guds tempel och skogarna och bäckarna hans händers verk, men det är bara i möteshuset, eller i bönehuset, som alla Herrens fordringar kan uppfyllas. Och därför har han i oss inskräpt: ”Det är rådligt att kyrkan ofta kommer tillsammans för att delta av brödet och vinet till Herren Jesu åminnelse.” (L&F 20:75)¹⁷

Vi går inte på sabbatens möten för att bli underhållna eller ens enbart för att få undervisning. Vi går för att dyrka Herren. Det är ett individuellt ansvar, och oavsett vad som sägs från talarstolen så kan man, om man önskar dyrka Herren i anda och sanning, göra detta genom att gå på sina möten, ta del av sakramentet och begrunda evangeliets skönhet. Om du tycker att mötet är misslyckat, är det du som misslyckats. Ingen kan dyrka åt dig. Du måste själv närma dig Herren¹⁸.

Herren har lovat att välsigna dem som trofast iakttar sabbaten.

Avsikten med budet [att helga sabbatsdagen] är inte att beröva människan någonting. Varje bud som Gud gett till sina tjänare är till för att tjäna dem som tar emot och lyder det. Det är människan som har nytta av att noggrant hålla sabbatsbudet. Det är människan som lider då Guds lagar bryts ...

Under mina resor finner jag trofasta människor som avstår från förtjänst på sabbatsdagen och att handskas med förbjudna ting. Jag har funnit boskapsuppfödare som inte samlar in boskapen på en söndag; fruktstånd längs vägen, annars öppna dag och natt under fruktsäsongen, stängda på sabbaten; kvartersbutiker, restauranger och kiosker stängda på Herrens dag — och ägarna verkar klara sig bra och samtidigt finna verklig glädje i att åtlyda lagen. Och varje gång jag ser goda människor avstå från detta slags förtjänst gläds jag och känner att jag vill välsigna dem för deras tro och ståndaktighet¹⁹.

Jag vet att människan i långa loppet aldrig kommer att förlora något genom det som ser ut som ekonomiska uppoffringar, för [Gud] har befallt oss att efterleva hans lagar och därefter har han uppmanat oss:

”Pröva mig nu i detta, säger HERREN Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått.” (Mal 3:10)²⁰

Med respekt för denna befallning, bland alla andra, låt oss följa profeten Josua: ”Så frukta nu HERREN och tjäna honom helhjärtat och i sanning ... ”Välj i dag vem ni vill tjäna ... men jag och mitt hus, vi vill tjäna HERREN.” (Josua 24:14–15)

Då kan vi hoppas på de välsignelser som han har lovat Israels barn: ”Mina sabbater skall ni hålla, och för min helgedom skall ni ha vördnad. Jag är HERREN.

Om ni vandrar efter mina stadgar och håller mina bud och följer dem,

skall jag ge er regn i rätt tid, så att jorden ger sin gröda och träden på marken bär sin frukt.

Trösktiden skall hos er räcka till vinbärgningen, och vinbärgningen skall räcka till såningstiden, och ni skall ha bröd nog för att äta er mätta och ni skall bo trygga i ert land.

Och jag skall ge frid i landet, ni skall få ro och ingen skall förskräcka er.” (3 Mos 26:2–6)²¹

Om vi älskar Herren så iakttar vi och helgar sabbatsdagen.

Det tycks som om anledningen till att sabbatsdagen är så svår för många människor att leva efter är att den fortfarande är skriven på tavlor av sten och inte skrivna i deras hjärta ...

I våra dagar tycks det som om [Herren] vet att hans folk är intelligent och därför har antagit att de skulle fånga hela andan i gudsdyrkan och i iakttagandet av sabbaten när han sade till dem:

”Du skall offra ett offer i rättfärdighet åt Herren, din Gud, ja, ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande.” (L&F 59:8) ...

Han gav oss det största och främsta budet:

”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.” (Matt 22:37)

Det är otänkbart att den som älskar Herren av hela sitt hjärta och hela sin själ, och som med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande erkänner de obegränsade gåvor som Herren har gett henne, skulle underlåta att tillbringa en dag av sju i tacksamhet, och frambära Herrens goda gärningar. Efterlevnaden av sabbaten är ett tecken på djupet av vår kärlek till vår himmelske Fader²².

Människor undrar ofta var de ska dra gränsen: vad är värdigt och vad är ovärdigt att göra på sabbaten. Men om man älskar Herren av allt hjärta, makt, själ och förmåga, om man avlägger

”Ta er ... tid [på sabbaten] tillsammans som familjer. ... Detta är också ett utmärkt tillfälle att arbeta på dagböcker och släktforskning.”

själviskhet och tyglar önskingarna, om man kan bedöma varje aktivitet på sabbaten med vördnadsfullhetens måttstock, om man är ärlig mot Herren och mot sig själv, om man offrar ”ett förkrossat hjärtat och en bedrövad ande”, är det föga troligt att det förekommer något sabbatsbrytande i den personens liv²³.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Gå igenom sidorna 167–169. Fundera över den vikt som Herren har fäst vid sabbaten och på vad sätt sabbaten skiljer sig från de andra dagarna i veckan. Vad gör sabbaten till en ”lust”?
- Gå igenom sidorna 169–170, och sök efter sådant som vi inte ska göra på sabbaten. Varför är dessa aktiviteter olämpliga på sabbaten? På sidorna 171–173 ger president Kimball exempel på ”nyttiga och andliga aktiviteter” på sabbaten. Vad har du och din familj gjort för att bli bättre på att iakttä sabbaten?

- President Kimball sade att det är våra ”motiv som avgör” för dem som behöver arbeta på sabbaten (s 171). Vad kan människor göra för att bibehålla andan i sabbatsdagens gudsdyrkan när det krävs av dem att de arbetar?
- Vad menar vi när vi säger att sabbaten är en dag för vila? (På sidorna 171–173 finns några exempel.) Varför är det för fel med att bara driva omkring och inte göra någonting på sabbaten?
- Gå igenom avsikterna med att besöka kyrkans möten på sidorna 173–175. När kände du dig senast andaktsfull på ett möte i kyrkan och varför? Hur kan du göra din närvaro i kyrkan och din gudsdyrkan mer meningsfull?
- President Kimball vittnade om de välsignelser vi får när vi helgar sabbatsdagen (s 175–176; se också berättelserna på sidorna 166–167). Kan du nämna några välsignelser du har fått av att lyda detta bud?
- Beakta under en hemafton eller under ett familjeråd vad din familj kan göra för att hjälpa varandra att helga sabbatsdagen.

Skriftställen som bör till detta ämne: 1 Mosebok 2:1–3; Markus 2:23–28; 3:1–5; Mosiah 13:16–19; L&F 68:29

Slutnoter

1. Conference Report, okt 1953, s 55.
2. ”Sabbaten — en glädje”, *Nordstjärnan*, jul 1978, s 4, 6.
3. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 267–269.
4. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 6–7.
5. *Nordstjärnan*, apr 1976, s 3.
6. *Nordstjärnan*, jul 1978, s 1–3, 4, 5.
7. *Nordstjärnan*, jul 1978, s 4
8. *Nordstjärnan*, jul 1978, s 4.
9. *Nordstjärnan*, okt 1981, s 79.
10. ”The Fourth Commandment”, i *M Man–Gleaner Manual 1963–1964* (ledarhandledning), s 277–278.
11. *Nordstjärnan*, okt 1980, s 6.
12. ”The Fourth Commandment”, s 279–280.
13. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 221.
14. Conference Report, okt 1944, s 43.
15. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 517.
16. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 517.
17. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 220.
18. *Nordstjärnan*, jul 1978, s 5.
19. *Nordstjärnan*, jul 1978, s 4, 6.
20. Conference Report, okt 1953, s 56.
21. *Nordstjärnan*, jul 1978, s 5.
22. ”The Fourth Commandment”, s 275–276.
23. ”The Fourth Commandment”, s 280.

Kyskhetslagen

*För Herren finns det bara en moralnorm —
fullständig kyskhets för både män och kvinnor före
äktenskapet och fullständig trohet därefter.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

När president Spencer W Kimball gav råd till kyrkans medlemmar angående träffar, uppvaktning och äktenskap betonade han vikten av att efterleva Herrens lag om kyskhets och trohet. Han varnade också för Satans försök att få överträdelse mot denna lag att verka berättigad och oskyldig. Han berättade om ett ungt par som fallit offer för detta bedrägeri från motståndaren:

”Pojken sade: ’Ja, vi har gett oss hän åt varandra, men vi tycker inte att det är fel eftersom vi älskar varandra.’ Jag trodde att jag hade missförstått honom. Sedan världens begynnelse har det funnits otaliga exempel på omoral, men att höra dem rättfärdigas av sista dagars heliga ungdomar chockerade mig. Han upprepade: ’Nej, det är inte fel, eftersom vi älskar varandra.’

De hade upprepat denna avskryvda irrlära så ofta att de hade övertygat sig själva, och en motståndskraftig mur hade byggts upp, och bakom denna mur stod de omedgörliga, nästan trotsiga.”

På deras ursäkter svarade president Kimball: ”Nej, mina kära ungdomar, ni älskar inte varandra. Ni känner lusta för varandra ... Om någon verkligen älskar en annan, skulle denne hellre dö för denna person än att skada honom. I njutningens timma

kastas den rena kärleken ut genom den ena dörren medan lustan smiter in genom den andra”¹.

President Kimball vittnade också om att glädje och frid kommer av att lyda kyskhetslagen. Han såg dessa välsignelser i trofasta medlemmars liv, till exempel i denna upplevelse som han hade i templet:

”Här rådde det frid och harmoni och ivrig förväntan. En välvårdad ung man och en mycket vackert klädd ung kvinna, som var så förtjusande att man inte kunde finna ord för det, knäböjde vid altaret. Med myndighet utförde jag den himmelska ceremoni som vigde och beseglade dem som man och hustru för evighet på jorden och i de celestials världarna. De renhjärtade var där. Himlen var där”².

Spencer W Kimballs lärdomar

Kyskhetslagen förbjuder alla sexuella relationer utanför äktenskapet.

För att kyrkans ståndpunkt vad beträffar moral ska bli förstådd, förklarar vi fast och oföränderligt, att det inte är en utsliten kostym, urblekt, gammalmodig och trådsliten. Gud är densamme, igår, idag och i all evighet. Hans förbund och lärosatser är oföränderliga. När solen förlorar sin värme och stjärnorna sitt ljus, kommer kyskhetslagen fortfarande att utgöra grunden i Guds värld och i Herrens kyrka. Gamla värden och värderingar uppehålls av kyrkan inte på grund av att de är gamla, utan på grund av att de har visat sig vara riktiga³.

Fullständig kyskhetslag före äktenskapet och fullständig trohet i äktenskapet — dessa normer är fortfarande i kraft, och avvikelser leder endast till synd, elände och olycka⁴.

De som tycks håna äktenskapet som institution, och som betraktar kyskhetslag före äktenskapet och trohet därefter som gammalmodigt, tycks beslutna att etablera ett nytt mode som är deras eget och tvinga det på andra. Kan de inte se den stora själviskhet som slutligen kommer att leda till djup ensamhet? Kan de inte se att de framknuffade av nöjen kommer längre och längre

"Äktenskapet är för tid och evighet ... Äktenskapet ger liv."

bort från glädjen? Kan de inte inse att deras slag av förverkligande frambringar ihållighet och tomhet som inget flyktigt nöje till sist kan rädda dem ifrån? Skördelagen har inte återkallats. [Se Gal 6:7.]⁵

De forna apostlarna och profeterna nämnde otaliga synder som var klandervärda för dem. Många var sexuella synder — äktenskapsbrott, att vara utan naturliga känslor, lusta, otrohet, liderlighet, orena förbindelser, okyskhet, ohämmade kärleksbetygelser, otukt. De inbegriper alla sexuella förhållanden utanför äktenskapet — petting, sexuella perversioner, onani och att i sina tankar och i sitt tal syssla med sexuella ting. Inräknad är varje dold och hemlig synd, samt alla oheliga och orena tankar och handlingar. En av de allra värsta är incest⁶.

Om någon har [homosexuella] önskingar och tendenser, så övervinner han dem på samma sätt som om han hade ett begär till petting, otukt eller äktenskapsbrott. Herren fördömer och förbjuder denna handling med samma kraft och styrka som han fördömer äktenskapsbrott och liknande sexuella handlingar ... Återigen, till motsats till vad många människor tror och säger, är den här synden liksom otukt möjlig att övervinna samt få förlåtelse för. Men, återigen, endast efter djup och långvarig omvändelse, vilket betyder fullständigt övergivande och förändring av tanke och handling. Det faktum att somliga regeringar och kyrkor samt ett stort antal moraliskt fördärvade människor försökt reducera ett sådant uppförande från att vara en kriminell förmyndelse till att bli ett personlig privilegium, förändrar inte denna handlingens natur eller allvar. Goda människor, visa och kloka människor, gudfruktiga människor överallt, stämplade fortfarande detta bruk som ovärdigt Guds söner och döttrar. Kristi kyrka förkastar och fördömer det ... Denna avskyvärda homosexualitet är en synd i alla tidsåldrar. Många städer och civilisationer har gått under på grund av den⁷.

Ett rent sexliv i ett vederbörligt äktenskap är godkänt. Det finns en tid och en lämplighet för allting som är värdefullt. Men sexuella möten utanför det legaliserade äktenskapet gör den enskilde till något som går att använda, att exploatera, och gör

honom eller henne utbytbar, möjlig att exploatera, förbrukningsbar ...

Utomäktenskapligt sex är en självisk handling, ett förräderi och är oärligt. Att vara ovillig att acceptera sitt ansvar är fejt och illojalt. Äktenskapet är för tid och evighet. Otukt och alla andra avvikelser är för dagen, för timmen, för "nuet". Äktenskapet ger liv. Otukt leder till död⁸.

**Kärlek är sund och osjälvisk, men lusta
korrupperar och är självisk.**

Den unge man är illojal mot sin manlighet som lovar popularitet, roliga stunder, trygghet, nöjen, och till och med kärlek, när allt han kan ge är lusta och dess djävulska frukter — samvetskval, avsmak, hat, avsky, slutlig vämjelse, och tänkbar graviditet utan legitimitet och heder. Han förespråkar sin sak med kärlek och allt han ger är lusta. Dessutom säljer sig den unga kvinnan billigt. Resultatet skadar livet och förnedrar själen ...

Och ändå talar dessa ungdomar fortfarande om kärlek. Vilket fördärv av det vackraste av alla ord! Frukten är bitter därför att trädet är fördärvat. Deras läppar säger: "Jag älskar dig." Deras kroppar säger: "Jag vill ha dig." Kärleken är god och sund. Att älska är att ge, inte att ta. Att älska är att tjäna, inte att exploatera ...

Vad är kärlek? Många människor tänker främst på det som fysisk dragningskraft. De talar vårdslöst om att "bli förälskad" och "kärlek vid första ögonkastet"... Man kan omedelbart dras till en annan person, men kärlek är mycket mer än fysisk dragningskraft. Den är djup, omfattande och mångsidig. Fysisk dragningskraft är endast en av många beståndsdelar. Det måste finnas tro och tillit, förståelse och vänskap. Det måste finnas gemensamma ideal och normer. Det måste finnas storhängivenhet och kamratskap. Kärlek är renhet, framåtskridande, offer och osjälviskhet. Denna sorts kärlek bleknar och förtvivlar aldrig, utan överlever sjukdom, sorg, fattigdom, försakelser, framgång och besvikelser, tid och evighet. Om kärleken ska fortsätta så måste det finnas en ständigt ökad grad av tillit och förståelse,

av ofta förekommande och uppriktiga uttryck för uppskattning och tillgivenhet. Det måste finnas osjälviskhet och en ständig omtanke om den andre. Intressen, förhoppningar och mål måste ständigt inriktas på en enda sak ...

Den unge man som skyddar sin käresta från allt utnyttjande och alla övergrepp, mot förolämpningar och vanära från honom själv eller andra, ger kanske uttryck för sann kärlek. Men den unge man som använder sin livskamrat som en biologisk leksak för att bli tillfredsställd för stunden — det är lusta.

En ung kvinna som uppträder så att hon är andligt, mentalt och fysiskt attraktiv, men inte försöker att med ord eller med sin klädsel uppmuntra eller stimulera till fysiska reaktioner hos kamraten vid sin sida. Det visar på sann kärlek. Den unga kvinna som måste beröra och egga och smeka och fresta och utnyttja vet inte vad kärlek är. Det är lusta och utnyttjande ...

Ta er i akt för djävulens trick att få det onda att se gott ut genom att ge det en stämpel som döljer dess karaktär. Ursäkten att lusta är kärlek är ett exempel på ett sådant konstgrepp⁹.

Även om sexualiteten är viktig och kan ge stor glädje inom äktenskapet, måste vi komma ihåg att livet inte är till endast för sexuellt umgänge¹⁰.

Föreningen mellan könen, mellan man och hustru (och *endast* mellan och hustru) är huvudsakligen till för att sätta barn till världen. Det var aldrig Herrens avsikt att sexuella erfarenheter skulle vara blott en leksak eller bara vara till för att tillfredsställa passioner och lustar. Vi känner inte till något direktiv från Herren om att rättmätiga sexuella upplevelser mellan man och hustru helt och hållet behöver begränsas till skapande av barn, men vi finner många bevis från Adam till vår tid på att inget tillstånd någonsin givits av Herren till urskillningslöst sexuellt umgänge¹¹.

Vi måste sky pornografi och andra former av omoral.

Vi är Guds andebarn, och ... vi är hans yppersta skapelse. I var och en av oss finns möjligheten att bli en Gud — ren, helig,

sann, inflytelserik, kraftfull, oberoende av jordiska krafter. Vi lär oss från skrifterna, att vi var och en har en evig existens, att vi i begynnelsen var tillsammans med Gud. (Se Abr 3:22.) Den kunskapen ger oss en unik känsla för människans ädelhet och höga värde.

Men det finns falska lärare överallt. De använder tal och pornografisk litteratur, tidskrifter, radio, TV, vulgärt tal. De sprider fördömliga irrläror som bryter ned de moraliska normerna, och allt detta för att tillfredsställa köttets lust¹².

Vi avskyr den pornografi som tycks översvämma landet. Lagstiftningen försöker underkua den, men bästa sättet att stoppa den är att män och kvinnor tillsammans med sin familj bygger barriärer mot den. Vi frågar er: "Vill ni goda människor i ert samhälle att denna hemska last ska fördärva er familj och era grannar?"¹³

När vi i vårt eget samhälle ser otaliga människor med ond beslutsamhet påtvinga människor vulgära presentationer, smutsiga meddelanden, onaturligt beteende, undrar vi om Satan har sträckt ut sin ogudaktiga, onda hand för att dra jordens befolkning in bland sina styrkor? Har vi inte tillräckligt med goda människor kvar för att utrota det onda som hotar vår värld? Varför fortsätter vi att kompromissa med ondskan och varför fortsätter vi att tolerera synd?¹⁴

Vi hoppas att våra föräldrar och ledare inte ska tolerera pornografi. Det är verkligen skräp, men idag betraktas det som normalt och tillfredsställande ... Det finns ett samband mellan pornografi och låga sexuella drifter och perversioner¹⁵.

Synder som kommer av pornografi befrämjar olyckligtvis andra allvarliga överträdelser, inberäknat abort¹⁶.

Det är löjligt att påstå att pornografi inte har någon effekt. Det finns ett bestämt samband mellan det och brott. Mord, rån, våldtäkt, prostitution och kommersialiserad lusta lever på denna omoral. Statistisk över sexualbrott tyder på ett samband mellan brott och pornografi.

Det saknar verkligen något som helst socialt värde. Vi uppmanar våra familjer att skydda sina barn på alla sätt de kan. Vi lever

i en efterlåten värld, men vi måste förvissa oss om att vi inte blir en del av denna efterlåtna, denna degenererade värld¹⁷.

Alla kyrkans medlemmar uppmanas att inte bara motstå pornografins vitt utbredda fördärv, utan som samhällsmedborgare över hela världen vara aktivt och obevekligt engagerade i kampen mot denna mänsklighetens försåtliga fiende ...

Lär era barn att sky oanständighet som det fördärv det är. Förener er som medborgare i kampen mot oanständighet i ert samhälle. Låt er inte insövas till överksamhet av de pornografins profitörer som säger att om man tar bort oanständigheten förnekar man människans rätt till valfrihet. Låt dem inte kalla tygellöshet för frihet.

Värdefulla själar står på spel — själar som är nära och kära för var och en av oss¹⁸.

Föräldrar och ledare bör skydda sina barn och ungdomar mot omoraliska inflytanden.

Dina barn ska lära sig tidigt i livet att de aldrig får engagera sig i omoraliska aktiviteter av något slag. Detta ska inte sägas bara en gång till dem. Innan de gifter sig bör de få höra det hundratals gånger, och de bör veta att inte bara deras familj och deras föräldrar förväntar sig denna stora tjänst, utan att himlens Herre, Jesus Kristus, förväntar sig att de ska hålla sig rena och fria från omoral¹⁹.

Okyskhet är vår tids stora demon. Likt en bläckfisk fäster den sina tentakler runt en. Det finns många vägar som leder ungdomar till dessa befläckelser. Jag vill nämna några tillvägagångssätt som bryter ner moraliska strukturer.

En del tar lättvindigt på sin aktivitet i kyrkan och fjärrar sig från kyrkans förädlande och beskyddande inflytande. Deras personliga intressen ges större prioritet än evangeliet. De missar sina möten, och tillåter skolarbetet, det sociala livet eller yrkeslivet inkräkta på viktiga möten i kyrkan och på evangeliet tills deras känslor för kyrkan och dess normer är tämligen bedövade.

En annan av de många saker som leder till okyskhet är oanständighet. Idag är många unga kvinnor och unga män självbe-låtna och tycker att de vet det mesta om livet. De tror att de vet allting. De talar lika fritt om sex som de talar om bilar, filmer och kläder. Det har utvecklats en oanständig atmosfär så att ingen-ting tycks heligt längre²⁰.

Det finns ingen anledning till varför en kvinna behöver bära en urringad eller på annat sätt avslöjande klänning bara därför att det är världens mode. Vi kan skapa en egen stil ...

Inte heller finns det någon ursäkt för unga män att blotta och visa upp sin kropp. Kamrater kan visa mod och god urskill-ning om de uppmuntrar sin unga kvinnliga vänner att bära anständiga kläder. Om en ung man inte vill gå ut med en ung kvinna som är oanständigt klädd så kommer stilen att förändras mycket snabbt ...

Herren har lovat de ståndaktiga: "Allt mitt är ditt." För att nå fram till dessa imponerande höjder och obegränsade välsig-nelser så får ni inte ta några chanser. Bevara era liv behagliga och rena, så att det aldrig behöver bli några förluster. För att göra detta gör ni klokt i att undvika "allt slags ont", att inte ens närma er det²¹.

Om vi vill hålla oss rena och undvika frestelser kan vi inte nog betona oanständigheten som en av de fallgropar vi måste undvika²².

Jag [föreslår] ... följande normer. Träffar eller parbildning i umgängeskretsen bör skjutas upp till sexton års ålder eller längre. Också då bör det fortfarande användas mycket omdöme då det gäller val och allvar i sammanhanget. Ungdomarna bör i flera år fortfarande begränsa nära kontakter, eftersom pojken kommer att gå på mission när han är nitton år gammal.

Träffar och särskilt stadigt umgänge i de lägre tonåren är ytterst riskfyllda. De förvrider hela livsbilden. De berövar dig värdefulla och rika erfarenheter. De begränsar vänskapen. De begränsar de bekantskaper som kan vara så värdefulla när det gäller att välja en partner för tid och evighet.

President Kimball gav tydliga riktlinjer till ungdomar som går ut med varandra.

Helt visst finns det en tid för dans, resor, sällskap, träffar, ja, även för det stadiga umgänge som når sin höjdpunkt i den romantiska upplevelsen, som för unga människor till evigt äktenskap i det heliga templet. Men det är valet av tidpunkt som är så viktigt. Det är fel att göra till och med det rätta, vid fel tidpunkt, på fel plats och under felaktiga omständigheter²³.

Håll era liv rena och fria från allt det oheliga och orena i tanke och handling. Undvik alla förbindelser som förnedrar och sänker de höga, rättfärdiga normer som är uppsatta för oss. Då kommer era liv att flyta fram lugnt och stilla. Frid och glädje omger er då.²⁴

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Jämför det par som president Kimball beskriver på sidan 179 med det par som han nämner i det första stycket på sidan 180. Vad kan ha fått dessa sista dagars heliga par till att ha så skiftande attityder och handlingar?
- Läs det tredje stycket på sidan 180. Vad kan du säga till någon som påstår att kyskhet är gammalmodigt? (På sidorna 180–183 finns några exempel.) Nämn några följder av att ringakta kyskhetslagen. Nämn några välsignelser med att lyda den.
- Fundera över hur du skulle kunna avsluta dessa meningar: Kärlek är _____. Lusta är _____. (På sidorna 181–184 finns några exempel.) Hur bör vår kunskap om kärlek påverka våra tankar och handlingar?
- Varför tror du att president Kimball och många ledare i kyrkan efter honom har varnat för pornografi? (Se s 184–186.) På vilka sätt kan vi bekämpa pornografins spridning och inflytande? Vad kan vi göra i vår familj för att ”bygg[a] barriärer mot den”?
- Gå igenom normerna på sidorna 186–187. Varför bör föräldrar och ledare börja undervisa om kyskhetslagen tidigt i ett barns liv? Vad kan föräldrar och ledare i kyrkan göra för att hjälpa ungdomar att hålla fast vid kyrkan och dess normer? Vilka hjälpmedel tillhandahåller kyrkan för att hjälpa ungdomar förstå och hålla fast vid kyrkans normer?
- Vilket samband finns det mellan anständighet och kyskhet?
- Vad menas med att ha passande klädsel? På vilka sätt kan vi ”skapa en egen stil”? (s 187). Vad innebär det att vara anständig i tal och uppförande? Hur kan vi hjälpa ungdomar inse behovet av att de är anständiga inom alla områden av sitt liv?

Skriftställen som bör till detta ämne: 1 Korintierbrevet 6:9, 18–20; Jakob 2:7; Alma 39:3–5, 9; 3 Nephi 12:27–30; L&F 42:22–23, 40–41; 59:6

Slutnoter

1. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 151–152, 153, 154.
2. *Nordstjärnan*, apr 1972, s 137–138.
3. *Faith Precedes the Miracle*, s 155.
4. *Nordstjärnan*, apr 1981, s 6.
5. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 137.
6. "President Kimball talar ut om moral", *Nordstjärnan*, apr 1981, s 176.
7. *Nordstjärnan*, apr 1981, s 178–179.
8. *Faith Precedes the Miracle*, s 155, 156–157.
9. *Faith Precedes the Miracle*, s 157–159.
10. *Förlåtelsens under*, s 71.
11. "Herrens plan för män och kvinnor", *Nordstjärnan*, mar 1976, s 2.
12. *Nordstjärnan*, apr 1981, s 173–174.
13. *Nordstjärnan*, aug 1975, s 35.
14. *Nordstjärnan*, nov 1975, s 2.
15. *Nordstjärnan*, feb 1975, s 32.
16. "En redogörelse och en uppmaning", *Nordstjärnan*, apr 1977, s 3.
17. *Nordstjärnan*, feb 1975, s 32.
18. *Nordstjärnan*, apr 1977, s 3.
19. Conference Report, områdeskonferens i La Paz i Bolivia 1977, s 22–23.
20. *Faith Precedes the Miracle*, s 162–163.
21. *Faith Precedes the Miracle*, s 166, 167, 168.
22. *Förlåtelsens under*, s 198.
23. *Nordstjärnan*, apr 1981, s 177–178.
24. *Nordstjärnan*, apr 1981, s 183.

Ett hedervärt, lyckligt och framgångsrikt äktenskap

Gifta par åtnjuter ett harmoniskt och evigt förhållande när de förblir trogna mot Herren och varandra.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

Före sin kallelse till de tolv apostlarnas kворum var Spencer W Kimball delägare i ett bolag för försäkringar och fasta egendomar i Safford i Arizona. En av hans anställda, Carmen Richardson Smith, erinrade sig den trofasthet som Spencer och Camilla Kimball visade när deras son Edward drabbades av polio i början av 1930-talet:

”Jag beundrade väldigt mycket förhållandet mellan broder Kimball och hans hustru. När Eddie befann sig i Kalifornien för en långvarig behandling stannade syster Kimball hos honom och president Kimball reste dit då det såg kritiskt ut. Under perioden av återhämtning efter Eddies operation brukade broder Kimball återvända hem för att ta hand om resten av sin familj, medan hans hustru stannade kvar hos Eddie.

Jag tror att han skrev till henne varje dag. Och det var inte bara korta brev på 50 ord. Ibland när han hade särskilt ont om tid brukade han diktera ett brev för mig, och jag minns hur jag kände det: det var som en hedersbetygelse.

De hade ett gott, lyckligt äktenskap, och de tycktes ha stor aktning för varandra. Det verkade som om deras världar kretsade väldigt mycket kring varandra”¹.

Spencers och Camilla Kimballs kärlek till varandra, vilken varit så uppenbar när de var unga, växte sig starkare och djupare allteftersom åren gick. President Kimball uttryckte ofta tacksamhet för den relation som han och hans hustru hade: "Camilla har alltid varit vid min sida. Vi har begravt våra föräldrar och andra nära och kära, och varit tvungna att släppa taget om våra små barn som var för tidigt födda. Vi har befunnit oss i botten och svingat oss upp mot höjderna ... Vi har gråtit tillsammans och vi har skrattat tillsammans ... Vi har haft det roligt i hela vårt liv trots allt som varit sorgligt och allvarligt. Vi har dansat, vi har sjungit, vi har roat oss, vi har älskat och blivit älskade. Med en hustru som Camilla Eyring blir livet fullständigt, rikt och överflödande"².

Efter att ha upplevt ett långt och lyckligt äktenskap konstaterade han: "Vi behöver en mindre bortskämd kamrat som inte räknar våra rynkor, minns våra tokigheter eller våra svagheter ... vi behöver en kärleksfull kamrat med vilken vi har lidit och gråtit och bett och dyrkat. En som vi har utstått sorger och besvikelser med, en som älskar oss för vad vi är eller försöker att bli hellre än vad vi tycks vara i vårt förgyllda skal"³.

Spencer W Kimballs lärdomar

Det eviga äktenskapet är instiftat av Gud och familjen är en nödvändig del av vår himmelske Faders plan för oss.

Äktenskapet, *det sanna* äktenskapet, är instiftat av Gud. Han tillkännagav att samhällets grundläggande enhet skulle vara hemmet och familjen, och vi måste vara medvetna om att dagens falska kultur vänder sig bort från denna av Gud förordnade plan ...

Det tycks i världen i dag finnas en växande tendens till motstånd mot äktenskapet och en mycket stark tendens mot äktenskap utan barn. Det är naturligt att nästa fråga är: "Varför gifta sig?" Och "anti-äktenskapsrevolutionen" får klarare konturer. Argument förs fram att barn är en börda, något som binder, ett ansvar. Många har övertygat sig själva om att utbildning, frihet från band och ansvar — att det är livet. Och olyckligtvis börjar

"Camilla har alltid varit vid min sida."

denna onda och nedbrytande uppfattning få grepp om en del av vårt eget folk⁴.

För att uppväga och neutralisera de onda lärdomarna i media och i filmer och på teatern och på gatan, måste vi undervisa om äktenskapet, det rätta äktenskapet, det eviga äktenskapet⁵.

Ett grundläggande skäl för evigt äktenskap är att livet är evigt och att äktenskap, för att vara i harmoni med eviga avsikter, måste stå i överensstämmelse med ett evigt liv. Vigselar av borgerliga ämbetsmän eller av kyrkans ämbetsmän utanför templet görs endast för tiden, ”tills döden skiljer er åt”. Det äktenskapet upphör med döden ... Vigsel för evigheten utförs av Herrens profet eller av någon av de mycket få som han delegerat denna auktoritet till. Den utförs i heliga tempel som uppförts och invigts för detta ändamål. Endast detta slags äktenskap sträcker sig bortom graven och förevigar förhållandet man — hustru och föräldrar — barn in i och genom evigheten⁶.

Alla normala personer har hedervärda och lyckliga och framgångsrika äktenskap som ett huvudsakligt mål i livet. Det är Herrens avsikt att äktenskapet skall göra hem och efterkommande starka och lyckliga. Det är onormalt att undvika äktenskap, den som gör det ointetgör sina egna planer.

Jag står för uttrycket *normal*, för Herren själv upprättade normen genom att sammanföra Adam och Eva, den första mannen och första kvinnan på den här jorden, och genom att sammanviga dem till man och hustru. De såg inte likadana ut, de skulle spela olika roller. Strax efter vigseln sade han till dem: ”Var frukt samma och föröka er och uppfyll jorden! Lagg den under er ...” (1 Mos 1:28)

Det är normalt att gifta sig och normalt och tillbörligt att föda barn. Alla bör ha en önskan, och även planera, att gifta sig, för det är Guds plan att vi ska gifta oss. Det var därför han instiftade äktenskapet⁷.

[Herrens] hela verk organiserades på ett intelligent sätt för att barn skulle komma till världen med kärlek och vara beroende av sina föräldrar. Hade dagens ytliga idéer fått dominerat skulle världen, människosläktet och allt som är rätt för länge sedan upphört ...

Herren har sagt att för att erhålla den högsta av de tre himlarna eller graderna av härlighet i det celestialet riket ”måste man inträda i denna prästadömetts orden (det nya och eviga äktenskapsförbundet).

Den som icke gör detta kan icke erhålla den.” (L&F 131:2–3)

Detta är det rätta sättet.

Det finns en del män som av egen fri vilja underlåter att gifta sig. De berövar sig själva. Det kanske finns många kvinnor som också berövar sig välsignelser. Det finns andra som aldrig gift sig därför att de inte haft något tillfälle. Vi vet naturligtvis att Herren kommer att se till dem och att ingen ska bli fördömd för något han eller hon inte kunnat hjälpa ...

Men beträffande äktenskapet och mannens och kvinnans roller, låt ingen människa trotsa Gud ...

Jag hoppas verkligen att våra sista dagars heliga flickor och kvinnor, och män och pojkar, dricker rikligt av livets vatten och rättar sitt liv efter de vackra och omfattande roller som Herren tilldelat dem.

Jag hoppas att vi inte ska försöka fullkomna en redan fullkomlig plan, utan söka med all vår makt, sinne och styrka att fullkomna oss själva i det omfattande program som givits oss. Bara för att några av oss har misslyckats är det inte rättvist att lägga skulden på programmet. Låt oss styra vår attityd, våra handlingar, hela vårt liv, så att vi kan bli arvingar till de rika och otaliga välsignelser som utlovats oss⁸.

Evigt äktenskap kräver noggranna förberedelser.

Äktenskapet är det kanske allra viktigaste beslutet med de mest långtgående följderna, ty det har inte bara att göra med lycka för stunden, utan också med evig lycka. Det påverkar inte bara de två berörda parterna utan även deras familjer och i synnerhet deras barn och deras barnbarn under många generationer.

Vid valet av en livskamrat för tid och evighet bör man förbereda sig ytterst noga, fundera, be och fasta för att vara säker på att detta, av alla beslut i livet, inte blir felaktigt. I ett riktigt

äktenskap måste det finnas en förening av såväl tankar som känslor. Känslorna får inte helt styra besluten, men tankar och känslor, stärkta av fasta och bön och allvarlig begrundan, gör att äktenskapet får största möjliga chans att bli lyckligt. Det innebär uppoffring, att man måste dela med sig, och kräver stor osjälviskhet ...

Uttrycket "den enda rätta" är ett påhitt och en illusion. Och även om varje ung man och ung kvinna med all iver och med en ständig bön i sitt hjärta ska söka efter någon som han eller hon kan passa ihop med och som kan göra livet vackert, är det onekligen så att nästan varje god man och varje god kvinna kan ha ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap om båda är villiga att betala priset ...

Två personer som funderar på att gifta sig måste förstå att om de ska få det lyckliga äktenskap som de drömmer om, får de inte betrakta äktenskapet som någon juridisk helförsäkring, utan inse att det innebär uppoffringar, att ge av sig själv och till och med att avstå från vissa personliga friheter. Det innebär att hushålla ordentligt med pengar. Det innebär barn som medför ekonomiska bördor, arbete, omvårdnad och bekymmer. Men det innebär också de allra ljuvaste och underbaraste känslor⁹.

Att vänta med att gifta sig ... är inte helt godtagbart. Alla normala människor bör planera in ett rätt tempeläktenskap tidigt i livet och föda barn och ha familj i början av sina mogna år¹⁰.

De ungdomar som i sin kurs planerat in äktenskap i templet har redan skapat ett tankemönster som gör att de lätt kan göra upp planer tillsammans med den utvalda livskamraten när de funnit honom eller henne. Redan innan äktenskapet välsignas på den heliga platsen planerar de sitt liv tillsammans och fortsätter härmed som brud och brudgum då de sätter sig ned för att planera sin väg genom ett lyckligt, framgångsrikt och andligt liv till upphöjelse i Guds rike¹¹.

Du skulle gå runt jorden för att få bli besegrad om du visste hur viktigt det är. Inga avstånd, ingen penningbrist, ingen situation skulle någonsin kunna hindra dig från att bli vigd i Herrens heliga tempel¹².

"Nästan varje god man och varje god kvinna kan ha ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap om båda är villiga att betala priset."

Det kommer en ny anda till Sion när de unga kvinnorna säger till sina pojkvänner: "Om du inte kan få en tempelrekommendation, så tänker jag inte binda mig vid dig, inte ens för dödligheten." Och de unga hemvända missionärerna säger till sina flickvänner: "Jag är ledsen, men hur mycket jag än älskar dig, så gifter jag mig inte utanför det heliga templet." ...

Nu undrar vi varför, när vi ser alla dessa välsignelser och löften, människor kan låta bli att gifta sig på rätt sätt och sålunda ödsla bort sitt liv i en frusen ödemark som kanske aldrig töar. Varför skulle en ung människa någonsin skänka en tanke åt att vigas utanför templet och äventyra de härligheter som står att få?¹³

Gifta par kan följa ett ofelbart recept på gemensam lycka.

Nästan alla äktenskap kan vara vackra, harmoniska, lyckliga och eviga, om de två personer som är närmast berörda beslutar

sig för att det bör vara det, att det måste vara det, att det ska vara det¹⁴.

Själva förrättandet av en ceremoni ... ger [inte] ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap. Lycka kommer inte genom att man trycker på en knapp, som när man tänder ljuset. Lycka är ett sinnestillstånd och den kommer inifrån. Den måste förtjänas. Den kan inte köpas för pengar, inte heller kan den fås gratis.

En del tänker sig lycka som ett liv fyllt av bekvämlighet, lyx och oavbruten spänning. Det sanna äktenskapet bygger emellertid på en lycka som består av mer än detta, som kommer av att man ger, tjänar, delar med sig, uppoffrar och utövar osjälviskhet.

Två människor med olika bakgrund upptäcker mycket snart efter vigselceremonin att de måste möta den bistra verkligheten. Det är inte längre ett fantasiliv eller en låtsaslek. De måste komma ner på jorden igen och återgå till verkligheten. De måste ta på sig ansvar och acceptera nya förpliktelser. De måste avstå från en del personliga förmåner och göra många anpassningar, osjälviska anpassningar.

Man kommer mycket snart efter vigseln underfund med att den andra parten har svagheter som inte tidigare avslöjats eller upptäckts. De dygder som ständigt förstörades upp under uppvaktningsstunden blir nu förhållandevis mindre, och de svagheter som tidigare verkade så små och obetydliga får nu ansevärd proportioner. Tiden har kommit då båda parterna behöver ha förstående hjärtan och sunt förnuft, rannsaka sig själva, resonera med varandra och göra upp planer ...

Det finns ett ofelbart recept som garanterar varje par ett lyckligt och evigt äktenskap. Men i likhet med alla recept får inte huvudingredienserna utelämnas, minskas eller begränsas. Valet av vem man vill uppvakta är mycket viktigt, och den fortsatta uppvaktningen efter vigseln likaså, men ingetdera är viktigare än äktenskapet självt. Framgången i äktenskapet beror på båda parter — inte bara på den ena, utan på båda.

Ett äktenskap som inleds och grundas på sådana rimliga normer ... kan inte förgöras av någon kraft utom den kraft som finns inom antingen den ena eller båda makarna, och de måste

gemensamt axla ansvaret för sitt äktenskap. Andra människor och annan inverkan kan påverka det på ett positivt eller negativt sätt. Ekonomiska, sociala, politiska och andra förhållanden kan nog ha sin betydelse, men framgången i äktenskapet beror först och främst alltid på de två makarna. De kan alltid skapa ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap om de är beslutsamma, osjälviska och rättfärdiga.

Receptet är enkelt, det innehåller endast några få ingredienser, men varje ingrediens kan verka på många sätt.

För det första måste det finnas en riktig inställning till äktenskapet, en inställning som påverkar valet av en partner som är så fullkomlig som möjligt i alla de avseenden som är av betydelse för personerna i fråga. Sedan måste dessa två personer tillsammans komma inför altaret i templet med en förvisning om att de måste arbeta hårt för att få ett framgångsrikt liv tillsammans.

För det andra måste det finnas ett stort mått av osjälviskhet. Det gäller för båda att glömma sig själv och planera familjelivet och allt som hör därtill efter vad som är bäst för familjen, att undertrycka självisheten.

För det tredje måste kärleken hållas levande och tillåtas växa genom ständig uppvaktning och fortsatta uttryck för tillgivenhet, vänlighet och omtanke.

För det fjärde måste makarna helt och fullt leva efter Herrens bud, såsom de fastställts i Jesu Kristi evangelium.

Om dessa ingredienser alltid finns med och blandas ordentligt, är det ganska osannolikt att lyckan ger vika, att missförstånd fortsätter och att brytningar inträffar. Skilsmäsoadvokater skulle tvingas söka sig till andra områden och skilsmässodomstolarna skulle vara igenbommade¹⁵.

Osjälviskhet och lydnad mot buden leder till framgång i äktenskapet.

Fästfolk bör, innan de ger några löften, vara på det klara med att de båda bokstavligen helt och fullt måste acceptera att den nya, lilla familjens bästa alltid måste få företräde framför de enskilda makarnas egenintressen. Varje partner måste ersätta

”jag” och ”min” med ”vi” och ”vår”. När de fattar ett beslut måste de alltid ta med i beräkningen att två eller flera påverkas av det. När nu hustrun ska fatta större beslut måste hon tänka på vilken inverkan det får på föräldrarna, barnen, hemmet och deras andliga liv. Mannens val av yrke, hans umgängesliv, hans vänner och hans intressen måste nu anpassas till det förhållandet att han är en del av en familj och att han måste ta hänsyn till alla i den¹⁶.

För två människor som tillsammans utarbetar sitt äktenskap behövs en budget, som noggrant utarbetas av både mannen och hustru, och därefter en noggrann efterlevnad av densamma. Många äktenskap omintetgörs på stormarknaden, när oplaneerade inköp görs. Kom ihåg att äktenskapet är ett kompanjonskap, och att det troligen inte lyckas på något annat sätt¹⁷.

Ett äktenskap kanske inte alltid är jämlikt och fritt från motsättningar, men det kan skänka stor frid. Ett par kan uppleva fattigdom, sjukdom, besvikelser, misslyckanden och till och med dödsfall inom familjen utan att detta berövar dem den frid de känner. Äktenskapet kan vara framgångsrikt så länge inte själviskhet inträder. Svårigheter och problem för föräldrarna närmare varandra och svetsar dem samman om det råder fullkomlig osjälviskhet ...

Kärleken är som en blomma och liksom kroppen behöver den regelbunden näring. Den fysiska kroppen skulle snart utmärglas och dö om den inte fick regelbunden näring. Den ömtåliga blomman vissnar och dör utan näring och vatten. På samma sätt kan inte kärleken förväntas bestå för evigt om den inte ständigt får näring genom små portioner av kärlek, uttryck för uppskattning, beundran och tacksamhet samt av osjälviska tankar.

Total osjälviskhet åstadkommer med all säkerhet också något som är ännu en viktig faktor för ett framgångsrikt äktenskap. Om man alltid söker att befrämja den andres intressen, välbefinnande och lycka kommer den kärlek som finns under uppvaktningstiden och som stärks genom äktenskapet att anta väldiga proportioner. Många par tillåter att deras äktenskap stagnerar och att deras kärlek torkar likt gammalt bröd, slitna skämt eller kall sås. Den näring som kärleken behöver mest är utan tvekan omtanke, vänlighet, hänsynsfullhet, omsorg, uttryck för

tillgivenhet, ömsinta kramar, beundran, stolthet, kamratskap, tillit, tro, gemenskap, jämställdhet och ömsesidigt beroende.

För att bli riktigt lycklig i äktenskapet måste man fortsätta att troget hålla Guds bud. Ingen människa, gift eller ogift, har någonsin varit verkligt lycklig om hon inte varit rättfärdig. Det finns tillfällig tillfredsställelse och man kan luras för stunden, men varaktig, fullständig lycka kan endast komma av renhet och värdighet ...

Om två människor älskar Herren mer än sina egna liv och sedan älskar varandra mer än sig själva och arbetar tillsammans i fullständig harmoni med evangeliets program som grund, kommer de utan tvivel att erfara denna stora lycka. Då en man och hans hustru regelbundet besöker templet tillsammans, knäböjer i bön i hemmet tillsammans med sin familj, går hand i hand till kyrkans möten, håller sina liv fullkomligt kyska — mentalt och fysiskt — så att alla deras tankar och önskingar och all deras kärlek koncentreras på en person, deras livsledsagare, och båda arbetar tillsammans för att bygga upp Guds rike, når lyckan sin höjdpunkt¹⁸.

Äktenskapet kräver total lojalitet och total trohet.

Det finns gifta människor som låter sina ögon och hjärtan irra, som inte tycker det är fel att flörta en smula, dela sitt hjärta och ha lust till någon annan än hustrun eller mannen. Herren säger i bestämda ordalag: "Du skall älska din hustru av allt ditt hjärta och hålla dig till henne och ingen annan." (L&F 42:22)

När Herren säger av *allt* ditt hjärta, ger detta inte utrymme för något delande eller något berövande. Omskrivet för kvinnan: "Du skall älska din man av *allt* ditt hjärta och hålla dig till honom och ingen annan."

Orden *ingen annan* utesluter alla och allting. Maken eller maken blir sålunda det viktigaste i mannens eller hustruns liv och varken umgängesliv eller yrkesverksamhet eller det politiska livet eller annat intresse eller person eller angelägenhet får någonsin komma före make eller maken. Vi finner ibland kvinnor vars liv kretsar kring barnen på bekostnad av maken och som ibland till och med fjärrar dem från honom.

Herren säger till dem: ”Du skall hålla dig till *bonom* och ingen annan”¹⁹.

Människor fortsätter ofta att hålla sig till sina mödrar och fäder och sina vänner. Ibland vill mödrar hålla kvar sitt grepp om sina barn, och såväl män som hustrur återvänder till sina mödrar och fäder för att få råd och vägledning och anförtro sig åt dem, då de i de flesta fall borde hålla sig till sin äkta hälft. Alla intima saker bör hållas strängt konfidentiella och inte diskuteras med andra²⁰.

Äktenskapet förutsätter fullständig lojalitet och fullständig trohet. Makarna äktar varandra på det villkoret att den andre ger hela sitt hjärta, hela sin styrka, lojalitet, heder och tillgivenhet, och detta i all värdighet. Varje avvikelse är synd — att dela hjärtat på något sätt är överträdelse. På samma sätt som vi bör ha ”blicken endast på Guds ära”, bör vårt öga, vårt öra, vårt hjärta vara helt inställda på äktenskapet, maken eller maken samt familjen²¹.

Jag vädjar till alla de som är bundna genom äktenskapslöften och förbund att göra sitt äktenskap heligt, hålla det levande och uttrycka uppskattning på ett meningsfullt och äkta sätt och ofta.

Män, kom hem — med kropp, ande, sinne, lojaliteter, intressen och ömhetsbetygelser — och älska er livskamrat i ett heligt och oförstörbart förhållande.

Hustrur, kom hem med alla era intressen, trohet, längtan, lojaliteter och ömhetsbetygelser — och arbeta tillsammans på att göra ert hem till en välsignad himmel. På detta sätt behagar ni storligen er Herre och Mästare och garanterar er själva en upphöjd lycka²².

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Vilka tror du är några tecken på att ett äktenskap är hedervärt? lyckligt? framgångsrikt? Vilka av dessa tecken ser du återspeglade i president Kimballs förhållande till sin hustru Camilla? (Se s 191-192.)

- Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 192. Kan du nämna några inflytanden i dagens värld som du anser motverka äktenskapet? Vilka följder har sådana angrepp? Vad kan vi göra för att ”uppväga och neutralisera” dem, särskilt i vårt hem?
- Vilka av president Kimballs lärdomar om att förbereda sig för evigt äktenskap gör störst intryck på dig och varför? (Se s 195–197.) Vilka lärdomar kan vara till hjälp för dem som redan är gifta?
- President Kimball talade om ett ”ofelbart recept” för äktenskap (s 197–199). Hur kan det påverka äktenskapet om någon ingrediens saknas?
- President Kimball lärde att äkta makar ska ”hålla sig” till varandra och ingen annan (s 201-202). Vad kan äkta makar göra för att försäkra sig om att yttre åtaganden och intressen inte inkräktar på deras lojalitet mot varandra?

Skriftställen som hör till detta ämne: 1 Mosebok 2:18, 21–24; 1 Korintierbrevet 11:11; Efesierbrevet 5:22–25; L&F 132:7–21

Slutnoter

1. "President Spencer W Kimball: On the Occasion of His 80th Birthday", *Ensign*, mar 1975, s 6, 8.
2. Caroline Eyring Miner och Edward L Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball* (1980), s viii.
3. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 310.
4. *Nordstjärnan*, okt 1979, s 8, 9.
5. "Marriage Is Honorable", i *Speeches of the Year, 1973* (1974), s 266.
6. *Förlåtelsens under*, s 211.
7. "Betydelsen av celestialt äktenskap", *Nordstjärnan*, jul 1980, s 4.
8. "Herrens plan för män och kvinnor", *Nordstjärnan*, mar 1976, s 2, 3.
9. "Enighet i äktenskapet", *Liabona*, okt 2002, s 36, 38, 39.
10. Konferensrapport, områdeskonferens i Stockholm i Sverige 1974, s 10.
11. *Förlåtelsens under*, s 216.
12. *Nordstjärnan*, jul 1980, s 4.
13. "Beslut om äktenskapet", *Nordstjärnan*, jul 1976, s 3.
14. "Marriage Is Honorable", s 257.
15. *Liabona*, okt 2002, s 36–39.
16. *Liabona*, okt 2002, s 39.
17. *Nordstjärnan*, apr 1976, s 3.
18. *Liabona*, okt 2002, s 39, 40–41.
19. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 142–143.
20. *Liabona*, okt 2002, s 41.
21. *Faith Precedes the Miracle*, s 143.
22. *Faith Precedes the Miracle*, s 148.

Stärka vår familj

Vi behöver stärka och beskydda våra familjer genom att undervisa om och efterleva evangeliet i vårt hem.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

President Spencer W Kimball framhöll ofta behovet av att stärka familjen genom att efterleva evangeliet i hemmet. Han beskrev sina egna erfarenheter på följande sätt: ”Som ung man med hustru och barn i eget hem minns jag våra omtyckta familjeaktiviteter. Himlen fanns i vårt hem. Då var och en gjorde någonting, vare sig det var att sjunga en sång, leda en lek, läsa upp en trosartikel, berätta något, utöva någon talang eller utföra någon uppgift, fanns där tillväxt och goda känslor”¹.

President Kimball och hans hustru Camilla stärkte sina barn genom att undervisa och uppmuntra dem och därefter låta dem ta ansvar för sina egna val. Deras dotter Olive Beth erinrade sig att de ”vägledde hellre än att tvinga oss fram på de vägar som de ville att vi skulle gå”.²

President och syster Kimball visade stor kärlek för vart och ett av sina barn. En son, Edward, sade: ”Min far var alltid mycket kärleksfull. Jag visste att han älskade mig.” Edward erinrade sig en upplevelse han hade när han besökte en högtidlig församling i Salt Lake-templet: ”Det fanns tusentals män där. När mötet var slut fick [min far] syn på mig där jag sjöng i kören. På sin väg ut kom han över till mig, omfamnade och kysste mig”³.

President och syster Kimball med medlemmar i sin familj.

Spencer W Kimballs lärdomar

Familjen har en central roll i vår himmelske Faders plan och utgör samhällets grundpelare.

Familjelivet är det bästa sättet att uppnå lycka i denna världen, och det är ett klart mönster som Herren givit oss på vad som ska ske i den nästkommande världen⁴.

Herren organiserade hela programmet i begynnelsen, med en man som blir far och försörjer, älskar och leder, med en mor som blir havande och föder, vårdar och ger mat och uppfostrar. Herren kunde ha organiserat det på annat sätt men valde att ha en enhet med ansvar och meningsfullt umgänge, där barn uppfostrar varandra och lär sig älska, hedra och uppskatta varandra. Familjen är den stora planen i livet och den har tänkts ut och organiserats av vår himmelske Fader⁵.

Familjen är grundenheten i Guds rike på jorden. Kyrkan kan inte vara starkare än dess familjer⁶.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga har alltid betonat familjelivet. Vi har alltid vetat att grunden till familjen, uppfattad som en evig enhet, lades innan jorden skapades. Ett samhälle utan familj är ett samhälle utan grund, och det kommer följaktligen att upplösas i intet ...

Vi bör absolut inte låta oss luras av dem som säger att familjen hör till en viss utvecklingsfas i historien. Det står oss fritt att motstå de rörelser som söker betona självisk individualism på bekostnad av familjen. Vi vet att familjen är evig. Vi vet att samhället sviktar då familjen sviktar ...

Våra samhällliga institutioner ... kan inte rädda oss om inte den grundläggande institutionen, familjen, bevaras ren. Fredsfördrag kan inte rädda oss om det i familjerna råder fiendskap i stället för kärlek. Åtgärder mot arbetslöshet blir verkningslösa när människor inte får lära sig arbeta, inte ges tillfälle till arbete eller i vissa fall inte har lust att arbeta. Polisen kan inte skydda oss om alltför många människor är ovilliga att disciplinera sig⁷.

Vi har inget val ... utom att fortsätta att hålla den sista dagars heliga familjens ideal högt. Det faktum att somliga inte idag har förmånen att leva i en sådan familj är inte orsak nog att sluta tala om den. Vi diskuterar emellertid familjelivet med lyhördhet eftersom vi inser att många ... för närvarande inte har förmånen att tillhöra eller bidra till en sådan familj. Men vi kan inte åsidosätta denna norm, för det är så många andra saker som är beroende av den⁸.

Föräldrar behöver bygga reservoarer av andlig styrka för att stödja sina barn genom livets erfarenheter.

Det finns i vårt liv reservoarer av många slag. En del reservoarer är till för att lagra vatten. En del är till för att lagra mat, såsom vi gör i familjens välfärdsprogram och som Josef gjorde i Egyptens land under de sju åren av överflöd. Men det borde finnas reservoarer av kunskap för framtida behov. Reservoarer av mod för att övervinna fruktans floder som kan skapa osäkerhet i våra liv. Lager av fysisk styrka för att hjälpa oss att klara vanligt förekommande bördor av [arbete och sjukdom]. Reservoarer av godhet, reservoarer av uthållighet, reservoarer av tro. Ja, reservoarer av tro så att vi, när världen trycker på, kan stå fasta och starka. När frestelser från en värld stadd i förruttnelse suger musten ur oss, tär på vår andliga vitalitet och försöker dra oss ned till världens nivå, behöver vi förråd av tro som kan föra oss genom våra tonår och genom senare års problem. Tro att klara oss igenom de tråkiga, de svåra, de skrämmande ögonblicken, igenom besvikelser, desillusioner och år av motgångar, nöd, förvirring och besvikelser ...

Jag är tacksam för mina föräldrar, för att de skapade reservoarer åt mina bröder, mina systrar och mig. Reservoarerna fylldes av vanan att be, studier, aktiviteter, uppbyggande tjänande, sanning och rättfärdighet. Varje morgon och varje kväll knäböjde vi vid våra stolar vid bordet och turades om med att be. När jag gifte mig fortsatte vanan och vår nya familj har fortsatt med sedvänjan⁹.

"Hemlivet, en rätt undervisning i hemmet, föräldrarnas ledning — dessa är universalbotemedlen för det onda som angripit världen och dess barn."

Hemlivet, en rätt undervisning i hemmet, föräldrarnas ledning — dessa är universalbotemedlen för det onda som angripit världen och dess barn. De är botemedlen för andliga och känslomässiga störningar och läkemedlet för dess problem. Föräldrar bör inte överlämna fostrandet av barnen till andra.

Det tycks finnas en växande tendens att föra över detta ansvar från hemmet till yttre inflytanden, till exempel skolan och kyrkan samt, vilket bekymrar oss mera, på olika dagishem och institutioner. Även om dessa yttre influenser är viktiga, kan de aldrig ersätta faderns och moderns påverkan. Ständig uppfostran, oupphörlig vaksamhet, kamratskap, att vara våra egna barns väktare, är nödvändigt för att bevara våra hem intakta och att välsigna våra barn på Herrens eget sätt¹⁰.

Kyrkans biorganisationer är mycket viktiga och vi bör alla ta del av de välsignelser de erbjuder. Men vi får aldrig, aldrig låta

dem ersätta föräldrarna. Biorganisationerna befriar inte föräldrarna från ansvaret att lära barnen Jesu Kristi evangelium¹¹.

Biorganisationernas ledare och lärare för ungdomen bör fråga sig hur de kan hjälpa dessa ungdomar att älska och lyda sina föräldrar, hedra dem och stödja dem i deras familjeansvar. Hur kan vi planlägga möten, aktiviteter och liknande för att undvika att man hindrar dem från att utföra sina plikter i hemmet och att störa familjerelationerna och i stället ge dem tid till familjeaktiviteter?

Vårt stöd för efterlevnad av evangeliet i hemmet bör vara det klara budskapet i vart och ett av prästadömet och biorganisationernas program och om det behövs får man minska på några av de valfria aktiviteterna som kan hindra att familjen och hemmet sätts främst¹².

Endast genom att på rätt sätt planera vårt familjeliv kan vi leda våra barn och hjälpa dem undvika de fallgropar som leder till synd och förgörelse och leda dem in på vägen mot lycka och upphöjelse. I detta arbete finns ingenting mäktigare än föräldrarnas eget exempel och inverkan av deras hemliv. Våra barns liv blir i mycket detsamma som de ser i sina egna hem när de växer upp till män och kvinnor. Vi bör därför lägga ut vår kurs längs den väg som vi vill att våra barn skall följa¹³.

Ett barn för i sitt eget liv in mycket av det som hon sett i det egna familjelivet. Om barnet ser föräldrarna besöka templet ofta, kommer hon att börja planera ett liv grundat på templet. Om hon får lära sig att be för missionärerna, kommer hennes själ och hjärta att dras till missionärsprogrammet. Detta är mycket enkelt, men det är så livet fungerar. Och vi lovar er att era barn kommer att vara till ära och heder för er när ni ger dem ett rätt exempel och god uppfostran¹⁴.

Jag har ibland sett barn från goda familjer göra uppror, kämpa emot, gå vilse, synda och till sist till och med kämpa mot Gud. I detta gör de sina föräldrar stor sorg, dessa som har gjort sitt bästa ... för att lära och leva som exempel. Men jag har upprepade gånger sett många av dessa barn efter år av kringirrande mjukna och inse vad de har gått miste om, omvända sig och i

hög grad bidra till samhällets andliga liv. Orsaken till att detta kan ske är, tror jag, att trots alla de motvindar som dessa människor utsätts för har de blivit än mer påverkade, mycket mer än de insett, av de livets strömmar som funnits i det hem där de vuxit upp. När de senare känner en längtan efter att i sina egna familjer återskapa samma atmosfär som de åtnjöt som barn är det troligt att de återvänder till den tro som gav mening åt deras föräldrars liv¹⁵.

Fäder och mödrar, ert främsta ansvar är familjen. Genom att arbeta tillsammans kan ni få det slags hem som Herren förväntar sig att ni ska ha. Genom att visa kärlek och omtanke om varandra och era barn kan ni bygga en reservoar av andlig styrka som aldrig kommer att sina¹⁶.

Vi behöver befästa våra familjer mot det onda i vår omgivning.

Den tid skall komma då endast de som har en djup och verklig tro på familjen skall vara i stånd att bevara sina familjer mitt ibland den tilltagande ondskan runt omkring oss¹⁷.

Den onde vet var han ska angripa. Han ämnar gå till angrepp mot hemmet. Han ämnar förstöra familjen. Det är det han vill göra ... Låt oss besluta oss för att han inte ska lyckas med det i våra familjer¹⁸.

Vi behöver ständigt stärka vårt hem och vår familj och försvara den mot ondskans angrepp i form av skilsmässor, splittrade familjer, brutalitet och misshandel, särskilt av hustru och barn. Vi måste ständigt vara på vår vakt mot omoral, pornografi och sexuell lössläppthet som kan förgöra familjemedlemmarnas renhet, ung som gammal ...

Vi finner dessa onda krafter nästan överallt där vi går. Exponeringen är nästan konstant. Vi tar dem med oss hem från skolan, från lekplatsen, från teatern, från kontoret och affärerna. Det finns endast få ställen dit vi kan gå i denna värld där vi kan undfly dem.

Hur ska vi då reagera? Vad måste vi göra? Vi måste ständigt vara på vår vakt mot det ondas närvaro i vårt hem och utrota det

som vi skulle utrota sjukdomsbakterier och smuts. Vi måste jaga bort det från vårt sinnes kamrar, befria oss från sådan världslighet, utsläcka denna onskas glödande kol innan den blir en odeläggande eld. Hur gör vi detta?

Om vi vill undfly den ondes dödliga anslag och hålla vårt hem och vår familj rena och befästa mot alla förgörande inflytanden som härjar omkring oss, måste vi ha hjälp från grundaren och organisatören av denna familjeplan — Skaparen själv. Det finns endast ett säkert sätt och det är genom Herrens Jesu Kristi evangelium och genom lydnad till dess grundläggande och inspire-rade lärdomar. Vi måste förvisso inse att priset för att få en familjehärd fri från sådana onda inflytanden är att hålla Guds befallningar¹⁹.

Då föräldrar läser tidningar och tidskrifter och ser vad världen försöker lära deras barn, borde de bli ännu mer beslutsamma i att inte låta sina barn förstöras av denna synd och villfarelse. De borde då ge dem det hemliv, den uppfostran och undervisning som ersätter och neutraliserar allt det onda som sker i världen. Barn får uppleva så mycket av det onda i världen att de också måste få erfara allt det goda i den och lära sig hur de ska reagera på och ha för inställning till saker och ting²⁰.

För några år sedan besökte vi ett land där man undervisade om några underliga ideologier, och varje dag förkunnades fördärvliga lärdomar i skolan och i den censurerade pressen. Varje dag lyssnade barnen på de lärdomar, filosofier och ideal som deras lärare berättade om.

Någon har sagt att "ett ständigt droppande urholkar den hårdaste sten". Jag visste detta och ställde därför några frågor rörande barnen: "Behåller de sin tro? Överväldigas de inte av de ständiga påtryckningarna från sina lärare? Hur kan ni vara säkra på att de inte kommer att överge sin enkla tro på Gud?"

Svaret blev: "Vi reparerar skadan varje kväll. Vi lär våra barn positiv rättfärdighet, så att de falska filosofierna inte tar överhand. Våra barn växer upp i tro och rättfärdighet trots det nästan överväldigande trycket utifrån."

Även brustna dammar kan lagas och räddas, och sandsäckar kan hålla tillbaka översvämningar. Och upprepade sanningar,

enträgna böner, evangelielärdomar, kärleksbevis och föräldrars intresse kan rädda barnet och hålla honom kvar på den rätta vägen²¹.

**Hemmet är den plats där andlighet bör
läras ut och ges näring.**

Ett sant sista dagars heliga hem är en skyddad hamn mot livets storm och strid. Andlighet skapas och får näring genom dagliga böner, studium i skrifterna, evangeliediskussioner och liknande aktiviteter, hemaftnar, familjeråd, arbete och lek tillsammans, att tjäna varandra och att dela evangeliet med människor omkring oss. Andlighet får också näring genom våra handlingar i tålmod, vänlighet och förlåtelse mot varandra och i vårt tillämpande av evangeliets principer i familjekretsen. Det är i hemmet vi kan bli experter och lärda i evangeliets rättfärdighet, när vi tillsammans lär och efterlever evangeliets sanningar²².

Hemmet bör vara en plats där tillit till Herren är något gemensamt, inte reserverat för speciella tillfällen. Ett sätt att göra detta är genom regelbundna, uppriktiga böner. Det är inte tillräckligt att bara be. Det är nödvändigt att vi verkligen talar till Herren, har tro på att han kommer att uppenbara för oss som föräldrar vad vi behöver veta och göra för vår familjs välbefinnande²³.

Att studera skrifterna enskilt och i familjen är grundläggande för studium av evangeliet. Att dagligen läsa skrifterna och diskutera dem tillsammans har länge föreslagits som en hjälp mot okunnighet och mot Satans frestelser. Sådana vanor skapar stor lycka och hjälper familjens medlemmar att älska Herren och hans godhet.

När det gäller att styra våra familjer har vi lärts att familjerådet är kyrkans mest grundläggande råd. Under fars och mors ledning, som också bör samråda, kan familjeråden diskutera familjefrågor, diskutera familjens ekonomi, göra upp planer samt stödja och stärka familjens medlemmar²⁴.

Beträffande våra hemaftnar, så fyller en kväll hemma med familjen eller en kväll ute med familjen på något trevligt ställe endast delvis behovet av hemaftnar. Det i grunden viktigaste är att undervisa barnen om den livsstil som är ytterligt betydelse-

"Hemmet bör vara en plats där tillit till Herren är något gemensamt, inte reserverat för speciella tillfällen."

full. Att enbart gå på bio eller på en fest tillsammans, eller åka ut och fiska, tillgodoser endast till hälften det verkliga behovet, men att stanna hemma och undervisa barnen om evangeliet, om skrifterna och om kärlek till varandra och till föräldrarna är ytterst viktigt²⁵.

Genom att åta oss att ha inspirerade familjehemaftnar regelbundet och genom att noga planera innehållet i denna kväll, skickar vi en signal till våra barn, som de kommer att minnas för alltid. När vi sålunda ger våra barn av vår egen tid, ger vi av vår närhet, en gåva som alltid uppmärksammas²⁶.

Jag skulle vilja jämföra hemaftonen, familjebönen och andra liknande aktiviteter i kyrkan som är till för familjens frälsning, och när de samvetsgrant genomförs, med ett paraply. Om paraplyet inte slås upp är det föga mer värt än en käpp och kan inte ge mycket skydd för naturens oväder. På samma sätt är guda-givna planer av föga värde om de inte används.

Det uppfällda paraplyet spänner det silkesmjuka materialet. När regnet träffar det så rinner det av. När snön träffar det så glider det av. När haglet kommer så studsar det bort. När vinden blåser så hejdas den av paraplyet. På samma sätt avvärjer detta andliga paraply fienderna okunskap, vidskepelse, skepticism, avfall, omoral och andra former av ogudaktighet.

Det är min bön att vi alla ska fälla upp våra andliga paraplyer till skydd för vår familj²⁷.

Vi bör älska våra barn som Gud älskar oss.

Gud är vår Fader. Han älskar oss. Han ägnar mycket energi åt att uppfostra oss och vi bör följa hans exempel och älska våra barn djupt och uppfostra dem i rättfärdighet²⁸.

Hur länge sedan var det som ni tog era barn, hur stora de än är, i famnen och talade om för dem att ni älskar dem och att ni är glada över att de tillhör er för evigt?²⁹

Mina bröder och systrar, *familjer kan bestå för evigt!* Låt inte stundens lockelse leda er bort från den! *Gudomligheten, evigbeten, och familjen* — de går hand i hand, och det skall vi också göra!³⁰

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Angående sitt eget familjeliv erinrade sig president Kimball: ”Himlen fanns i vårt hem” (s 204). Hur kan vi skapa en himmelsk atmosfär i vårt hem? På vilka sätt kan hemmet förbereda oss för evigt liv?
- Nämn några av de viktigaste ting som föräldrar kan göra för att bidra med reservoarer av andlig styrka åt sina barn. (På sidorna 207–210 finns några exempel.)
- Vilka är riskerna med att föräldrar överlämnar barnens uppfostran åt andra? Vilka resurser finns det i kyrkan som hjälper föräldrar att undervisa sina barn? Hur kan kyrkans ledare och

lärare vara till stöd för föräldrarna? (På sidorna 208–209 finns några exempel.)

- Beakta president Kimballs råd på sidorna 212–214. Vilka bevis har du sett på att det verkligen är betydelsefullt med familjebön, familjestudier i skrifterna, familjeråd och familjens hemafton?
- Läs sista stycket på sidan 204. Begrunda sedan president Kimballs fråga på sidan 214: ”Hur länge sedan var det som ni tog era barn, hur stora de än är, i famnen och talade om för dem att ni älskar dem och att ni är glada över att de tillhör er för evigt?”

Skriftställen som hör till detta ämne: 5 Mosebok 6:3–7; 2 Nephi 25:26; Mosiah 4:14–15; L&F 68:25–28

Slutnoter

1. ”Jag har därför fått undervisning”, *Nordstjärnan*, aug 1982, s 2.
2. Olive Beth Mack, ”How a Daughter Sees Her Father, the Prophet”, tal under andligt möte vid Salt Lake Institute of Religion, 9 apr 1976, s 8.
3. Gerry Avant, ”As Father, Prophet Made Time Count”, *Church News*, 11 jun 1977, s 5.
4. ”Systers privilegium och ansvar”, *Nordstjärnan*, apr 1979, s 157.
5. *Nordstjärnan*, okt 1984, s 20.
6. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 76.
7. *Nordstjärnan*, apr 1981, s 5, 6.
8. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 157.
9. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 110–111.
10. *Nordstjärnan*, okt 1979, s 7.
11. ”Abrahams exempel”, *Nordstjärnan*, dec 1975, s 3.
12. ”Lev efter evangeliet i hemmet”, *Nordstjärnan*, okt 1978, s 172.
13. *Förlåtelsens under*, s 224.
14. Conference Report, områdeskonferens i Söul i Korea 1975, s 35.
15. *Nordstjärnan*, jun 1984, s 4.
16. *Nordstjärnan*, dec 1975, s 3.
17. *Nordstjärnan*, apr 1981, s 6.
18. *Nordstjärnan*, apr 1976, s 90–92.
19. *Nordstjärnan*, okt 1979, s 7–8.
20. ”Vänj den unge vid den väg han bör vandra”, *Nordstjärnan*, aug 1978, s 3.
21. *Faith Precedes the Miracle*, s 113–114.
22. *Nordstjärnan*, aug 1982, s 2.
23. *Nordstjärnan*, jun 1984, s 6.
24. *Nordstjärnan*, aug 1982, s 4.
25. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 2.
26. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 6.
27. Conference Report, okt 1969, s 23; eller *Improvement Era*, dec 1969, s 50–51.
28. *Nordstjärnan*, aug 1978, s 5.
29. *Nordstjärnan*, jun 1984, s 5.
30. *Nordstjärnan*, apr 1981, s 8.

Kyrkans kvinnor

Rättfärdiga kvinnor som fullgör det oerhörda ansvar som getts dem av Gud är till stor välsignelse för sin familj, för kyrkan och för världen.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

”Jag förundrar mig över den trofasthet som så många av våra systrar uppvisar och deras orubbliga hängivenhet för rättfärdighetens sak”, skrev president Spencer W Kimball. Han återgav sedan följande:

”Min egen underbara mors dagbok är en berättelse om tacksamhet över att under sin livstid ha fått tillfälle att tjäna. Hon var bara ledsn att hon inte kunde göra mer. Jag log då jag nyligen läste ett stycke från den 16 januari 1900. Hon verkade som första rådgivare i Hjälpföreningen i Thatcher i Arizona, och presidentskapet gick hem till en syster som på grund av ett sjukt barn inte haft möjlighet att utföra sitt sömnadsarbete. Mor tog med sig sin symaskin, lunch, sitt spädbarn och en barnstol och de började arbeta. Hon skrev att de den kvällen ’gjorde fyra förkläden, fyra par långbyxor och började på en skjorta till en av pojkarna’. De var tvungna att sluta klockan fyra på eftermiddagen för att gå på en begravning, så vi ’fick inte mer gjort än så’. Jag skulle ha imponerats av en sådan prestation i stället för att tänka att ’det var inte så mycket’.

Två dagar senare träffades Hjälpföreningen i vårt hem för ett arbetsmöte. ’Många kom’, skrev min mor, och ’fick en hel del gjort’. Efter detta arbetsmöte gick hon utan att klaga till ett kommittémöte.

Ett sådant hem föddes jag i, ett hem som leddes av en kvinna vars handlingar genomsyrades av tjänande. Det är den sortens

hem min hustru har skapat. Det är den sortens hem som tusentals underbara kvinnor i kyrkan har skapat”¹.

President Kimball undervisade om hur betydelsefulla alla rättfärdiga kvinnor är i vår himmelske Faders plan för sina barn. Han sade: ”En dag, när hela historien om denna och tidigare tidshushållningar berättas, kommer den att vara fylld med berättelser om våra modiga kvinnor, om deras visdom och hängivenhet. Vi vet ju att precis som kvinnorna var de första vid Herren Jesu Kristi grav efter hans uppståndelse har våra rättfärdiga kvinnor så ofta varit instinktivt känsliga för sådant som haft evigt betydelse”².

Spencer W Kimballs lärdomar

Män och kvinnor har fått olika ansvar och ska arbeta tillsammans i ett kompanjonskap av jämlikhet och respekt.

Skrifterna och profeterna har lärt oss klart och tydligt att Gud, som är fullkomlig i sin rättvisa, ”inte gör skillnad på människor”. (Apg 10:34) ... Vi hade full jämställdhet som hans andebarn. Vi har jämställdhet som mottagare av Guds fullkomliga kärlek till var och en av oss. Framlidne äldste John A Widtsoe skrev:

”Kvinnans plats i kyrkan är att vandra vid mannens sida, inte framför honom och inte heller bakom honom. I kyrkan råder det full jämställdhet mellan man och kvinna. Evangeliet ... har givits av Herren till män och kvinnor i lika hög grad.” (*Improvement Era*, mar 1942, s 161)

Inom denna tillförsäkrade jämställdhet skiljer sig dock våra roller och uppgifter. Det finns eviga skillnader. Kvinnorna har givits många oerhörda ansvar såsom moderskap och systraskap och männen har givits det oerhörda ansvar som faderskap och prästadömet innebär. Dock är mannen intet utan kvinnan eller kvinnan utan mannen i Herren. (Se 1 Kor 11:11.) Både en rättfärdig man och en rättfärdig kvinna är en välsignelse för alla som kommer i beröring med dem.

President Spencer W Kimball och hans bustru Camilla.

Kom ihåg att i den värld vi befann oss i innan vi kom hit gavs trofasta kvinnor vissa uppgifter medan trofasta män förutordinerades till vissa prästadömsuppgifter. Trots att vi inte nu kommer ihåg omständigheterna, ändrar detta inte den härliga realiteten i det vi en gång gick med på.³

Ibland hör vi oroande rapporter om hur systrar behandlas. När detta händer, är det kanske ett resultat av okänslighet och

tanklöshet, men så får det inte vara, bröder. Kvinnorna i denna kyrka har ett arbete att utföra, som trots att det är annorlunda, är lika viktigt som det vi gör. Detta arbete är i själva verket samma grundläggande arbete som vi är ombedda att utföra — trots att våra roller och uppgifter skiljer sig ...

Våra systrar vill inte bli bortskämda eller nedlåtande behandlade. De vill bli respekterade och vördade som våra systrar och våra jämlika. Jag nämner alla dessa saker, mina bröder, inte därför att det jag ifrågasätter kyrkans lärdomar beträffande kvinnan, utan därför att vårt uppträdande i vissa situationer är av tvivelaktig kvalitet⁴.

Hjälpföreningen är Herrens organisation för kvinnor. Den kompletterar den utbildning som bröderna får genom prästadömet. Det finns en kraft i denna organisation som ännu inte utnyttjats tillfullo för att stärka hemmen i Sion och bygga upp Guds rike ...

I sin visdom och nåd gjorde vår Fader männen och kvinnorna beroende av varandra för att tillfullo kunna uppfylla sin högsta potential. På grund av att de skiljer sig något åt i sin natur, kan de komplettera varandra. På grund av att de på många sätt liknar varandra, kan de förstå varandra. Låt inte någon avundas den andre för deras olikheter. Låt båda bedöma vad i dessa olikheter som ligger på ytan och vad som på ett vackert sätt skiljer dem båda åt och handla i enlighet därmed. Och må brödrskapet i prästadömet och systraskapet i Hjälpföreningen vara till välsignelse för samtliga medlemmar i denna underbara kyrka, allt eftersom vi hjälper varandra på vägen mot fullkomlighet⁵.

**Gud har kallat kvinnor att hjälpa till med att berika,
beskydda och bevara hem och familj.**

Att vara en rättfärdig kvinna är något härligt i varje tidsålder. Att vara en rättfärdig kvinna i jordens slutskede, före vår Frälsares andra ankomst, är en särskilt ädel kallelse. Den rättfärdiga kvinnans styrka och inflytande i dag kan vara tiofaldigt mot vad det kan vara under lugnare tider. Hon har satts här för att hjälpa till med att berika, skydda och bevara hemmet — vilket är

samhällets ädlaste grundinstitution. Andra institutioner i samhället kan vackla och till och med falla, men den rättfärdiga kvinnan kan hjälpa till att rädda hemmet, vilket kan vara den sista och enda fristaden som en del av oss känner till mitt i livets stormar och strävanden⁶.

Man läser tidningarna, man tittar på TV, man lyssnar på radio, man läser böcker och tidskrifter, och mycket av det som strömmar in i vårt medvetande har för avsikt att leda oss vilse ... Något av det som vi får höra i dessa dagar är: Det är inte nödvändigt att gifta sig. Det är inte nödvändigt att gifta sig för att få barn. Det är inte nödvändigt att ha barn. Man kan njuta av alla världsliga nöjen utan dessa skyldigheter och ansvar ... Det finns [många] sätt att få denna löst hållna, så kallade frihet. De talar om för er att ni är kedjade vid era hem, till era makar, till era barn, till ert hushållsarbete. De talar och skriver till er om en frihet som de inte vet någonting om ...

Eva, så nyligen från den eviga tronen, tycktes förstå meningen med livet, för hon var lycklig — lycklig! — att hon hade ätit av den förbjudna frukten ... Vår älskade moder Eva påbörjade det mänskliga släktet med glädje, hon ville ha barn, lycklig över den glädje som de skulle bringa henne, villig att ta på sig de problem som hör ihop med en familj, men också glädjeämnena ...

Modern har en helig roll. Hon är kompanjon till Gud, såväl som till sin egen make, för det första genom att föda Herrens andebarn och därefter fostra dessa barn så att de vill tjäna Herren och hålla hans bud ... Moderskap [är] en helig kallelse, en helgad hängivenhet att verkställa Herrens plan, en hängiven kärlek till att fostra och vårda och till kropp, sinne och ande ge näring åt dem som höll sitt första tillstånd och som kom till denna jord för sitt andra tillstånd, för att få kunskap och bli prövade och arbeta mot gudaskap⁷.

Alltför många kvinnor tillbringar sin tid med att delta i sällskapslivet, med att engagera sig i politiska aktiviteter, i det offentliga tjänst, när de borde vara hemma för att undervisa och ta emot och älska sina barn så att de blir trygga⁸.

*"Moderskap [är] en belig kallelse, en belgad hängivenhet
att verkställa Herrens plan."*

Ingen större heder kan ges till en kvinna än att hjälpa till med [Guds] gudomliga plan. Jag vill förbehållslöst säga att en kvinna inte finner någon större tillfredsställelse, glädje och frid, och ger inget större bidrag till människosläktet än genom att vara en klok och värdig kvinna och uppfostra goda barn⁹.

**Herren har utlovat det eviga familjelivets
välsignelser till alla trofasta kvinnor.**

Somliga av er har förlorat er make genom dödsfall, andra genom skilsmässa. Somliga av er har ännu inte fått det stora privilegiet att gifta er. Men mätt med evighetens mått skall saknaden av dessa välsignelser "vara endast ett ögonblick". (Se L&F 121:7.) ...

Kom också ihåg då vi tänker på familjelivets härlighet och betydelse att vi alla tillhör vår himmelske Faders eviga familj.

Var också förvissade om att alla trofasta systrar, som utan egen förskyllan gått miste om förmånen att under sitt andra tillstånd bli beseglade till en värdig man, ska få denna välsignelse i evig-heten. I stunder då ni känner en värkande längtan efter den gemenskap och den ömhet som tillhör familjelivet på jorden, vet då att vår Fader i himmelen är medveten om er plåga och att han en dag skall välsigna er mer än ni kan uttrycka.

För att bli prövade krävs det ibland att vi tillfälligt berövas saker och ting, men rättfärdiga kvinnor och män kommer en dag att få *allt* — tänk på det, systrar — *allt* det som vår Fader har! Det är inte bara värt att vänta på, det är också värt att leva för!

Under tiden behöver man inte vara gift eller mor för att hålla de två första stora buden, att älska Gud och medmänniskorna. Jesus sade ju att på dessa hänger hela lagen och profeterna¹⁰.

De av er som inte nu erfar kvinnans traditionella roll, inte genom val utan av anledningar som ligger bortom er kontroll, kan ändå göra så mycket för att hjälpa andra¹¹.

Varje kvinna bör sträva efter att uppfylla sina gudomliga möjligheter.

Vi gläds åt och förundras över det rätta utvecklandet av och uttrycken för våra systrars många talanger¹².

Vi uppmuntrar alla våra systrar att utnyttja sina möjligheter att ta emot ljus och kunskap i skolan, genom personliga studier och i Hjälpföreningen¹³.

Ni unga kvinnor kan sätta upp mål som ni måste anstränga er för att uppnå. Fortsätt att sträva efter dem. Be och var ödmjuka när det gäller att söka visdom och kunskap. Ni har kommit till den tid i ert liv då ni bör studera och förbereda er. Lär er allt ni kan. Tillväxt kommer av att ni sätter era mål högt och siktar mot stjärnorna¹⁴.

Varje flicka, och jag säger varje flicka, bör förbereda sig för äktenskap och för ansvaret i ett hem. Det läser ni inte i dagens tidningar, men det är inte desto mindre sant. Hon bör uppmuntras att vara stolt över att förbereda sig för det sanna kvinnliga tjänandet. Hon bör bli skicklig på sådant som är nyttigt och beri-

kande för familjelivet. Hon bör utveckla sina talanger, stärka sin kunskap och sitt vittnesbörd om evangeliet och vara ivrig att tjäna andra. En del flickor kan kallas att på heltidsmission, och alla får tillfälle att bli verkligt nyttiga i Guds rike, om de förbereder sig ... Vi vill att våra kvinnor ska vara välutbildade, för barn kanske inte återhämtar sig från sina mödrars bristande kunskap¹⁵.

Vi önskar ... att ni skall skaffa er den utbildning som gör er lämplig för evigheten *liksom* för ett fullödigt tjänande i dödligheten. Förutom de grundläggande och viktiga färdigheter som hör ihop med detta att skapa ett hem finns det andra färdigheter som med fördel kan odlas och som ökar den nytta ni kan göra i hemmet, kyrkan och samhället.

Jag vill upprepa att ni måste vara kloka i de val ni gör, men vi önskar inte att kvinnorna i kyrkan skall vara okunniga, ineffektiva eller onyttiga. Ni blir bättre mödrar och hustrur, både i det här livet och i evigheten, om ni finslipar de färdigheter ni givits och använder de talanger som Gud välsignat er med¹⁶.

Vi vill att våra systrar ska få allting som är gott. Vi tror på att ha alla dessa välsignelser — kultur, förfining, utbildning, kunskap, fullkomning — så att mödrarna till våra barn ska kunna uppfostra dem i och lära dem rättfärdighet¹⁷.

Jag [vill] åter betona det djupa behov varje kvinna har av att studera skrifterna. Vi vill att våra hem skall vara välsignade med systrar som är kunniga i skrifterna — vare sig ni är ensamstående eller gifta, unga eller gamla, änkor eller med familjen omkring er.

Oavsett era speciella omständigheter kommer ni, då ni blir mer och mer bekanta med skrifternas sanningar, att bli mer och mer effektiva när det gäller att hålla det andra stora budet, att älska nästan som sig själv. Bli lärda i skrifterna, inte för att trycka ner andra, utan för att bygga upp dem! Vem har när allt kommer omkring större behov av att "uppskatta" evangeliets sanningar (som man kan vända sig till i stunder av nöd) än kvinnor och mödrar som gör så mycken fostran och undervisning?

Sök att bli framstående i alla rättfärdiga ansträngningar och i alla aspekter av livet.

Kom ihåg, kära systrar, att de eviga välsignelser som ni får genom medlemskapet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är långt, långt större än någon annan välsignelse som ni har möjlighet att erhålla. Ni kan inte få något större erkännande i denna värld än att vara känd som en kvinna av Gud. Ingen högre status kan ges dig än att vara en Guds dotter som upplever sant systraskap, hustruskap och moderskap eller andra uppgifter som har ett gott inflytande på andra människor ...

Ni [behöver] alla djupt insupa evangeliets sanningar om er individuella identitets eviga natur samt om det unika i er personlighet. Ni behöver mer och mer känna den fullkomliga kärlek som vår himmelske Fader hyser till er och varsebli det värde han sätter på er som individ. Tänk på dessa stora sanningar mitt i den oro ni kan känna som individ, i synnerhet i sådana ögonblick då ni annars skulle undra och vara rädlösa ...

Det finns inga större och härligare löften givna till kvinnor än de som kommer genom Jesu Kristi evangelium [och kyrka]. Var annars kan ni få veta vilka ni verkligen är? Var annars kan ni få de nödvändiga förklaringarna och försäkringarna om livets natur? Från vilka andra källor kan ni få veta något om er identitet och unika personlighet? Från vem annars kan ni få lära er om vår himmelske Faderns härliga plan för vår lycka?¹⁸

Rättfärdiga kvinnor kan utföra mycket gott i världen och Guds rike.

Det har aldrig funnits en tidpunkt i världen då kvinnans roll varit mer förvirrad. Det har aldrig funnits en tidpunkt i kyrkan då kvinnor kunnat göra mer för att visa vad deras sanna roll i världen kan och borde vara. Det inflytande som kvinnor och mödrar har på vår värld är högst betydelsefullt. Tanken att "den hand som gungar vaggan styr världen" är mer uppenbar idag än någonsin tidigare¹⁹.

Hur enastående är det inte att de sista dagars heliga kvinnorna fått de upphöjda uppgifter de givits av vår Fader i himmelen, i synnerhet de av er som fått privilegiet att födas i denna del av

"Det finns inga större och bärigare löften givna till kvinnor än de som kommer genom Jesu Kristi evangelium [och kyrka]."

den sista tidsutdelningen. Låt andra kvinnor obekymrat eftersträva ... sina själviska intressen. Ni kan utgöra ett välbehövligt inflytande av kärlek och sanning och rättfärdighet på denna planet ...

Får jag ... kära systrar, föreslå er något som inte sagts tidigare eller åtminstone inte på det här sättet. En stor del av den kraftiga tillväxt som skall äga rum i kyrkan i de sista dagarna beror på att många av de goda kvinnorna i världen (hos vilka det ofta finns en sådan inre känsla av andlighet) skall dras till kyrkan i stora skaror. Detta kommer att ske i sådan utsträckning att kvinnorna i kyrkan återspeglar rättfärdighet i sitt liv, i sådan grad att kvinnorna betraktas som annorlunda, på ett lyckligt sätt, än kvinnorna i världen ... Sålunda skall det bli så att de kvinnliga medlemmarna i kyrkan skall utgöra en betydande kraft både när

det gäller den siffermässiga och den andliga tillväxten i kyrkan i den sista tiden ...

Vi älskar er systrar. Vi hyser förtroende för er. Vi gläds åt er hängivenhet. Vi värms av er närvaro ... i denna del av denna tidsutdelning i vilken era talanger och er andliga styrka så desperat behövs²⁰.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Gå igenom berättelsen på sidan 216–217 och första stycket på sidan 217. Vilka inspirerande berättelser kommer du att tänka på om kvinnor i din familj och i kyrkan?
- Studera det tredje hela stycket på sidan 219. Hur kan män och kvinnor hjälpa varandra, med tanke på att de har olika natur och ansvar? Hur bör de arbeta som ett kompanjonskap i familjen? i kyrkan?
- Varför är det en särskilt viktig och ”ädel kallelse” att vara en rättfärdig kvinna idag? (s 219) Hur försöker världen avleda kvinnor från denna kallelse? Hur kan vi hjälpa unga män och unga kvinnor att uppskatta denna ädla kallelse?
- Gå igenom det andra och tredje stycket på sidan 221 och de första fyra styckena på sidan 222 och fundera över vad dessa lärdomar säger om vår himmelske Faders kärlek till alla sina barn.
- Hur kan kyrkans kvinnor uppfylla sina gudomliga möjligheter? (Se s 222–224.) Hur kan kyrkans män stödja kyrkans kvinnor i deras arbete? (Se s 217–219.)
- Läs stycket som börjar på sidan 225. Vad gör intryck på dig i detta uttalande? Hur uppfylls denna profetia om kyrkans tillväxt idag?

Skriftställen som bör till detta ämne: Ordspråksboken 31:10–31; Efesierbrevet 5:22–29; Alma 56:41–48; L&F 25:1, 5–10; Moses 3:18, 21–25

Slutnoter

1. "Hjälpföreningen — Dess löften och möjligheter", *Nordstjärnan*, mar 1977, s 2.
2. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 7.
3. "Rättfärdiga kvinnors roll", *Nordstjärnan*, maj 1980, s 151, 152.
4. *Nordstjärnan*, maj 1980, s 75, 76.
5. "Hjälpföreningen — Dess löften och möjligheter", *Nordstjärnan*, mar 1977, s 2, 3.
6. "Systrars privilegium och ansvar", *Nordstjärnan*, apr 1979, s 158.
7. "The Blessings and Responsibilities of Womanhood", *Ensign*, mar 1976, s 71, 72–73.
8. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 319.
9. "Sisters, Seek Everything That Is Good", *Ensign*, mar 1979, s 4.
10. *Nordstjärnan*, maj 1980, s 152, 153.
11. *My Beloved Sisters* (1979), s 11.
12. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 7.
13. "Hjälpföreningen — Dess löften och möjligheter", *Nordstjärnan*, mar 1977, s 2.
14. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 157.
15. *Men of Example* (broschyr, 1975), s 9, 10.
16. *Nordstjärnan*, maj 1980, s 153.
17. *Ensign*, mar 1979, s 4.
18. *Nordstjärnan*, maj 1980, s 152, 153.
19. *Introduction to Woman* (1979), s 1.
20. Se *Nordstjärnan*, maj 1980, s 153–154.

Profeten Joseph Smith

Joseph Smith var ett redskap i Herrens händer till att återställa allt som gått förlorat under århundraden av andligt mörker.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

Under 1970-talet färdades president Spencer W Kimball över hela världen med andra ledare i kyrkan för att träffa medlemmar på områdeskonferenser. På en av dessa konferenser uttryckte han tacksamhet för profeten Joseph Smiths arvedel:

”Tack vare att en pojke på fjorton år gav sig ut i skogen för att be i staten New York så kommer alla dessa hundratusentals människor till områdeskonferenser. Tack vare att den fjortonåriga pojken gick ut i skogen och bad, efter att ha läst i skrifterna, ”Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud” (Jak 1:5), tack vare att han levde i enlighet med uppenbarelserna från höjden, har vi Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vi har alla de välsignelser som kan göra oss till det lyckligaste folket på jorden, tack vare att en pojke på fjorton år gick ut i skogen och bad. Jag är tacksam att Joseph fann sin väg ut i skogen, och jag är tacksam för att han visste vad han gjorde och att han var tillräckligt seriöst sinnad för att ta emot Herrens ord som det kom till honom, bygga vidare på det och bygga detta rike”¹.

Vid ett annat tillfälle beskrev president Kimball de känslor han fick då han såg ett porträtt av profeten Joseph Smith i ett rum i Salt Lake-templet: ”Jag tittar bort mot väggen, och där är Joseph Smith, och jag tänker, vilken stor, stor profet Joseph Smith var. Han var inte som andra män ... Jag tänker på alla förföljelser och det lidande han fick utstå. Jag tänker på alla de uppenbarelser som kom från himlen till honom och vilka han gav till oss. Och detta ger mig förnyad kraft”².

"Den morgonen i lunden i staten New York då Fadern och Sonen kom till [Joseph Smith] var kanske den största uppenbarelse som någonsin getts till världen."

Spencer W Kimballs lärdomar

Joseph Smith kallades till profet i enlighet med Guds förhandskännedom och visdom.

Joseph Smith förbereddes i århundraden före sin födelse. Han hade till och med fått namnet Joseph innan han föddes. [Se 2 Nephi 3:14–15.] Hans mission var att komma till jorden vid rätt tidpunkt i dessa sista dagar och öppna dörrarna till den stora världen, att föra ut evangeliet till människorna, att ge prästadömet till dem och ge hopp till dem under deras strävan efter evigt liv³.

Joseph Smith, Herrens profet, avskildes, kallades före sin födelse, kallades för många tidsåldrar sedan, att komma fram vid denna tidpunkt och ... öppna världen för predikandet av det sanna och levande evangeliet ...

Joseph Smith kom till denna värld som ropade på hjälp, i hundratals år hade den varit hjälplös ... Det hade gått hundratals och åter hundratals år sedan det hade funnits en profet ... Och nu var stunden inne⁴.

Förvisso är det så att när Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus besökte Joseph Smith, som inte var äldre än en bärare av aronska prästadömet, för att ge denne pojke anvisningar för hela människosläktet, så valde de inte ut en person på måfå på denna planet. Herren bekräftar att detta besök var förutbestämt: ”Därför har jag, Herren, kallat min tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar, emedan jag visste, att olyckor skulle drabba jordens invånare.” (L&F 1:17)

Gud gör inget av en slump utan alltid med en kärleksfull faders avsikt⁵.

Joseph Smiths första syn öppnade en ny tidsutdelning med gudomlig uppenbarelse.

När det föreligger särskilda behov, vid speciella tidpunkter, under rätta omständigheter, uppenbarar sig Gud för dem som är förberedda för sådana manifestationer. Och eftersom Gud är

densamme i går, i dag och evinnerligen så kan inte himlarna förseglas om inte människorna själva stänger sig ute från dem genom sin otro.

I vår egen tidsutdelning inträffade [en sådan] storslagen händelse. Behovet var tvingande. Ett andligt mörker hade täckt jorden och ett töcken folken och skymde människornas sinnen och ljuset hade fördunklats av mörkret. [Se Jes 60:2.] Tiden var inne. Religionsfrihet skulle skydda fröet till dess att det kunde gro och växa. Och den enskilde förbereddes i en ungdoms gestalt, ren och fördomsfri, och som hade sådan obetingad tro på Gud att himlarna inte kunde förbli som järn och jorden inte förbli som koppar, såsom det hade varit i många sekler. [Se 3 Mos 26:19.]

Denne spirande profet hade inga förutfattade falska föreställningar och trosuppfattningar. Han var inte stöpt i århundraden av traditioner, legender, vidskepelser och myter. Han hade ingenting att lära sig av med. Han bad om kunskap och vägledning. Mörkrets makter kom före ljuset. När han knäböjde i avskildhet i den tysta skogen, orsakade hans uppriktiga bön en väldig kamp som var nära att förgöra honom. I århundraden hade Lucifer med obegränsad makt haft grepp om människornas sinnen. Han kunde inte riskera att förlora sitt sataniska grepp. Detta hotade hans obegränsade välde. Låt Joseph Smith återge sin egen berättelse:

”Jag ... greps av en makt, som blev mig helt och hållet övermäktig ... att min tunga bands ... Tätt mörker omgav mig och det tycktes en stund, som om jag vore dömd till plötslig undergång ...

I samma ögonblick som jag höll på att ... överlämna mig åt undergång — och detta var icke en inbillad fara utan en verklig, osynlig varelses kraft, vilken kom från den osynliga världen ... såg jag en ljuspelare mer strålande än solen alldeles över mitt huvud ...

Jag [kände] mig befriad från den fiende, som höll mig bunden. När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn,

och sade, pekande på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör bonom.*” [J S skrifter 2:15–17]⁶

De himlar som i hög grad hade varit stängda i många århundraden var nu öppnade. De röster som hade varit stilla och dämpade och ohörda i många sekler hade nu börjat tala. Uppenbarelse som nästan hade utplånats och bortförklarats var åter igen tillgänglig ...

En ny sanning, ett begrepp som myriader av människor på jorden inte förstod, trängde fram, och i det ögonblicket fanns det bara en människa på hela jordens yta som med absolut förvisning visste att Gud var en personlig varelse, att Fadern och Sonen var separata personer med [förhärlicade] kroppar av kött och ben [och att han] var skapad i deras avbild. Liksom Sonen var i Faderns avbild, såg Gud Fadern ut som Sonen⁷.

Ingenting mindre än denna stora syn till Joseph kunde ha skingra seklernas töcken. Enbart ett intryck, en röst i det fördolda eller en dröm kunde [inte] ha fördrivit de gamla påfundena och villolärorna⁸.

Denne unge pojke blev anförtrodd den största kunskap som människan känt till. Kom ihåg att denna vårmorgon var det inte en av alla världens människor som hade absolut kunskap om Gud. Det fanns många goda människor, men de hade alla vandrat i andligt mörker under dessa många sekler. Men här var en pojke som visste ...

Joseph kände till, som ingen annan levande varelse, dessa absoluta fakta:

Han visste att Gud lever, att han är en [förhärlicad] person med kött och ben och personlighet, liksom vi eller vi som han, i hans avbild.

Han visste att den länge omhuldade treenighetsläran om tre Gudar i en var en myt, ett bedrägeri. Han visste att Fadern och Sonen var två skilda varelsor med form, röster och ... personligheter.

Han visste att evangeliet inte fanns på jorden, för av Gudomen hade han fått veta det, och att den sanna kyrkan tagits bort från jorden, för himlen och jordens Gud hade sagt detta till honom⁹.

Som ett led i återställelsen tog profeten Joseph Smith och Oliver Cowdery emot det aronska prästadömet av den uppståndne Johannes Döparen.

Den morgonen i lunden i staten New York då Fadern och Sonen kom till honom var kanske den största uppenbarelse som någonsin getts till världen¹⁰.

Joseph Smith var Herrens redskap i återställandet av evangeliet.

Den unge profeten fick uppmaningen att bli ett redskap i Herrens hand, när det gällde att återställa det eviga evangeliet med allt det som gått förlorat under tidigare århundraden. Sedan fortsatte dessa syner och uppenbarelser genom åren, då Jehovas röst hördes om och om igen. Han återställde till jorden genom denne unge profet evangeliets sanningar, Guds prästadöme, apostlaskapet, auktoriteten och makten, kyrkans organisation, så att uppenbarelserna och de eviga sanningarna än en gång finns på jorden och är tillgängliga för alla människor som vill acceptera dem¹¹.

Profeten Moroni uppenbarade sig för Joseph och berättade under många timmar om då Amerika befolkades av lehiterna och

om Mormons bok, vilken skulle komma upp ur jorden och översättas ... Denna uppteckning, Mormons bok, skulle bidra till att bekräfta Herren Jesu Kristi gudomlighet¹².

Genom Guds gåva och kraft översatte [Joseph] denna uppteckning, vilken nu är känd som Mormons bok¹³.

Evangeliet uppenbarades rad efter rad, bud efter bud. Sanningar återställdes, makt blev given och auktoritet uppenbarades. Så småningom fanns det tillräckligt med ljus och tillräckligt många människor för att Guds rike skulle kunna organiseras, något som Daniel förutsett 2500 år tidigare. [Se Daniel 2:44–45.]¹⁴

Efter långa sekler av andligt mörker började ljuset skina när uppenbarelse öppnade denna tidsutdelning. Profeten Joseph Smith tog emot de uppenbarelsen från Herren som till jorden återförde det som hade gått förlorat — Guds prästadöme — myndigheten, kraften, rätten att administrera förordningar, och återupptagandet av Herrens uppenbarelsen till sitt folk här på jorden¹⁵.

Den makt gavs till Joseph Smith varigenom han kunde besegla på jorden så att det blev beseglat i himlen. Dessa nycklar har vidarebefordrats från president till president¹⁶.

Joseph Smith beseglade sitt vittnesbörd med sitt blod.

Vi är väl förtrogna med Joseph Smiths liv. Han tillkännagav omedelbart sin härliga syn av Fadern och Sonen och blev omedelbart förtryckt och förföljd. Nutida skriftlärde och fariséer har författat hundratals ärekränkande böcker och artiklar, fängslat honom ... tjärat och fjädrat honom, skjutit på honom och gjort allt i sin makt för att förgöra honom. Trots alla deras försök att ta hans liv överlevde han mer än tjugo år av bitter och våldsam förföljelse så att han kunde uppfylla sin mission tills hans tid var inne.

Han genomgick ett tjugofyraårigt helvete, men också tjugofyra år av hänryckning då han samtalade med Gud och andra odödliga! Hans mission var slutförd — himmel och jord var återigen förenade, kyrkan hade organiserats, Brigham Young och

*Joseph Smiths martyrskap, som dödades med sin bror Hyrum 1844,
"är ännu ett ofelbart bevis på gudomligheten i Jesu Kristi evangelium".*

andra stora ledare hade fått utbildning att föra verket vidare, och han lät förläna på de tolv apostlarnas huvuden varje nyckel och makt som tillhörde det apostlaskap som han själv innehade, och han hade sagt till dem: "Jag har lagt grunden och ni måste bygga därpå, för på edra skuldror vilar riket."

Och hans stund hade kommit då han skulle besegla sitt vittnesbörd med sitt blod, så ofta buret för skaror av vänner och fiender ...

Även om han hoppades att han skulle undslippa kalken så visste han att det var oundvikligt. Han sade: "Jag går som ett lamm till slaktbänken." [L&F 135:4.] ...

Och en slakt var det! Skotten ljöd! Och fritt flödade martyrs blod, för Hyrum, hans äldre bror, hade valt att stanna kvar hos honom. Detta dyrbara blod sögs upp av jorden och beseglade ett odödligt och ovedersägligt vittnesbörd vilket fortsatt att ljuda i sinnen och hjärtan¹⁷.

Jesus beseglade sitt vittnesbörd med sitt blod, liksom Stefanus. Joseph Smith har nu beseglat sitt vittnesbörd med sitt blod och dog som en ung man för att tala om för hela världen att de plåtar varifrån Mormons bok framgick blev funna i en kulle i närheten av Palmyra i staten New York. Och sålunda, genom insikt om denna bok och den heliga Bibeln, blev Jesu Kristi evangelium, genom administration av hans änglar, återigen återställt till jorden¹⁸.

Joseph beskyddades och hans liv räddades under alla former av förföljelse till dess hans verk var avslutat och han gjort sin del i återställelsen av evangeliet och prästadömet och alla andra nycklar i tidsutdelningen, och till dess att rikets organiserande var fullbordat. Han kunde inte dödas förrän denna tidpunkt, trots att hela helvetet rasade mot honom. Han ville leva. Livet var så ljuvligt för honom. Det erbjöd löften om ljuv samvaro med hans familj, hans bröder, och tillfredsställelsen av att se verket blomstra och slå ut till en fullt utslagen blomma. Men hans verk var avslutat. Andra starka ledare skulle nu föra verket vidare, han behövdes inom andra områden. Endast i trettioårsåldern, som en mycket ung man, dog han, och inledde sitt verk i andra sfärer¹⁹.

”Mormonismen går under om vi dödar profeten”, sade de ... då de kallblodigt mördade Joseph Smith. Otivelaktigt förändrades deras djävulska flin av tillfredsställelse över ett sådant skändligt dåd till förvirrade grimaser när de kom till insikt om att de bara hade spjärnat mot udden, att de bara hade skadat sig själva. Mormonismen gick inte under till följd av det grymma martyrskapet, häri låg dess styrka. Det av kulor sönderslitna köttet befruktade myllan, blodet de utgöt bevattnade fröet, och de andar som de sände till himlen ska vittna mot dem genom evigheterna. Verket består och tillväxer²⁰.

[Joseph Smiths] verk gick inte förlorat. Hans vittnesbörd går stadigt framåt, i all oändlighet²¹.

Idag står ett stort folk, hyllat för sin bildning, praktiskhet och dygd, upp för att bära vittne om att Joseph Smiths martyrskap, liksom alla martyrer före honom, är ännu ett ofelbart bevis på

gudomligheten i Jesu Kristi evangelium, återställt i dess fullhet genom denne ödmjuka profet²².

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Nämn något av det som du tycker är allra störst i det som Herren uppenbarade genom profeten Joseph Smith. (På sidorna 230–233 finns några exempel.) När någon som inte är medlem i kyrkan frågar dig om Joseph Smith, vad säger du då?
- Vilken var Guds uppgift och vilken var Joseph Smiths uppgift när himlarna öppnades för evangeliets återställelse? (Se s 230–233.) På vilka sätt var Joseph Smith förberedd att ta emot uppenbarelse?
- Vad visste Joseph Smith efter den första synen som han inte tidigare visste? (På sidorna 232–233 finns några exempel.) Hur tror du att hans känslor om Gud och sig själv hade förändrats? Hur har du påverkats av ditt vittnesbörd om den första synen?
- På vilka sätt var Joseph Smith ett Herrens redskap i att återförena himlen och jorden? (Se s 233–234.) Vad tror du det innebär att vara ett redskap i Herrens hand?
- President Kimball sade att pöbelhopen hoppades förgöra mormonismen genom att döda Joseph Smith (s 236). Vilka tankar och känslor får du när du begrundar vad som har hänt i kyrkan sedan Joseph Smiths död?

Skriptställen som hör till detta ämne: Jesaja 29:11–14; L&F 135; 136:37–39

Slutnoter

1. Conference Report, områdeskonferens i Melbourne i Australien 1976, s 23.
2. Conference Report, områdeskonferens i Guatemala City i Guatemala 1977, s 22.
3. Conference Report, områdeskonferens i Manila på Filippinerna 1975, s 6.
4. Conference Report, områdeskonferens i Temple View på Nya Zeeland 1976, s 51.

5. "Små handlingar av tjänande", *Nordstjärnan*, dec 1976, s 1.
6. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 92–93.
7. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 429.
8. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 430.
9. "The Prophet Joseph Smith and the First Vision", Annual Joseph Smith Memorial Sermon, Utah State-universitetet, 13 dec 1970, s 7.
10. Conference Report, områdeskonferens i Taipei i Taiwan 1975, s 14.
11. *Nordstjärnan*, okt 1974, s 423.
12. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 6.
13. *Nordstjärnan*, okt 1980, s 95.
14. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 6.
15. Conference Report, områdeskonferens i London i England 1976, s 35.
16. Conference Report, områdeskonferens i São Paulo i Brasilien 1975, s 72.
17. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 179–180.
18. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 143.
19. Conference Report, apr 1945, s 59.
20. Conference Report, apr 1955, s 96.
21. Conference Report, apr 1946, s 50.
22. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 181–182.

Uppenbarelse: ”En fortlöpande melodi och ett kraftfullt upprop”

*Fortlöpande uppenbarelse är själva
hjärteblodet i Jesu Kristi evangelium.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

President Spencer W Kimball talade en gång vid en presskonferens som hölls i besökscentret för templet i Arizona. En nyhetsreporter frågade honom: ”Du presenterades som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga och dessutom som profet. Min fråga är: Talar Gud till dig? Och om så är fallet, hur?” President Kimball svarade: ”Ja. Gud talar till sina profeter idag, på samma sätt som han talade till sina profeter igår och på samma sätt som han kommer att tala till dem i morgon. Kom ihåg vad Amos skrev: ’Ty Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna.’ (Amos 3:7) Ibland talar han med en hörbar röst. Ibland sänder han sina änglar, som han gjorde till Josef, Jesu styvfar. Vanligtvis sker det genom Guds stilla och milda röst till anden inombords. Ja. Har jag besvarat din fråga, unge man?”¹

President Kimball förlitade sig på principen om fortlöpande uppenbarelse. Han sade att den är ”själva hjärteblodet i den levande Herrens och Frälsarens, Jesu Kristi evangelium”.² Denna tillit, sade äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum, ”var helt klart en inneboende egenskap hos denne mycket specielle man”.³ President Kimball tog sitt ansvar som president för kyrkan på allvar, eftersom han visste att han var den enda person på jorden som var bemyndigad att ta emot uppenbarelse för kyrkan. Han vittnade: ”Jag vet att Herren kallade mig till detta

"Varje morgon och kväll knäböjer jag och ber med djup uppriktighet att Herren ska inspirera och uppenbara för mig vad jag bör göra och vad jag bör berätta för folket i denna kyrka"⁴.

ämbete. Jag vet att det kanske finns större profeter än jag, men jag vill göra allt jag kan för att genomföra Herrens verk på det sätt som han vill ha det gjort. Varje morgon och kväll knäböjer jag och ber med djup uppriktighet att Herren ska inspirera och uppenbara för mig vad jag bör göra och vad jag bör berätta för folket i denna kyrka”⁴.

Under hela sin verksamhet som president för kyrkan tog han emot uppenbarelser till vägledning för de heliga. Den mest kända av alla dessa uppenbarelser kom i juni 1978, när Herren uppenbarade för honom och för hans bröder i första presidentskapet och i de tolv apostlarnas kворum, att prästadömetets välsignelser, vilka endast hade kunnat ges till somliga, nu hade blivit tillgängliga för alla värdiga medlemmar i kyrkan. (Se Läran och förbunden, Officiellt tillkännagivande 2.) Denna uppenbarelse kom efter en längre tidsperiod under vilken andra presidenter i kyrkan hade begrundat och bett om frågan.

President Kimball sade inte så mycket om denna uppenbarelse i offentliga sammanhang. Men han bjöd på glimtar av hur han förberedde sig för att ta emot den, och då och då uttryckte han sina känslor om den:

”Jag visste att något låg framför oss som var av stor vikt för många av Guds barn. Jag visste att vi bara kunde erhålla Herrens uppenbarelser genom att vara värdiga och redo för dem, och redo att acceptera och sätta in dem i sitt rätta sammanhang. Dag efter dag gick jag ensam och med högtidligt allvar till de övre rummen i templet, och där utgöt jag min själ och erbjöd mig att utveckla verket. Jag ville göra det som han ville. Jag talade med honom om det och sade: 'Herre, jag vill bara göra det som är rätt. Vi gör inte upp planer för något uppseendeväckande. Vi vill bara göra det som du vill, och vi vill göra det när du vill det och inte förrän då.' ”⁵

De av oss som i dag stöds av er som profeter, siare och uppenbarare upplevde under våren 1978 i mångt och mycket samma känslor som den första tidens bröder upplevde då uppenbarelse kom som innebar att ”hedningarna i Kristus Jesus och genom hans evangelium är våra medarvingar ... och har del i samma löfte.” (Ef 3:6) Detta var något, sade Paulus, som 'i tidigare släktled ... inte

avslöjats för människor så som den nu genom Anden har uppenbarats för hans heliga apostlar och profeter'. (Ef 3:5)

Vi hade den härliga erfarenheten av att känna Herren klart ange att tiden kommit då alla värdiga män och kvinnor överallt kan vara medarvingar och delaktiga i evangeliets fulla välsignelser. I min egenskap av särskilt vittne om Frälsaren vill jag berätta för er hur nära jag känt mig vara honom och vår himmelske Fader då jag ofta besökte de övre rummen i templet. Vissa dagar gick jag dit flera gånger ensam. Herren klargjorde för mig mycket tydligt vad som skulle göras. Vi förväntar oss inte att världens människor ska förstå sådant, ty de är alltid snabba att tillämpa sitt eget resonemang och bortse från gudomlig uppenbarelse”⁶.

Förutom att vittna om att uppenbarelse vägleder de beslut kyrkans ledare fattar så lärde president Kimball att vi alla kan ta emot uppenbarelse till vägledning för vårt eget liv och för att stärka oss i våra ansvar. Han sade: ”Alla borde söka uppenbarelsens välsignelse”⁷.

Spencer W Kimballs lärdomar

Gud Fadern och Jesus Kristus är angelägna om att kommunicera med människosläktet.

Någon har sagt att vi lever i en tid då Gud, om det finns en Gud, väljer att vara tyst, men Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga förkunnar för världen att varken Fadern eller Sonen är tysta. De uttalar sig och för förtroliga samtal allteftersom det är lämpligt och nödvändigt, och visar en ständig villighet, ja, verklig iver, att bibehålla kommunikationen med människan⁸.

En teolog påstod att det var omöjligt för människan att finna Gud eller känna Gud. Det är som att säga: ”Jag har aldrig klättrat upp på berget Ararat, följaktligen kan ingen klättra upp på Ararat, eller, jag har aldrig badat i det Adriatiska havets klara varma vatten, följaktligen finns det inget Adriatiskt hav, eller, jag aldrig har sett de vilda djuren i Krugerparken, följaktligen finns det ingen Krugerpark, eller, jag har alltid varit frisk, följaktligen måste den smärta som människor påstår sig ha vara ren

inbillning. Jag har aldrig färdats i rymden som astronaut, följaktligen kan ingen färdas i rymden.”

Är det inte samma sak som att säga att eftersom jag aldrig har hört eller sett Gud så har ingen människa sett eller hört Gud eller vandrat med honom. Hur förmätet och arrogant det är för någon att säga att Gud är oåtkomlig, omöjlig att lära känna, osynlig, ohörbar, bara för att denna person inte har förberett sig för denna upplevelse⁹.

Man bör ha i åtanke att man inte enbart kan finna Gud genom forskning. Inte heller kan hans evangelium enbart förstås och uppskattas genom studier, för ingen kan känna Fadern eller Sonen utom ”den som Sonen vill uppenbara honom för”. (Luk 10:22) Skeptikern kommer en dag, antingen i tiden eller evigheten, att till sin sorg lära sig att hans egenkärlek har berövat honom mycket glädje och tillväxt¹⁰.

Vi är glada över vår kunskap om att detta universums Gud är en uppenbarelsens Gud. Vår Herre förmedlar sitt sinne och sin vilja till sina barn på jorden. Om vi söker den så uppenbarar han sig mer och mer och i högre och högre grad av fullständighet, och vi ska förstå honom så mycket som det är möjligt för en dödlig människa att förstå Gud. Vi kan inte dyrka en varelse som vi själva har skapat eller som är en produkt av våra sinnen. Vi dyrkar en varelse som lever, som har skapat, som till oss förmedlar sin karaktär och sina egenskaper och storheten i sitt väsen¹¹.

Varken Fadern Elohim eller sonen Jehova vill fjärma sig från människobarnen. Det är de, människorna, som avskärmar sig om främlingskap uppstår. Både Fadern och Sonen vill med glädje samtala med och umgås med människorna ...

Trots alla gudar som människor gör åt sig själva och den förvirring som blir följden av detta, är den levande och sanne Guden i sin himmel och står till förfogande för sina barn¹².

Även om en del uppenbarelsen är uppseendeväckande så kommer de flesta som djupa intryck till sinne och hjärta.

I vår tid, som i flydda dagar, tror många att om det finns uppenbarelse så kommer den som en skräckinjagande, omska-

kande upplevelse. För många är det svårt att som uppenbarelse acceptera det oräkneliga antal som kom på Mose tid, på Josefs tid och i vår egen tid, dessa uppenbarelsen som kom till profeterna som djupa, omiskännliga intryck och föll över profetens sinne och hjärta som dagg från himmelen eller som gryningen skingrar nattens mörker.

Om man väntar sig något uppseendeväckande är man kanske inte till fullo varse strömmen av fortlöpande uppenbarelse. Jag säger det i djupaste ödmjukhet, men också med kraften och styrkan i ett brinnande vittnesbörd i min själ, att från återställens profet till vår egen profet är kommunikationslinjen obruten, myndigheten är oförändrad och att detta ljus, strålande och genomborrande, fortsätter att lysa. Herrens ljudande röst är en fortlöpande melodi och ett kraftfullt upprop¹³.

Uppenbarelse innebär inte alltid "att vandra med Gud", inte heller "ansikte mot ansikte" eller "mun mot öra". Det finns många olika slag av uppenbarelsen — en del mer och andra mindre uppseendeväckande¹⁴.

En del uppenbarelsen kommer genom drömmar. De flesta av våra drömmar är flyktiga och har föga betydelse, men Herren använder drömmar för att upplysa sitt folk ... Nebukadnessar hade en dröm. (Se Dan 2.) Det var en kraftfull dröm som han glömde bort, men Daniel kom och berättade för kungen om hans dröm och uttydde den. Herren kungjorde den för Daniel av en särskild orsak.

Så har vi Petrus dröm i vilken han såg en stor linneduk komma ner från himmelen med alla slags djur och det hade en mycket speciell innebörd. (Se Apg 10:9–35.) ...

Paulus hade i allt han upplevde samma slag av uppenbarelse genom en dröm. "På natten såg Paulus en syn." Och han fick instruktioner som var nödvändiga för honom och för riket. (Apg 16:9) ...

Andra uppseendeväckande uppenbarelsen nämns. Vi har Moronis ankomst, en person, en uppstånden varelse, som kom för att återföra den storslagna uppteckningen om de forna invånarna i Amerika och återställa evangeliet ...

Därefter kom Johannes Döparen som blivit halshuggen av kungen i ett svagt ögonblick ... [därefter] Petrus, Jakob och Johannes ... Följaktligen kom det, steg för steg, en återställelse av allting, och allt ägde rum genom uppenbarelse, genom syner, genom drömmar eller genom djupa intryck.

Nu är det inte så att alla uppenbarelser i de heliga skrifterna var en följd av uppseendeväckande manifestationer. När du läser i Gamla testamentet finner du att Herren talar. Han talade till Jesaja, till Jeremia, och till andra, men det rörde sig inte alltid om personliga besök. Det liknade mycket Enos erfarenhet, för när du läser i Enos bok i Mormons bok hade han fastat och bätt och strävat efter och bätt om kunskap, särskilt sökte han syndernas förlåtelse: "Medan jag sålunda kämpade i anden, se, då kom Herrens röst åter till mig i mitt inre och sade." (Enos 1:10) På detta sätt har många, många uppenbarelser kommit.

Så kommer uppenbarelse: ibland genom direkta personliga besök av himmelska varelser ... Men de flesta av profeten Joseph Smiths uppenbarelser i denna heliga uppteckning, Läran och förbunden, ägde inte rum på detta sätt. De kom som djupa intryck¹⁵.

De flesta nedtecknade uppenbarelserna i Läran och förbunden och i Bibeln består av djupa känslor och en kraftfull medvetenhet om vägledning från höjden. Det är den typ av uppenbarelser som enskilda personer ofta har för sina egna behov¹⁶.

Ibland känner vi inte igen [uppenbarelser] när de kommer. Vi ber och ber och ber om visdom och urskillningsförmåga och därefter känner vi det ungefär som om vi borde göra en viss sak. Då har uppenbarelse ägt rum. Herren besvarar på så sätt de frågor som du framställer¹⁷.

Vilket språk kommer Herren att använda? Genom profeten Joseph Smith gav Herren råd till Oliver Cowdery, vilken funderade över ett svar som han fått på sina böner:

"Sannerligen, sannerligen säger jag dig, att om du önskar mera vittnesbörd, så minnes den natt du ropade till mig i ditt hjärta för att få veta sanningen om dessa ting.

Liksom Enos finner vi att uppenbarelse ofta kommer på ett stillsamt sätt, utan uppseendeväckande manifestationer.

Göt jag icke frid i din själ om detta? Vad större vittnesbörd kan du få än det som kommer från Gud?” (L&F 6:22–23)¹⁸

**Genom levande profeter uppenbarar
Herren sin vilja för kyrkan.**

Det vi framför allt bör vara tacksamma för i dag är att himlarna sannerligen är öppnade och att Jesu Kristi återupprättade kyrka är grundad på uppenbarelsens klippa. Fortlöpande uppenbarelse är själva hjärteblodet i den levande Herrens och Frälsarens, Jesu Kristi, evangelium¹⁹.

Betydelsefulla och ovärderliga uppteckningar om det forna Amerika, med lärdomar om Kristus, ännu ett vittnesbörd om

hans gudomlighet, utgör Mormons bok, vilken vi hävdar är gudomlig skrift, samtida med och stödjande Bibeln.

Sedan [Joseph Smiths första syn] år 1820 har ytterligare skrifter framkommit, omfattande många viktiga uppenbarelser. De kommer i en ständig ström från Gud till hans profeter på jorden. Många av dessa uppenbarelser är nedtecknade i en annan skrift som kallas Lära och förbunden. De sista dagars heligas skrifter är fullständiga i och med Den kostbara pärlan, en annan uppteckning med uppenbarelser och översatta skrifter av forna och nutida profeter.

Det finns somliga bland oss som tror att i och med att dessa heliga uppteckningar tryckts och bundits in så behöver vi inga profeter längre. Men åter vittnar vi för världen att uppenbarelse fortsätter och att kyrkans valv och arkiv innehåller dessa uppenbarelser, som kommer månad efter månad, dag efter dag. Vi vittnar om att så är fallet sedan 1830, när Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga organiserades, och att detta kommer att fortsätta så länge tiden existerar. En profet, erkänd av Gud och hans folk, kommer att fortsätta tolka Herrens sinne och vilja²⁰.

När [kyrkans ledare] efter bön och fasta fattar viktiga beslut, nya missioner och stavar skapas, nya bruk och tillvägagångssätt påbörjas, så tas nyheterna för givna och antas kanske vara enbart mänskliga beräkningar. Men för dem som sitter i de inre cirkelarna och hör profetens böner och gudsmannens vittnesbörd, för dem som ser skarpsinnigheten i hans betänkanden och visheten i hans beslut och uttalanden, för dem är han verkligen en profet. Att höra honom avsluta nya viktiga utvecklingssteg med så högtidliga fraser som "Herren är nöjd", "den åtgärden är rätt", eller "vår himmelske Fader har talat" är att veta med visshet²¹.

Uppenbarelse har inte upphört och kommer inte att upphöra. Detta Guds rike har satts upp för resten av tiden, för att aldrig mer rivs ner eller ges till ett annat folk. Det är ett fortlöpande program och kommer att tillväxa istället för att minska. Dess lärdomar är väl etablerade, men på grund av tillväxt och utvidgning så erbjuds förbättrade sätt att undervisa om evangeliet över hela världen. Ytterligare tjänare kallas för att verka i det växande verket i en större värld. Uppenbarelse och andra underverk

kommer aldrig att upphöra såvida inte tron upphör. Där det finns tillräckligt med tro kommer detta att fortsätta.

Profeten Mormon varnade: ”Ja, ve den, som förnekar Herrens uppenbarelser och den som säger, att Herren icke längre verkar medelst uppenbarelse, profetia, gåvor, tungomål, helbrägdagörelse eller medelst den Helige Andens kraft!” (3 Nephi 29:6)²²

Jag bär vittne om att kyrkan går framåt genom uppenbarelser från Gud till sina gudomligt utsedda ledare. Den Allsmäktige är med detta folk²³.

När vi håller buden, utövar tro och ber uppriktigt kvalificerar vi oss för att ta emot personlig uppenbarelse.

Alla borde söka uppenbarelsens välsignelse. Rättfärdiga män och kvinnor finner att de har uppenbarelsens ande för att leda sin familj och som hjälper dem i andra plikter. Men ... vi måste söka att göra oss värdiga sådan uppenbarelse genom att sätta vårt liv i ordning och göra oss bekanta med Herren genom täta och regelbundna samtal med honom²⁴.

Herren tvingar sig inte på människor. Om de inte har tro, kommer de inte att få någon uppenbarelse. Om de är nöjda med sin egen begränsade uträkningar och tolkningar, så kommer Herren naturligtvis att lämna dem åt det öde de har valt ...

Samma uppenbarelser, syner, helbrägdagörelser och tungomålstalande är lika tillgängliga idag som under någon annan tid, såvida det finns tillräckligt med tro²⁵.

Den Allsmäktige är med sitt folk. Vi får alla de uppenbarelser vi behöver om vi gör vår plikt och håller Guds bud ...

Kom ihåg:

Om det finns ögon att se med så finns det syner som inspirerar.

Om det finns öron att höra med så finns det uppenbarelser att uppleva.

Om det finns hjärtan som kan förstå, så vet detta: De upphöjda sanningarna i Kristi evangelium är inte längre fördolda eller hemliga, och alla uppriktiga sökare kan känna Gud och hans program²⁶.

"Herren ger dig svar på dina frågor och dina böner om du lyssnar."

Vår himmelske Fader har gett oss vår handlingsfrihet. Han övertygar och vägleder därför sina barn, men väntar på deras utsträckta händer, deras böner, på att de uppriktigt nalkas honom ...

Herren är angelägen om att se deras första gryende önskingar och deras begynnande ansträngningar att genomtränga mörkret. Efter att ha förlänat valfrihet måste han tillåta människan att själv treva sig fram tills hon når ljuset. Men när människan börjar hungra, när hennes armar börjar sträcka sig uppåt, när hennes knän börjar böja sig och hennes röst börjar formulera sig, då, och inte förrän då, drar Herren undan horisonten, drar bort slöjan och gör det möjligt för människan att gå från ett dunkelt osäkert stapplande till visshet i himmelskt ljus²⁷.

Om man reser sig upp från sina knän efter att bara ha uttalat ord, bör man falla tillbaka på sina knän och förbli där tills man har upprättat kommunikation med Herren som är mycket mån om att välsigna, men eftersom han gett människan hennes handlingsfrihet tvingar han sig inte på henne²⁸.

Vill du ha vägledning? Har du bätt till Herren om inspiration? Vill du göra det som är rätt eller vill du göra det du vill göra oavsett om det rätt? Vill du göra det som är bäst för dig i långa loppet eller vad som syns mer önskvärt för stunden? Har du bätt? Hur mycket har du bätt? Hur bad du? Har du bätt som Frälsaren gjorde i Getsemane, eller bad du om det du ville oavsett om det var rätt? Säger du i dina böner: "Ske din vilja"? Sade du: "Himmelske Fader, om du inspirerar mig till det som är rätt, ska jag göra det"? Eller bad du: "Ge mig vad jag vill för jag tar det i alla fall"? Sade du: "Fader i himlen, jag älskar dig, jag tror på dig, jag vet att du är allvetande. Jag är ärlig. Jag vill verkligen göra det som är rätt. Jag vet att du kan se slutet från begynnelsen. Du kan se in i framtiden. Du kan urskilja om jag i den situation jag framlägger för dig, får uppleva frid eller oro, lycka eller sorg, framgång eller misslyckande. Tala om det för mig, älskade himmelske Fader, så lovar jag att göra det som du ber mig göra." Har du bätt på det sättet? Tror du inte att det vore klokt? Är du tillräckligt modig för att be en sådan bön?²⁹

Herren ger dig svar på dina frågor och dina böner om du lyssnar. Allting måste inte komma genom profeten ... Men alla människor kan få uppenbarelser, om de är tillräckligt värdiga och tillräckligt nära Herren³⁰.

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Gå igenom president Kimballs redogörelse för hur han tog emot uppenbarelserna 1978 om prästadömet (s 241–243). Även om en del aspekter av president Kimballs erfarenhet var unika för denna uppenbarelse, vilka aspekter av hans erfarenhet är gemensamma för allas ansträngningar att ta emot uppenbarelser? Hur kan vi följa hans exempel?
- Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 242. Vad skulle du vilja säga till en vän som påstår att Gud är tyst? Vilka skriftställen eller erfarenheter kan du dela med dig av för att hjälpa din vän?

- Nämn några sätt varpå uppenbarelse kan komma. (Några exempel finns på sidorna 243–246.) President Kimball lärde att de flesta uppenbarelser kommer som djupa intryck snarare än uppseendeväckande manifestationer. Hur kan vi veta om en tanke eller känsla kommer från Herren? (Se s 245-246.)
- Varför behöver vi både levande profeter och skrifterna? (På sidorna 246–248 finns några exempel.) Hur har du blivit välsignad genom uppenbarelser som kyrkans president fått?
- Vilket råd vill du ge till någon som söker vägledning från Herren? (Se s 248–250.)

Skriftställen som hör till detta ämne: 1 Kungaboken 19:9–12; Moroni 10:3–5; L&F 1:38; 8:2–3; 43:1–4; 76:5–10

Slutnoter

1. Oscar W McConkie, *Aaronic Priesthood* (1977), s 13.
2. *Nordstjärnan*, okt 1977, s 77.
3. "Spencer, the Beloved: Leader-Servant", *Ensign*, dec 1985, s 17.
4. Conference Report, områdeskonferens i Guatemala City i Guatemala 1977, s 24.
5. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 451.
6. "Vår Frälsare, livets centrum", *Nordstjärnan*, dec 1979, s 4–5.
7. "Abrahams exempel", *Nordstjärnan*, dec 1975, s 3.
8. *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 65–66.
9. Inledningstal, Brigham Young-universitetet, 27 maj 1966, tryckt i *Church News*, 4 jun 1966, s 12.
10. Conference Report, okt 1944, s 44.
11. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 7–8.
12. Conference Report, apr 1964, s 94; eller *Improvement Era*, jun 1964, s 496.
13. *Nordstjärnan*, okt 1977, s 79.
14. Conference Report, okt 1966, s 23; eller *Improvement Era*, dec 1966, s 1106.
15. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 455–456.
16. *Faith Precedes the Miracle*, s 30.
17. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 454.
18. "Bedjen alltid", *Nordstjärnan*, mars 1982, s 5.
19. *Nordstjärnan*, okt 1977, s 77.
20. *Nordstjärnan*, okt 1977, s 78–79.
21. "To His Servants the Prophets", *Instructor*, aug 1960, s 257.
22. "Gospel Forum: Continuing Revelation", *Ensign*, feb 1971, s 21.
23. *Faith Precedes the Miracle*, s 46.
24. *Nordstjärnan*, dec 1975, s 3.
25. Conference Report, okt 1966, s 22, 23; eller *Improvement Era*, dec 1966, s 1106.
26. Conference Report, okt 1966, s 26; eller *Improvement Era*, dec 1966, s 1108.
27. Conference Report, områdeskonferens i München i Västtyskland 1973, s 74–75.
28. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 124.
29. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 123–124.
30. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 455.

Hjordens herdar

*Det ligger trygghet i att följa profeten och
andra ledare i kyrkan.*

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

President Spencer W Kimball undervisade ofta om betydelsen av att stödja sina lokala ledare och kyrkans generalämbetsmän. Under prästadömsmötet på generalkonferensen i april 1978 erinrade han sig vad han kände i sin ungdom för varje man som verkade som hans biskop: "Vi hade alltid en bra biskop. Vi älskade honom alltid. Där var biskop Zundel och biskop Moody och biskop Tyler och biskop Wilkins. Jag älskade alla mina biskopar. Jag hoppas alla mina unga bröder älskar sina biskopar så som jag gjorde"¹.

I ett annat tal sade han: "Jag minns hur jag kom till det här tabernaklet [i Salt Lake City] som ung pojke från Arizona tillsammans med min far för att vara med på generalkonferensen. Jag tyckte det var så spännande att lyssna till alla brödernas tal ... Jag tyckte mycket om det de sade och tog deras varningar på stort allvar redan som ung man. Dessa män är Guds profeter, på samma sätt som profeterna i Mormons bok och Bibeln"².

President Kimball uttryckte ofta uppskattning till medlemmarna för deras villighet att stödja honom och andra ledare i kyrkan: "Överallt dit jag beger mig finner jag stor kärlek och vänlighet, och för detta är jag ödmjukt tacksam. Det är manna för min själ. Era böner och er kärlek stödjer mig. Herren hör era böner och välsignar mig och mina bröder med hälsa och styrka och leder oss i sitt rikes angelägenheter här på jorden. För detta är vi alla djupt tacksamma"³. Han talade också om den kärlek han och andra ledare i kyrkan hyste för de heliga: "Vi älskar er och önskar att ni ska gå framåt och finna glädje och lycka, vilket

President Kimball hälsar på folket då han kommer in i Salt Lake-tabernaklet till en generalkonferens.

vi vet endast kan ske genom att följa de förmaningar Gud ger genom sina profeter och ledare⁴.

Spencer W Kimballs lärdomar

Herren leder sin kyrka genom gudomligt utsedda ledare.

Mästaren och Frälsaren, Herren Jesus Kristus själv, är den som i all sin härlighet och majestät leder denna kyrka. Han leder sitt rikets angelägenheter genom sina gudomligt utsedda och understödda profeter och apostlar⁵.

Jesu Kristi kyrkas angelägenheter handhas av kyrkans presidentskap och de tolv apostlarna med hjälp av ett stort antal ytterligare generalauktoriteter samt genom stavs- och missionspresidenter och biskoparna. Dessa män är hjordens herdar. Herren har satt dessa män att leda hans rike på jorden och har förlänat dem auktoritet och ansvar, var och en inom sitt område. Han har givit dessa män melkisedekska prästadömet, vilket är hans egen kraft och myndighet som delegerats till människorna. Han erkänner och bekräftar dessa utvalda och smorda tjänares handlingar⁶.

Det är mitt vittnesbörd till dig att ledarna i Jesu Kristi Kyrka är gudomlig kallade och avskilda till att liksom i andra tidsutdelningar leda genom profetians ande⁷.

Till varje medlem i denna kyrka har Herren gett ledare på tre nivåer: biskopen eller grenspresidenten, stavspresidenten eller missionspresidenten, och generalauktoriteterna. Dessa ledare är pålitliga. Även om de har begränsad kunskap, utbildning eller erfarenhet är de berättigade till Herrens uppenbarelser till sitt folk och de har kanalen öppen till Gud själv⁸.

Alltsedan korsfästelsen har tiotusentals män av Frälsaren kallats till ansvarsfulla ställningar. Av dessa har inte en enda varit fullkomlig, och ändå är alla kallade av Herren och måste uppehållas och stödjars av dem som vill vara Herrens lärjungar. Detta är enligt evangeliets sanna ande⁹.

Utvalda, godkända, ordinerade ledare beskyddar oss för "människornas falska spel och list". [Se Ef 4:14.] Man kan aldrig bli

bedragen om man beskyddar sig mot förblindade eller illistiga vägledare genom att följa Anden och kyrkans vederbörliga ledare¹⁰.

Inga är mer angelägna än de bröder som står i ledningen för denna kyrka att ta emot sådan vägledning från Herren som är till nytta för människosläktet och människorna i kyrkan¹¹.

Jag vet att Herren har kontakt med sina profeter och att han uppenbarar sanningen till sina tjänare idag på samma sätt som till Adam, Abraham, Mose, Petrus, Joseph och många andra genom tiderna. Guds budskap om ljus och sanning ges till människan idag lika säkert som i någon annan tidsutdelning¹².

Profeter lär ut liknande budskap.

En del kanske undrar varför generalauktoriteterna talar om samma saker konferens efter konferens. Då jag studerar profeternas ord genom århundradena framstår deras mönster mycket klart. Vi försöker, med Almas ord, att ingiva människorna "evig avsky för synd och orättfärdighet". Vi predika "omvändelse ... samt tro på Herren Jesus Kristus". (Alma 37:32, 33) Vi lovprisar ödmjukhet. Vi försöker lära människorna "att motstå varje djävulens frestelse medelst sin tro på Herren Jesus Kristus". (Alma 37:33) Vi lär vårt folk "att aldrig tröttna av att göra gott". (Alma 37:34)

Profeterna säger samma saker därför att vi möter i stort sett samma problem. Bröder och systrar, lösningarna på dessa problem har inte förändrats. Den fyr skulle vara missledande som gav olika signaler till de skepp som anlöpte hamnen. Den fjällguide skulle vara dålig som trots att han kände till en säker väg uppför en bergsslutning, tog den grupp som litade på honom uppför otillförlitliga och farliga stigar som ingen återvände ifrån¹³.

Kyrkans ledare kan inte, varje gång vi undervisar er, erbjuda en ny eller mer glamorös väg som leder tillbaka till vår himmelske Faders närhet. Vägen förblir densamma. Därför måste uppmuntran ofta ges om samma saker och varningar måste upprepas. Att en sanning upprepas gör inte denna sanning mindre viktig eller sann. Det är faktiskt tvärtom¹⁴.

Jag kan föreställa mig att om Herren själv stod på Oljeberget och om han undervisade människorna, skulle han i stort sett säga samma saker som har blivit sagt och kommer att sägas [på våra konferenser]. Jag kan föreställa mig att om han stod på Galileiska sjön med båtarna i vattnet och människorna stod runt omkring honom, att han skulle säga ungefär detsamma: att hålla Guds bud, att hålla oss obesmittade av världen, att leva efter varje befallning som Gud har gett oss. Detta är vad han skulle säga, och följaktligen är detta vad han säger idag genom sina tjänare¹⁵.

Profeter har ofta avvisats eller förkastats under sin egen livstid.

När världen har följt profeterna, har den gått framåt. När den har ignorerat dem, har resultatet blivit stagnation, slaveri och död¹⁶.

Till och med i kyrkan har vi många som har en benägenhet att pryda de döda profeternas gravar och i tankarna stena de levande. [Se Matt 23:29–30, 34.]¹⁷

Låt oss inte upprepa forna misstag. Otaliga nutida sekter tror på Abraham, Mose och Paulus, men vägrar tro på dagens profeter. Forna tiders människor kunde också godta tidigare profeter, men förkastade och fördömde sina samtida profeter¹⁸.

Många olika ursäkter har använts under seklernas lopp för att förkasta dessa gudomliga budbärare [de levande profeterna]. De har förnekats därför att profeten kommit från ett obetydligt ställe. "Kan något gott komma från Nasaret?" (Joh 1:46) Jesus möttes också av frågan: "Är det inte snickarens son?" (Matt 13:55) Oavsett hur har det bästa sättet att förkasta de heliga profeterna varit att finna en ursäkt, det spelar ingen roll hur falsk eller absurd, för att misskreditera mannen så att hans budskap också skulle misskrediteras. Profeter som inte var stora talare utan hade talsvårigheter, bedömdes som dumma. I stället för att lyssna till Paulus budskap var det många som såg till hans kroppsliga svagheter och betraktade hans ord lika föraktligt. [Se 2 Kor 10:10.] Kanske dömde de Paulus på

"I stället för att lyssna till på Paulus budskap var det många som såg till hans kroppsliga svagheter och betraktade hans ord lika föraktligt."

grund av tonen i hans röst eller av hans sätt att tala i stället för att bry sig om de sanningar han uttalade ...

Världens ting är så många och så lockande att till och med mycket goda människor lockas bort från att följa sanningen därför att de bryr sig för mycket om världsliga ting ...

Ibland fäster människan sitt hjärta så starkt vid denna världens ting och ära att de inte kan lära den läxa som de allra mest behöver lära sig. Enkla sanningar förkastas ofta till förmån för människans mycket mindre krävande filosofier och detta är en annan orsak till att man förkastar profeterna ...

De heliga profeterna har inte bara vägrat att följa felaktiga mänskliga trender, utan de har också påpekat dessa fel. Inte undra på att profeter aldrig har mötts med likgiltighet. Hur ofta har inte profeterna förkastats därför att dessa först förkastade felaktigheter i sitt eget samhälle ...

Profeter har ett sätt att gissla det köttsliga sinnet. Alldeles för ofta betraktas de heliga profeterna med orätt som barska och angelägna att göra ett uttalande för att kunna säga: ”Vad var det jag sade.” De profeter jag känt är de mest kärleksfulla människor. Det är på grund av deras kärlek och redbarhet som de inte kan ändra Herrens budskap för att få människorna att känna sig väl till mods. De är för snälla för att vara så grymma. Jag är så tacksam för att profeterna inte traktar efter popularitet¹⁹.

Föräldrar ska lära sina barn att stödja och följa sina ledare i kyrkan.

Hur undervisar du dina barn om att älska kyrkans ledare? Om du ständigt uttalar dig positivt om grenspresidentskapet, distriktspresidentskapet, missionspresidentskapet och kyrkans presidentskap, kommer dina barn att känna kärlek till bröderna då de växer upp²⁰.

Vi ber för kyrkans ledare. Om barnen alltid i sina familjeböner och i sina privata böner kommer ihåg kyrkans ledare inför Herren, är det föga troligt att de någonsin kommer att avfalla ...

De barn som ber för bröderna växer upp i kärlek till dem, talar väl om dem och hedrar och efterliknar dem. Det är mer sannolikt att de som dagligen hör hur kyrkans ledare omnämns med djup tillgivenhet i bönerna kommer att tro på de predikningar och förmaningar som kommer att höra.

När pojkar talar till Herren om sin biskop, är det troligt att de tar sina intervjuer med biskopen på större allvar, då avancemang inom prästadömet och missions- och tempelvälsignelser diskuteras. Och flickor får också en sund respekt för allt som sker i kyrkan då de ber för kyrkans ledare²¹.

De som följer kyrkans ledare finner trygghet.

Kyrkans medlemmar finner alltid trygghet då de noggrant följer instruktioner, förmaningar och vägledning från kyrkans ledare²².

De ledare som Herren har satt i sin kyrka utgör för dess folk en hamn, en tillflyktsort, en pollare. Ingen i denna kyrka

kommer någonsin att gå särskilt långt på irrvägar om han eller hon troget håller sig till de ledare Herren placerat i sin kyrka. Denna kyrka kommer aldrig att gå vilse. De tolv apostlarnas kvorum kommer aldrig att leda er på avvägar. De har aldrig gjort det och kommer aldrig att göra det. Individer kan vackla, men aldrig någonsin kommer en majoritet i de tolvts råd att befinna sig på fel sida. Herren har utvalt dem. Han har gett dem särskilda ansvar. Och de människor som håller sig nära dem finner trygghet. Och omvänt, när någon börjar gå sin egen väg och motsätter sig ledarna, befinner han sig i allvarlig fara. Jag har inte sagt att de ledare som Herren utväljer nödvändigtvis är de mest lysande eller de mest välutbildade, men de är utvalda, och när de utvalts av Herren är de hans erkända ledare, och de människor som håller sig nära dem är trygga²³.

Om vi efterlever evangeliet och följer kyrkans ledares råd, välsignas vi med att undkomma många av de problem som hemsöker världen²⁴.

Låt oss hörsamma dem vi stöder som profeter och siare, liksom de övriga bröderna, som om vårt eviga liv berodde på det, för det gör det!²⁵

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- Fundera över hur du har blivit välsignad i ditt liv då du har gett ditt stöd åt kyrkans ledare på de tre nivåer som president Kimball beskrev. (Se s 255.) Vilka upplevelser kommer du att tänka på?
- Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 255. Vilka är några budskap som ofta har upprepats på de sista generalkonferenserna?
- Gå igenom det tredje och fjärde hela stycket på sidan 256. Varför tror du att en del människor finner det svårt att följa levande profeter? Vilka aktuella exempel kommer du att tänka på?

- Vad kan vi göra för att uppmuntra barn och andra att respektera och följa kyrkans ledare? (På sidan 258 finns några exempel.)
- Gå igenom sista avsnittet i kapitlet. Varför ligger det trygghet i att följa kyrkans ledares råd?

Skriftställen som bör till detta ämne: Efesierbrevet 2:19–20; 4:11–16; Helaman 13:24–29; L&F 1:14, 38; 21:4–6; 121:16–21

Slutnoter

1. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 77.
2. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 133.
3. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 127.
4. *Nordstjärnan*, okt 1974, s 421.
5. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 3.
6. *Förlåtelsens under*, s 276–277.
7. Conference Report, okt 1958, s 57.
8. *That You May Not Be Deceived*, Brigham Young University Speeches of the Year (11 nov 1959), s 12–13.
9. *Förlåtelsens under*, s 235.
10. *That You May Not Be Deceived*, s 13.
11. "Second Century Address", *Brigham Young University Studies*, sommaren 1976, s 447.
12. *Nordstjärnan*, apr 1977, s 54.
13. *Nordstjärnan*, okt 1976, s 3.
14. *President Kimball Speaks Out* (1981), s 89.
15. Conference Report, områdeskonferens i Manila på Filippinerna 1975, s 4.
16. *Nordstjärnan*, okt 1970, s 301.
17. "To His Servants the Prophets", *Instructor*, aug 1960, s 257.
18. *Nordstjärnan*, okt 1977, s 79.
19. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 134, 135–136.
20. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 460.
21. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 121.
22. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 461.
23. Conference Report, apr 1951, s 104.
24. *Nordstjärnan*, okt 1980, s 170.
25. *Nordstjärnan*, okt 1978, s 136.

Sprida evangeliet

Vi måste ta längre steg när det gäller att sprida evangeliet till andra människor.

Spencer W Kimballs liv och verksamhet

Under en resa till Quito i Ecuador befann sig äldste Spencer W Kimball, som medlem i de tolv apostlarnas kворum, i en hotellrestaurang tillsammans med en grupp som inkluderade fyra unga missionärer. ”Han nämnde för dem att deras servitör var en stilig ung man och att han skulle bli en bra missionär för kyrkan. Äldste Kimball beställde bröd och mjölk och fråga sedan servitören om denne hade några barn hemma. ’En son’, svarade servitören. ’Bröd och mjölk gör honom frisk’, sade äldste Kimball, ’men han blir ännu friskare om ni ger honom den mat som dessa unga män har att ge’. Servitören såg förbryllad ut. Därefter förklarade äldste Kimball att de unga männen var missionärer som hade i uppgift att undervisa om Jesu Kristi evangelium. Servitören uttryckte intresse av att låta missionärerna undervisa honom”¹.

President Kimball hänvisade ofta till Frälsarens uppmaning att evangeliet skulle föras ut till ”hela världen”. (Mark 16:15) Han bad om fler heltidsmissionärer, särskilt unga män och äldre par, och han påminde alla medlemmar i kyrkan om att delta i detta gudomligt beordrade verk. ”Vårt stora behov och vår stora kallelse”, lärde han, ”är att till denna världs människor föra ljuset eller insikten som skall upplysa deras väg ut ur dunkel och mörker och in i evangeliets glädje, frid och sanningar”².

Spencer W Kimballs lärdomar

Herren lovar oss stora välsignelser när vi delar med oss av evangeliet.

Det är ett andligt äventyr att utföra missionärsarbete, ge hänvisningar, i att följa med missionärerna då de undervisar. Det är spännande och givande. Timmarna, ansträngningen, ovissheten, alltsammans är värt det om så bara en själ visar prov på omvändelse, tro och en önskan att bli döpt. Föreställ dig hur underbart det skulle kännas när de säger: ”När du är här, och när vi samtalat om de här sakerna, så känns det som om jag minns sådant som jag visste förut”, eller, ”du får inte gå iväg förrän du har berättat för oss allt du vet om den återställda kyrkan”.³

Om vi delar med oss av evangeliet medför detta frid och glädje i våra egna liv, det ökar vår förmåga att älska och hysa omsorg om andra, ökar vår egen tro, stärker vårt eget förhållande till Herren och ökar vår egen insikt i evangeliets sanningar⁴.

Herren har utlovat stora välsignelser till oss, i förhållande till hur vi delar med oss av evangeliet. Vi får hjälp från andra sidan slöjan då andliga under inträffar. Herren har sagt oss att våra synder kommer snabbare att förlätas oss när vi för själar till Kristus och är ståndaktiga i att bära vittnesbörd för världen, och förvisso söker vi alla ytterligare hjälp med att få våra synder förlätna. (Se L&F 84:61.) I ett av våra förnämsta missionärsskriftställen, kapitel 4 i Läran och förbunden, står det att om vi tjänar Herren i missionärsarbete ”av allt [vårt] hjärta, all [vår] förmåga, själ, sinne och styrka” kan vi ”stå ostraffliga inför Gud på den yttersta dagen” (v 2).

Vidare säger Herren:

”Om så skulle ske, att I arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen I icke glädjas med honom i min Faders rike!

Och om I kunnen glädja eder storligen över en enda själ, som I haven fört till mig i min Faders rike, huru mycket större glädje

Äldste Spencer W Kimball som beltidsmissionär i Centrala staternas mission, juni 1915. Äldste Kimball syns till vänster, bredvid sin kamrat L M Hawkes.

skolen I icke hava, om I fören många själar till mig!” (L&F 18:15–16)

Om vi arbetar hela vårt liv och därigenom för in blott en enda själ! Vilken glädje! En själ! Hur dyrbar är den inte! Å, måtte Gud ge oss detta slags kärlek till själar!⁵

Herren har anförtrott samtliga medlemmar i kyrkan ansvaret att verka som hans budbärare.

Jag önskar vi kunde än mer verksamt och trofast inplantera i alla kyrkans medlemmars hjärtan insikten om att om en person är gammal nog att vara medlem, är han gammal nog att vara missionär. Och han behöver inte avskiljas speciellt för den kallelsen. Varje medlem har förpliktelsen och kallelsen att föra evangeliet till människor omkring sig. Vi vill att varje man, kvinna och barn tar på sig sitt rättmätiga ansvar. Det är mycket viktigt, ty detta är evangeliets budskap: Vi får välsignelser genom evangeliet, och sedan går vi ut och delar dessa välsignelser med andra.

Nu är det så att vi är ett mycket upptaget folk. Men Herren sade inte: "Om det passar dig nu, skulle jag gärna vilja att du predikar evangeliet." Han har sagt: "Var och en skall nu lära sin plikt" (L&F 107:99), och "det tillkommer var och en som blivit varnad att varna sin nästa". (L&F 88:81)

Vi måste komma ihåg att Gud är vår förbundne. Han är vår medhjälpare. Han öppnar vägen, ty han gav buden⁶.

Hur spännande är det inte, mina kära bröder och systrar som liksom jag är medlemmar i Guds rike, att av Herren ha blivit betrodda som budbärare av hans ord till våra bröder och systrar som inte är medlemmar i kyrkan. Låt oss för ett ögonblick anta att rollerna var ombytta, att du inte var medlem i kyrkan men att din nuvarande granne som är icke-medlem var en sista dagars helig. Skulle du vilja att han delade med sig av evangeliet till dig? Skulle du sedan glädja dig åt de nya sanningar du fått lära? Skulle du få större kärlek och respekt till denna granne som delat med sig av dessa sanningar till dig? Naturligtvis lyder svaret på alla dessa frågor: Ja!⁷

Bröder och systrar, jag undrar om vi gör allt vi kan. Är vi samvetsgranna i vår uppgift att undervisa andra om evangeliet? Är vi beredda att ta längre steg? Att få en större vision?⁸

Dagen för att föra evangeliet till allt fler platser och människor är här och nu. Vi måste börja tänka på vår plikt att dela med oss

av budskapet snarare än på vår egen bekvämlighet. Kallelser från Herren är sällan förenliga med bekvämlighet. Tiden är här då uppoffringar måste bli än mer framträdande i kyrkan. Vi måste öka vår hängivenhet så att vi kan utföra det verk Herren har åt oss ... Mästarens avskedsord till sina apostlar strax före sin himmelfärd var: "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen.

Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd." (Mark 16:15–16)

Vi får inte vackla eller förtrötts av att göra gott. Vi måste ta längre steg. Inte endast vår eviga välfärd står på spel, utan också många av våra bröders och systrars eviga välfärd, vilka inte nu är medlemmar i denna, den sanna kyrkan. Jag uppfylls av glädje över profeten Joseph Smiths ord i ett brev som han sände till kyrkan från Nauvoo 6 september 1842: "Skola vi icke fortsätta i denna stora sak! Gån framåt ... Mod ... Framåt, framåt till seger!" (L&F 128:22)⁹

Genom vårt rättfärdiga inflytande och våra ansträngningar kan vi hjälpa andra att ta emot det återställda evangeliet.

Medlemsmissionärsarbete är nyckeln till kyrkans framtida tillväxt¹⁰.

Jag känner att Herren på ett mycket naturligt sätt inom vår krets av vänner och bekanta satt många människor som är redo att komma in i hans kyrka. Vi ber er att under bön ta reda på vilka dessa personer är och sedan be om Herrens hjälp med att presentera evangeliet för dem¹¹.

Det bör vara uppenbart för oss att vi vanligtvis måste värma våra grannar innan vi kan varna dem på ett rätt sätt. Våra grannar måste uppleva vår genuina vänskap. Vi vill att medlemmarna ska fråga sina grannar, inte klandra dem eller skrämja dem¹².

Evangeliet är sant. Genom att studera och efterleva dess principer och söka den Helige Andens hjälp kan varje uppriktig sökare själv veta att det är sant. Men hur mycket lättare är det inte att förstå och acceptera om sanningssökaren också kan se hur evangeliets principer fungerar i andra troendes liv. Man kan

"Det verkliga målet för effektiv proselytering är att medlemmarna finner undersökare som missionärerna sedan undervisar."

inte bidra på ett bättre sätt till denna kyrkans missionsverksamhet än att på ett positivt sätt exemplifiera kristna dygder i vårt liv¹³.

Rättfärdiga medlemmar, som lever efter evangeliet på ett föredömligt sätt både i ord och handling, är kyrkans bästa ansikte utåt¹⁴.

Vad varje medlem borde göra, genom gott exempel och genom att bära vittnesbörd, är att för ickemedlemmar visa glädjen i att efterleva och förstå evangeliet och sålunda föra dem till den punkt där de accepterar en mera formell undervisning¹⁵.

Det verkliga målet för effektiv proselytering är att medlemmarna finner undersökare som missionärerna sedan undervisar ... När medlemmarna gör den uppsökande verksamheten, har de ett personligt intresse för vänskapsprogrammet, färre undersökare förloras före dopet och de som blir döpta förblir i allmänhet aktiva¹⁶.

Vårt mål bör vara att så fort som möjligt fastställa vilka av vår Faders barn som är andligen förberedda att gå hela vägen till dop

in i riket. Ett av de bästa sätten att finna ut detta är att snarast möjligt låta vänner, släktingar, grannar och bekanta träffa hel-
tidsmissionärerna¹⁷.

Ibland glömmen vi bort att det är bättre att riskera lite obehag i relationen till en vän än det är att beröva honom evigt liv genom att förbli tyst¹⁸.

Dra inte ut alltför länge på vänskapsprogrammet eller vänta för länge på det exakt rätta ögonblicket. Vad du måste göra är att ta reda på om de är utvalda. ”Mina utvalda höra min röst, och förhärda icke sina hjärtan.” (L&F 29:7) Om de hör och har hjärtan som är öppna för evangeliet kommer det genast att visa sig. Om de inte vill lyssna och deras hjärtan är förhårdade av misstro eller negativa kommentarer, är de inte redo. Fortsätt i sådana fall att älska dem och var vän med dem och vänta på nästa möjlighet att se om de är redo. Du förlorar inte deras vänskap. De kommer fortfarande att respektera dig.

Naturligtvis kan vi bli besvikna, men inget är för alltid förlorat. Ingen förlorar någonsin en vän, bara för att denne inte vill träffa missionärerna längre. Medlemmen kan fortsätta umgås utan att vänskapen eller det särskilda förhållandet till familjen ifråga hotas. Ibland tar det mer tid för vissa än för andra att komma in i kyrkan. Medlemmen bör fortsätta att vara en vän och försöka igen vid en senare tidpunkt. Bli inte nedslagna om framgången tillfälligt uteblir. Det finns hundratals berättelser om värdet av uthållighet i missionärsarbetet¹⁹.

**Kärleksfulla och ihärdiga vänskapskontakter
med nyomvända och mindre aktiva medlemmar
är en del av missionsarbetet.**

När vi döper någon är det oförsvarligt att bara låta dem glida långsamt bort från kyrkan och bort från evangeliet på grund av brist på vänskap. Att vara en vän är ett viktigt ansvar. Vi borde vara vänner till alla som kommer in i kyrkan. Det är därför som vi vill att medlemmarna ska utföra missionsarbetet såväl som att få hjälp av missionärerna. Vi vill att medlemmarna ... ska gå ut och utföra detta verk eftersom de också i fortsättningen är

grannar till personen som låter döpa sig. De kan fortfarande vara vänner med dem. De kan fortfarande åka hem till dem och ta med dem till prästadömsmötet. De kan fortfarande uppmuntra dem och hjälpa dem med deras hemaftnar, och så vidare²⁰.

Vi kan inte tillräckligt betona behovet av att missionärsarbete samordnas genom prästadömet så att undersökarna genom vänskapsprogrammet vävs in i kyrkans program på ett sådant sätt att de genast blir aktiva och trofasta medlemmar. Detta är alltså ett annat sätt varpå alla kyrkans medlemmar aktivt och fortlöpande kan vara engagerade i missionärsarbete, genom vänskapskontakter och genom att uppmuntra nya medlemmar i kyrkan²¹.

Det är mycket viktigt att de som döps som vuxna omedelbart tilldelas hemlärare, som för in dem i gemenskapen på ett mycket personligt och omtänksamt sätt. Dessa hemlärare bör, i samarbete med prästadömet ämbetsmän, se till att varje omvänd och mogen person ges någon uppfordrande uppgift liksom tillfälle och uppmuntran att öka sin kunskap om evangeliet. Han bör få hjälp att inleda ett sällskapligt förhållande med kyrkans medlemmar så att han inte känner sig ensam när han börjar sitt liv som aktiv sista dagars helig²².

Det är inspirerande och glädjande att se ... de heliga omfamna och hjälpa och be för dem som dagligen inträder i Herrens rike. Fortsätt med att sträcka er ut till varandra — och de många fler som ska komma in i kyrkan. Välkomna dem och älska och umgås med dem²³.

Vårt ansvar som bröder och systrar i kyrkan är att hjälpa dem som kan ha gått vilse att finna vägen tillbaka och hjälpa dem som förlorat det som är dyrbart att finna sin skatt igen. Skrifterna lär oss klart och tydligt att varje medlem har förpliktelsen att stärka andra medlemmar.

Frälsaren betonade kärleksfullt men kraftfullt detta då han sade till Petrus: "Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder." (Luk 22:32) Får jag säga samma sak till var och en av er: När ni har omvänt er, så styrk era bröder och systrar. Det finns så många som hungrar, ibland utan att känna till orsaken till hungern. Det finns andliga sanningar och principer som kan

utgöra en fast grund i deras liv, skänka trygghet till deras själar och frid i deras hjärtan och sinnen om vi bara ville be för dem och hysa aktiv omsorg om dem ...

Det kan nog hända att någon säger: ”Ja, men vi känner en man eller en kvinna som aldrig kan påverkas.” Naturligtvis kan han eller hon påverkas! Han eller hon kan alltid få välsignelser och hjälp! Vi har skriftens löfte. Där står: ”Kärleken upphör aldrig.” (1 Kor 13:8) Aldrig! Kärlek som utövas länge nog, utför alltid under antingen i den som behöver hjälp, i oss själva, i oss båda eller i andra i personens omgivning ...

Jag [tror] att det inte finns någon som inte kan omvändas — eller jag kunde kanske säga återaktiveras — om den rätta personen handlar på rätt sätt vid rätt tillfälle i den rätta andan. Jag vet att vår himmelske Faders välsignelser åtföljer våra ansträngningar om vi bereder oss, om vi glatt lever efter evangeliets principer och om vi söker vår himmelske Faders bistånd ...

Må prästadömet's kvorums hemlärare, Hjälpföreningens besökslärare, män och hustrur, föräldrar och barn samt medlemmar överallt vilka älskar Herren och önskar göra hans vilja sträcka ut sin hand och med kärlek och inspiration göra de rättfärdiga gärningar som behövs genom att hjälpa de behövande. Tillfälligt uppflammande intresse och entusiasm uppnår inte de önskade resultaten. Men våra önskade resultat kan komma, och kommer oftare än någon av oss kan tänka sig, om vi under bön anstränger oss mera. Inte endast Herrens rika välsignelser skall komma oss och andra till del, utan vi kommer också att komma närmare Herren och känna hans kärleks och hans andes närhet²⁴.

Föräldrar bör hjälpa sina barn att förbereda för att verka som heltidsmissionär.

Det behövs att de unga männen i kyrkan i missionsåldern stiger fram i än större antal än de i dag gör så att de kan åta sig sina rättmätiga ansvar, förmåner och välsignelser som Herrens tjänare i missionärsarbetet. Hur skulle det icke stärka oss och dem om alla unga män gjorde sig redo för Herrens verk!²⁵

"Jag ber om missionärer som har blivit omsorgsfullt lärda och utbildade i familjen och kyrkans organisationer."

När jag ber om fler missionärer ber jag inte om missionärer som saknar vittnesbörd eller är ovärdiga. Jag ber att vi ska börja tidigare med att utbilda våra missionärer bättre i varje gren och församling i världen. Det är en annan utmaning — att ungdomarna ska förstå att det är ett stort privilegium att gå på mission och att de måste vara fysiskt starka, mentalt starka, andligt starka och att "Herren kan ej betrakta synd med den allra minsta grad av överseende". [Alma 45:16]

Jag ber om missionärer som har blivit omsorgsfullt lärda och utbildade i familjen och kyrkans organisationer och som kommer till missionen fyllda av en stor önskan att tjäna. Jag ber ... att vi utbildar blivande missionärer mycket bättre, mycket tidigare och mycket längre, så att var och en av dem kan se fram emot sin mission med stor glädje²⁶.

Vi måste tänka i större antal. Vi måste förbereda våra missionärer bättre, inte bara i språk utan med skrifterna och framför

allt med ett vittnesbörd och en brinnande låga som sätter kraft bakom deras ord²⁷.

Sänd era pojkar på mission. Börja undervisa dem från första gången du håller dem i din famn. De hör dina böner, morgon och kväll. De hör dig be till Herren om hjälp att öppna dörrarna till alla nationer. De hör om missionsarbete. De hör dig be för din biskop och din missionspresident och alla andra som betjänar dig, och det sjunker in i deras medvetande²⁸.

Nästan varje gång jag ser en liten pojke säger jag: ”Du ska bli en jättebra missionär, eller hur?” Det planterar ett frö i hans sinne. Det är på samma sätt som med växter. De växer och växer, och om en far och en mor samtalar med sina små pojkar ... om att gå på mission — redan då de är små — kommer detta lilla frö att växa och växa²⁹.

Det är förståndigt om föräldrarna redan tidigt i barnens liv börjar lära dem spara pengar. Låt dem få del av sparsamhetens anda. Låt dem också ha en anda av att studera och be om evangeliet, av att själva se hur evangeliet verkar i deras egna liv och i människors liv omkring dem. Låt dem känna tjänandets anda under uppväxtåren och uppleva att tillsammans med andra tala om den glädje evangeliets budskap ger i deras liv. Låt seminariets och institutets undervisning och upplevelser utgöra en grund till att erhålla andlig kunskap av stort värde för dem själva och andra. Låt dem bereda sig genom att hålla sina liv rena och värdiga och genom att av allt sitt hjärta vilja hjälpa Herren föra evangeliet till dem som är redo för det³⁰.

Jag hoppas att varje familj håller hemafton varje måndag kväll utan undantag. Missionsarbetet bör vara en av huvudpunkterna som tas upp där. Och fadern och modern och barnen kan i tur och ordning uppsända böner som handlar om detta mycket viktiga tema — att nationernas dörrar ska öppnas för oss och, för det andra, att missionärerna, kyrkans unga män och kvinnor, ska bli ivriga att fullgöra sina missioner och föra människor in i kyrkan³¹.

Kyrkan behöver gifta par att verka som missionärer.

Om hälsa och andra omständigheter tillåter, kan också föräldrarna se fram emot den dag då också de kan gå på mission³².

Vi har glömt bort, vi äldre, som är pensionerade och funnit en trevlig plats att åka till med vår campingutrustning och med våra andra möjligheter. Vi har funnit ett lätt sätt att tillfredsställa våra egna tankar och vårt eget samvete om att verket måste gå vidare — vi skickar våra pojkar, säger vi.

Vi har alla detta ansvar. Vi har inte alla förmåga därtill, men många, många av oss har det³³.

Vi har användning för hundratals par, äldre medlemmar som en del av er, vars familjer vuxit upp, som dragit sig tillbaka från affärlivet, som har möjlighet att ... undervisa om evangeliet. Vi har användning för hundratals par. Gå bara och tala med er biskop — det är allt ni behöver göra. Säg honom: ”Vi är redo att fara, om du har användning för oss.” Jag skulle tro att ni då blir kallade³⁴.

Detta är Herrens verk. Vi går hans ärenden. Han har givit oss en särskild befallning, men ändå finns det många av världens människor som inte känner till oss. Det är dags att vi omgjordar våra länder och går framåt med förnyad hängivenhet till detta stora verk. Vi, du och jag, har slutit förbund att göra det. Må vi alla säga tillsammans med den unge man, som blev funnen i templet av oroliga föräldrar, sittande mitt ibland lärarna: ”Visste ni inte att jag måste ägna mig åt det som tillhör min Fader?” [Luk 2:49]³⁵

Förslag till studier och diskussion

Fundera över dessa tankar när du studerar kapitlet eller när du förbereder dig för att undervisa. För ytterligare hjälp, se sidorna V–IX.

- På vilka sätt är missionsarbete ”ett andligt äventyr”? (s (s 262)
Vilka ”spännande och givande” erfarenheter kan vi ha då vi

delar med oss av evangeliet? (På sidan 261 finns en berättelse som åskådliggör detta.)

- Gå igenom sidorna 262–263], och sök efter välsignelser vi får ta emot när vi delar med oss av evangeliet. När har du fått uppleva någon av dessa välsignelser?
- Läs det femte stycket på sidan 264. Vad tror du det innebär att ”ta längre steg” och ”få en större vision”? Hur kan vi följa detta råd inom missionärsarbetet?
- Gå igenom avsnittet som börjar på sidan 265. Fundera över eller diskutera de konkreta råd som du finner om att dela med sig av evangeliet till familj och vänner. Till exempel: (a) Vad kan vi göra för att ”värma våra grannar”? (b) På vilka sätt kan vi vara ett gott ansikte utåt för kyrkan? (c) Vilka är några tänkbara nackdelar med att vänta på det ”exakt, rätta ögonblicket” att dela med sig av evangeliet? (d) Hur bör vi reagera om vår familj och våra vänner inte accepterar vår inbjudan att inhämta kunskap om evangeliet?
- Nämn några av de behov som nya medlemmar har. De mindre aktiva? Vad kan vi göra för att hjälpa dem? (Se s 267–269.)
- Vilka egenskaper vill kyrkans ledare att en heltidsmissionär ska ha? (På sidorna 269–271 finns några exempel.) Vad kan föräldrar och andra göra för att hjälpa barn att utveckla dessa egenskaper? Vilka är några sätt varpå föräldrar och barn kan följa president Kimballs råd om att spara pengar för att gå på mission?
- President Kimball uppmanade äldre par att verka som missionärer (s 272). Vilka är några alternativ och möjligheter som kyrkan ger äldre missionärspär? Vad kan gifta par göra för att förbereda sig på att verka? Hur lyckas du för närvarande själv med att utföra missionärsarbete?

Skriftställen som hör till detta ämne: Mosiah 3:20; Alma 26:1–16; Helaman 6:3; Moroni 6:3–4; L&F 84:88

Slutnoter

1. Edward L Kimball och Andrew E Kimball Jr, *Spencer W Kimball* (1977), s 354.
2. "Gör vi allt vi kan?" *Nordstjärnan*, jun 1983, s 4–5.
3. "It Becometh Every Man", *Ensign*, okt 1977, s 7.
4. *Nordstjärnan*, jun 1983, s 3.
5. "President Kimball talar om att vara missionär", *Nordstjärnan*, feb 1982, s 51–52.
6. *Nordstjärnan*, jun 1983, s 1–2.
7. *Nordstjärnan*, nov 1977, s 1.
8. "När världen är omvänd", *Nordstjärnan*, sep 1984, s 3.
9. *Nordstjärnan*, apr 1983, s 7, 8.
10. Möte för regionrepresentanter, 3 okt 1980, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 2.
11. *Nordstjärnan*, jun 1983, s 2.
12. Möte för regionrepresentanter, 30 sep 1976, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 2.
13. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 555.
14. Möte för regionrepresentanter, 3 okt 1980, s 2.
15. "President Kimball Speaks Out on Service to Others", *New Era*, mar 1981, s 48–49.
16. *Nordstjärnan*, nov 1977, s 3.
17. *Nordstjärnan*, nov 1977, s 3.
18. Möte för regionrepresentanter, 3 apr 1975, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 7.
19. *Nordstjärnan*, nov 1977, s 3.
20. Conference Report, områdeskonferens i Glasgow i Skottland 1976, s 23.
21. *Nordstjärnan*, nov 1977, s 3.
22. *Nordstjärnan*, apr 1978, s 70.
23. "Always a Convert Church: Some Lessons to Learn and Apply This Year", *Ensign*, sep 1975, s 4.
24. Se "Att hjälpa andra erhålla Herrens löften", mar 1984, s 2, 6.
25. *Nordstjärnan*, jun 1983, s 1.
26. "Gån ut i hela världen", *Nordstjärnan*, nov 1974, s 445.
27. Möte för regionrepresentanter, 5 apr 1976, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 14.
28. Conference Report, områdeskonferens i Glasgow i Skottland 1976, s 6.
29. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 556.
30. Se *Nordstjärnan*, jun 1983, s 3–4.
31. *Nordstjärnan*, apr 1979, s 79.
32. "Jag har därför fått undervisning", *Nordstjärnan*, aug 1982, s 5.
33. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 551; se också *Nordstjärnan*, okt 1979, s 130.
34. *The Teachings of Spencer W Kimball*, s 551; se också *Nordstjärnan*, jul 1987, s 52.
35. Se *Nordstjärnan*, feb 1982, s 53.

Förteckning över bilder

Omslaget: *Spencer W Kimball*,
av Grant Romney Clawson.

Sidan 4: Foto Jeremy Maw. © 2005
Jeremy Maw. Kopiering förbjuden.

Sidan 7: *Kristus i Getsemane*,
av Harry Anderson.

Sidan 17: *Abinadi inför kung Noah*,
av Arnold Friberg.

Sidan 24: *Världens ljus*, av Greg K
Olsen. © 1998 Greg K Olsen.
Kopiering förbjuden.

Sidan 29: *Han lever*, av Simon
Dewey. © 1998 Simon Dewey.
Kopiering förbjuden.

Sidan 37: Foto © Getty Images.

Sidan 56: Foto Steve Bunderson.
© 1992 Steve Bunderson.
Kopiering förbjuden.

Sidan 62: Målning av Paul Mann.
© 1993 Paul Mann. Kopiering
förbjuden.

Sidan 73: *Kristus och Petrus*, av Paul
Mann. © 1988 Paul Mann.
Kopiering förbjuden.

Sidan 82: *Spencer W Kimball hjälper
kvinna på flygplats*, av Robert T
Barrett. © 1991 Robert T Barrett.
Kopiering förbjuden.

Sidan 95: *Bergspredikan*, av
Carl Heinrich Bloch. Använt
med tillstånd av Frederiksborgs
Nationalhistoriska Museum i
Hillerød i Danmark.

Sidan 112: Foto Robert Casey.
© 2004 Robert Casey. Kopiering
förbjuden.

Sidan 126: *Daniel i lejongropen*,
av Clark Kelley Price.

Sidan 129: Foto Steve Tregeagle.
© 2002 Steve Tregeagle. Kopiering
förbjuden.

Sidan 134: *Sadrak, Mesak och Abed-
Nego i den brinnande ugnen*, av
William L Maughan.

Sidan 138: *Abraham tar med
sig Isak för att offra honom*,
av Del Parson.

Sidan 149: Detalj från *Tidernas full-
bet*, av Greg K Olsen. © 1989 Greg
K Olsen. Kopiering förbjuden.

Sidan 152: Foto Steve Bunderson.
© 1996 Steve Bunderson. Kopiering
förbjuden.

Sidan 161: Foto Robert Casey.
© 2004 Robert Casey. Kopiering
förbjuden.

FÖRTECKNING ÖVER BILDER

Sidan 225: Foto Bryant L Livingston.
© 1999 Bryant L Livingston.
Kopiering förbjuden.

Sidan 229: *Den första synen*, av John
Scott.

Sidan 233: *Johannes Döparen uppen-
barar sig för Joseph Smith och
Oliver Cowdery*, av Del Parson.
© 2000 Del Parson. Kopiering
förbjuden.

Sidan 246: *Enos ber*, av Robert T
Barrett.

Sidan 257: *Paulus på Areopagen*,
av Frank Soltesz. © 2005 The
Providence Collection. Kopiering
förbjuden.

Sidan 266: Foto Steve Bunderson.
© 2002 Steve Bunderson.
Kopiering förbjuden.

Register

A

Abraham, visade trosviss lydnad, 142

Adam och Eva, visade trosviss lydnad, 141

Ande. *Se* Helige Anden, den

Anständighet, i klädsel och uppförande, 187

Apor, infångande av, 148–149

Arbete, dess andliga nödvändighet, 117–118

Avgudadyrkan
definition av, 147
former av, 147–148

B

Bangerter, William Grant, om tal som hölls av Spencer W Kimball, XXVII

Barn. *Se också* Familjen;

Föräldrar
kärlek till, 214

skydda, mot omoraliska inflytanden, 187–188

undervisa om kärlek till kyrkans ledare, 258

undervisa om redbarhet, 130–131

Beredskap
ekonomisk, 121–122
ett sätt att leva, 122–123
och hemproduktion och förråd, 118–119

Beslut, rättfärdiga, hjälper oss motstå frestelser, 110–111

Bön. *Se också* Familjebön

dess innehåll, 55–57

en befallning, 50–51

i grupp, 58

personlig, 54–55

svar på, 58–59

C

Clark, J Reuben, Jr, informerar Spencer W Kimball om kallelse till apostlaskapet, XXIII

D

Daniel, hans redbarhet, 132–133

De sjuttios första kворum, ombildat, XXXI

Den Helige Andens gåva. *Se också* Helige Anden, den dess nödvändighet, 5
tas emot av alla som är botfärdiga och döpta, 107

Döden

Fannie Kimballs, 11

inte slutet på vår existens, 13

Mary Kimballs, 11

möjligheter som den skänker, 18–19

Olive Woolley Kimballs, 11, 13

skenbar tragedi, 13–14

Spencer W Kimballs, XXXVI

tröst i tider av, 13

viktig del av livet, 19–20

E

Evigt äktenskap
 förberedelser för, 195–197
 instiftat av Gud, 192–195
 kräver total lojalitet och trohet,
 201–202
 osjälviskhet och lydnad leder till
 framgång i, 199–201
 recept för lycka i, 197–199

F

Falska gudar. *Se* Avgudadyrkan
 Familjebön
 tillvägagångssättet vid, 55–57
 välsignelserna med, 55–57
 Familjen. *Se också* Barn; Evigt
 äktenskap; Föräldrar
 andlighet bör främjas i, 212–214
 befästa, mot onda inflytanden,
 210–212
 central i vår himmelske Faders
 plan, 206–207
 Familjens hemafton, 212–214
 Frestelser
 inte ge efter för minsta,
 108–110
 undvikande av, genom att fatta
 rätta beslut tidigt, 110–111
 Frälsningsplanen, vår himmelske
 Fader undervisar förjordska
 andar om, 2–3
 Förenkling av kyrkans program,
 XXXII
 Förjordiskt liv, 2–3
 Förlåta andra
 befriar oss från hat och bitter-
 het, 97–98
 bör vara uppriktig och fullstän-
 dig, 94–96

kräver att man överlämnar
 domen till Herren, 96–98
 nödvändigt för vår egen förlå-
 telse, 94
 skänker glädjens och fridens
 välsignelser, 101–102
 svårt men möjligt att göra,
 98–99

Förlåtelse från Gud. *Se också*
 Förlåta andra; Omvändelse
 ett underverk som skänker frid,
 36–37
 omvändelse nyckeln till, 37–38
 Försoning, Jesu Kristi. *Se också*
 Jesus Kristus
 ger hopp nu och för den evig-
 het som ligger framför oss,
 32–33
 gör det möjligt för oss att åter-
 vända till vår himmelske Fader,
 5–6, 159
 räddar oss från fallets följder
 och från personliga synder,
 27–30, 37–38
 ta emot de fullständiga välsig-
 nelserna i, 30–31
 Föräldrar. *Se också* Barn; Evigt
 äktenskap; Familjen
 bygga reservoarer av andlig
 styrka åt barnen, 207–210
 skydda barnen mot omoraliska
 inflytanden, 186–188
 undervisa barnen om att förbe-
 reda sig för att gå ut som miss-
 sionärer, 269–271
 undervisa barnen om att stödja
 och följa kyrkans ledare, 258
 undervisa barnen om ärlighet
 och redbarhet, 130–132

G

- Grant, Heber J, råd till Spencer W Kimball om att sätta Gud främst, 146–147
- Gud Fadern
 be till, 49–59, 162
 bli bekant med, genom skrifterna, 68–69
 förhindrar inte alltid tragedier, 13–15
 försoningen gör det möjligt att återvända till, 5–6, 27–30, 159
 hans barn, 2, 28, 50–51
 har gett sina barn deras handlingsfrihet, 249–250
 kärlek till, 152–153, 176–177
 och svar på böner, 54–55, 248–250
 sista dagars heliga kvinnor har fått en upphöjd uppgift av, 224
 undervisar förjordiska andar om frälsningsplanen, 2–3
 uppenbarade sig för Joseph Smith, 230–233
 vittnesbörd erhålls från, genom den Helige Anden, 72–74
 vördnad för, 157–159

H

- Hales, Robert D, om Spencer W Kimballs karaktär, XXXV
- Handlingsfrihet
 användning av, för att be om vägledning av Gud, 249
 försoningens välsignelser erhålls genom, 29
 och provningar, 15–18
 tillåter val mellan synd och rättfärdighet, 110–111

- Helige Anden, den. *Se också* Den Helige Andens gåva hjälper oss motstå onda inflytanden, 107
 kan övertyga syndare om överträdelse, 38–39
 och 1978 års uppenbarelse om prästadömet, XXXIII
 på kyrkans möten, 160
 skriftstudier medför ökad förståelse från, 68
 upphör att sträva med den oärlige, 129–130
 vittnesbörd erhålls genom uppenbarelse från, 72–74
- Himmelske Fader, vår. *Se* Gud Fadern
- Hinckley, Gordon B
 om 1978 års uppenbarelse om prästadömet, XXXIII, XXXIV
 om Spencer W Kimballs tjänande, XXXVI
- Hjälpföreningen. *Se också* Kyrkans kvinnor, 219–222
- Homosexualitet, 182

J

- “Jag är Guds lilla barn”, 1
- Jesu Kristi evangelium, jämfört med en karta, 5–7
- Jesu Kristi Kyrka
 den enda som har evangeliets helhet, 5
 dess framtida tillväxt, 224–226, 264–265
 framhåller familjelivet, 206–207
 Herren vägleder genom kyrkans ledare, 246–248, 254–255
 inställning till moral, 180–183

- Jesu frälsande mission är dess budskap, 27–28
 leder den lydige till upphöjelse, 5
 välfärdshjälp från, 117–118, 121–122
 återställd genom Joseph Smith, 230, 233–234
- Jesus Kristus. *Se också*
 Försoning, Jesu Kristi befaller oss att be, 50–51, 58
 behagas när vi efterlever hans evangelium, 31–32
 gav inte efter för frestelse, 108–110
 hans osjälviska tjänande, 83
 hans verksamhet, utsträcker sig genom evigheterna, 26–27
 hans återlösande kraft, 36
 lära känna, genom skrifterna, 68–69
 mer än bara en stor lärare, 25–26
 möjliggjort vår uppståndelse, 3, 27
 står som kyrkans överhuvud, 254
 uppenbarade sig för Joseph Smith, 230–232
 vittnesbörd om, 72–74
 vördnad för, 157–159
- Jordelivet, tid att förbereda sig för att möta Gud, 3–5
- Josia, får skrifter av en högpräst, 64
- K**
-
- Kamel, fabel om resenär och, 109
- Kimball, Alice Gheen (farmor), XV
- Kimball, Andrew (far)
 förutsäger viktig roll i kyrkan för Spencer W Kimball, XIV
 kallad till stavsresident i Arizona, XV, 146
 verkar i Indianterritoriets mission, XV
- Kimball, Andrew E (son), får brev från sin far, 71–72
- Kimball, Camilla Eyring (hustru)
 gifter sig med Spencer W Kimball, XXI
 handhar pengar klokt med sin make, 115
 makens hyllning till, 192–193
 närvarar vid program med sin make efter medlems bön, 49–50
 och makens collegeplaner, 146
 som förälder, XXI–XXII, 206
- Kimball, Edward L (son)
 behandlad för polio, 191
 erinrar sig ömhet som hans far visade, 204
- Kimball, Fannie (syster), 11
- Kimball, Heber C (farfar), XIV, XXIV
- Kimball, Josephine Cluff (styvmor), XVII
- Kimball, Mary (syster), 11
- Kimball, Olive Woolley (mor)
 hennes död, XVII, 11, 13
 tjänande utfört av, 216
 undervisar Spencer W Kimball om tionde, XVI
- Kimball, Spencer W
 beslutar sig för att "tillbringa dagen" med Frälsaren, 23
 beslutar sig för att läsa Bibeln som ung man, 61

- besvarar reporters fråga om uppenbarelse, 239
- engagemang inom musiken, XVII, XX
- erfar nära och käras död, XVII, 11, 13
- erinrar sig delta i generalkonferens som ung, 252
- föreslår förändring av ord i "Jag är Guds lilla barn", 1
- gifter sig med Camilla Eyring, XXI
- hans barn, XXI, 206
- hans familjeerfarenheter, XVI–XVII, XXI–XXII, 206, 216
- hans hälsoproblem, XXV–XXVI, 23
- hans redbarhet, 127
- hans ungdom, XV–XIX
- hans yrkesverksamma liv, XXII
- hjälpur kvinna att få hopp om förlåtelse, 34
- hjälpur två män att förlåta varandra, 91–93
- hjälpur ung mor på flygplats, 81–83
- intervjuar män som gör uppoffringar för att helga sabbaten, 166–167
- intervjuar par som har överträtt kyskhetslagen, 179
- kallad till apostlaskapet, XXIII–XXIV, 23
- kallad till rådgivare i stavspresidentskap, 146
- kärlek till människor och Herrens verk, XXXIV–XXXV
- motiverar Richard G Scott till ett livslångt studium av skrifterna, 62–63
- motstår frestelser som missionär, 105
- närvarar vid program efter medlems bön, 49–50
- presenterar servitör för missionärerna, 261–262
- ser andra kämpa med skulder, 115–117
- skickar brev till sin son Andrew, 71–72
- skolerfarenheter, XVII–XVIII
- skriver *Förlåtelsens under*, XXIV
- skriver hyllning till sin hustru, 192
- som apostel, XXIII–XXV
- som förälder, XXI–XXII, 207
- som president för kyrkan, XXVI–XXXVI
- som stavspresident, XXIII
- talar vid invigningen av templet i Bern i Schweiz, 155
- temat "ta längre steg", XXVIII–XXIX
- tidiga erfarenheter i kyrkan, XVIII–XIX
- uttrycker kärlek till dem som verkat som hans biskopar, 252
- verkade som missionär i Centrala staternas mission, XIX–XX
- visar vördnad för kyrkans möteshus, 157
- Kyrkans kvinnor. *Se också* Hjälpföreningen
- evigt familjeliv utlovat till alla trofasta, 221–222
- jämlikhet mellan män och, 217–219
- kallade att berika och beskydda familjen, 219–221
- uppmuntrade att uppfylla gudomliga möjligheter, 222–224

- utövar ett betydande inflytande över kyrkans tillväxt, 224–226
- Kyrkans ledare. *Se också* Profeter föräldrar ska undervisa sina barn att stödja och följa, 258 Herren vägleder kyrkan genom, 246–248, 254–255 välsignelser med att följa, 258–259
- Kyskhhet. *Se* Kyskhetslagen
- Kyskhetslagen förbjuder alla sexuella relationer utanför äktenskapet, 183–184 undervisa ungdomar om att hålla, 186 välsignelser med att följa, 179–183
- Kärlek kontra lusta, 183–184 till barn, 214 till Gud, 152–153, 176–177
-
- L**
- Lee, Harold B hans oväntade död, XXVI–XXVII rådgör med Spencer W Kimball om hjärtoperation, 136–137
- Lydnad. *Se också* Tro exempel i skrifterna på, 141–143 trosvis lydnad kontra blind lydnad, 139–141
- Längre steg, XXVIII–XXIX, 264
-
- M**
- Mat, hemproduktion och förråd av, 118–119
- Maxwell, Neal A om att Spencer W Kimball förlitade sig på fortlöpande uppenbarelse, 239 om Spencer W Kimballs hängivenhet till Herren, 23–24 om Spencer W Kimballs kärleksfulla natur, XXXIV
- McKay David O, vid invigningen av templet i Bern i Schweiz, 155
- Missionsarbete föräldrar ska hjälpa barnen att förbereda sig för, 269–271 inkluderar vänskapskontakter av nyomvända och mindre aktiva medlemmar, 267–268 kyrkans medlemmars ansvar, 262–263 medlemmars exempel och ansträngningar inom, 264–265 Spencer W Kimball uppmuntrar utökade ansträngningar inom, XXIX–XXX välsignelserna med, 262–263 äldre pars deltagande i, 272
-
- N**
- Nelson, Russell M med Spencer och Camilla Kimball i Nya Zeeland, 49–50 om Spencer W Kimballs hjärtoperation, XXVI, 136–137
- Noa, exempel på trosvis lydnad, 141
-
- O**
- Oberoende. *Se också* Beredskap behovet av, 118–119 ekonomiskt, 121–122

Omvändelse. *Se också* Förlåtelse från Gud; Förlåta andra alla är i behov av, 37–38
 bekännelse, 40
 erkännande av synden och ånger efter Guds sinne, 38–39
 gottgörelse, 43–44
 innebär beslutsamhet att efterleva buden, 44–45
 övergivande av synd, 40–41

Onda inflytanden
 befästa familjen mot, 210–212
 Gud kan hjälpa oss motstå, 107–108

Oärlighet
 former av, 130–131
 föräldrars dåliga exempel kan lära barn, 130–131
 lura sig själv genom, 129–130

P

Packer, Boyd K, om Spencer W Kimballs halsoperation, XXV–XXVI

Petrus, hans mod och redbarhet, 132–133

Pornografi, 184–186

Profeter. *Se också* Kyrkans ledare förkastandet av, 255–257
 undervisar liknande budskap, 255–256
 uppenbarelse till, 239–242, 246–248, 254–255

Prästadömet
 1978 års uppenbarelse om, XXXII–XXXIV, 241–242
 begränsningar i användandet av, 17–18
 botande av sjuka och plågade, 17, 19–21

Prövningar. *Se också* Död; Tragedier
 handlingsfrihet och, 13–15
 kan vara till nytta och lärdom, 15–18

R

Randall, Naomi W, textförfattare till "Jag är Guds lilla barn", 1

Redbarhet
 exempel i skrifterna på, 130–132
 grundläggande för en god karaktär, 127
 inflytande på vår familj och andra, 130–131
 visas genom lydnad till förbunden, 127–129

Resurser, ska användas till rättfärdiga ändamål, 149–151

Rikedom, faran med kärlek till, 151–152

Romney, Marion G, om Spencer W Kimballs redbarhet, 125

S

Sabbatsdagen
 befallning angående, 169–171
 en "lust", 167
 för gudsdyrkan och andra värdiga handlingar, 171–173
 inbegriper närvaro i kyrkan, 173–175
 inte en dag för affärer eller rekreation, 169–171
 och kärlek till Gud, 176–177
 välsignelser med att helga, 175–176

Sadrak, Mesak och Abed-Nego, deras redbarhet, 132–133

Sara, visade prov på trosviss lydnad, 142

Satan. *Se också* Onda inflytanden en verklig varelse vars avsikt det är att förgöra oss, 105–107
fästa sig vid världsliga ting gör oss sårbara mot, 148–149
metoder som han använder sig av, 105–106

Scott, Richard G, motiverad till ett livslångt skriftstudium av Spencer W Kimball, 62–63

Skrifterna. *Se också* Skriftstudier en kostbar ägodel, 63–64
exempel på lydnad i, 141–143
exempel på redbarhet i, 132–133
och berättelsen om kung Josia, 64–65
publicerandet av nya utgåvor av, XXXI
upptäcka och återupptäcka, 64

Skriftstudier. *Se också* Skrifterna andlig kunskap uppnådd genom, 68
hängivenhet till Herren stärkt av, 64–65
kärlek till Gud ökas genom, 68–69
livets läxor lärda genom, 66–67
och förnyad andlighet, 68–69
som familj, 212

Skulder
Spencer W Kimball ser andra kämpa med, 115–116
vikten av att undvika, 121–122

Smith, George Albert, XXIV

Smith, Joseph
den första synen, 230–233
förutordinerad, 230

hans martyrskap, 234–235
Herrens instrument i evangeliets återställelse, 233–234

Svagheter, erkänna och övervinna, 111–113

Svärord, 159

T

Tempeltjänst, XXX

Tjänande

användning av talanger och förmågor inom, 84–86
följa Frälsarens exempel på, 84
Gud tillgodoser andras behov genom våra handlingar av, 84
leder till ett liv i överflöd, 87–89
ungdomar behöver tillfällen att utföra, 86–87
välsignelserna med, överstiger världsliga belöningar, 151–152

Tragedier, Gud förhindrar inte alltid, 13–14

Tro. *Se också* Lydnad
motiverar oss att lyda Gud, 139–141
underverk föregås av, 143–144

Trädgård, fördelar med, 118–119

Träffar, normer för, 186–188

U

Underverk, föregås av tro, 143–144

Uppenbarelse om prästadömet, XXXII–XXXIV, 241–242

Uppenbarelse
evangeliets hjärteblod, 243–246
genom drömmar, 244
genom himmelska budbärare, 244–245

- Gud Fadern och Jesus Kristus
vill kommunicera genom,
242–243
kommer ofta som ett djupt
intryck, s 243–245
personlig, 248–249
till kyrkan, genom levande pro-
feter, 246–248, 254–255
- Upphöjelse, endast de stånd-
aktiga får ta emot, 6–9
- V, W**
-
- Wilkinson, Ernest L, 136
- Vittnesbörd
en personlig uppenbarelse,
72–74
och vittnesbördsmöten, 77–78
skaffa och behålla, 74–77
sätt att bära, 78–79
tillgängligt för alla, 72–73
- Woolley, Edwin D (morfar till
Spencer W Kimball), XIV–XV
- Woolley, Mary Ann Olpin (mor-
mor till Spencer W Kimball),
XV
- Välbefinnande, var och en ansva-
rig för eget, 117–118
- Vördnad
börjar i hemmet, 162–163
definition av, 157
ett sätt att leva, 157
för Fadern och Sonen, 157–159
förbättra, 163–164
platser för, 159–162
vara exempel på, 163–164
- Ä**
-
- Äktenskap. *Se* Evigt äktenskap

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

SWEDISH

4

02365 00180

5

36500 180